

Tổng Tài Máu Lạnh Và Cô Vợ Trên Danh Nghĩa

Contents

Tổng Tài Máu Lạnh Và Cô Vợ Trên Danh Nghĩa	2
1. Chương 1:sinh Ly Tử Biệt.	2
2. Chương 2:điều Kiện.	4
3. Chương 3:ký Ưc.	6
4. Chương 4:chung Hân Trở Về.	9
5. Chương 5: Gặp Lại.	11
6. Chương 6: Hoa Dạ Lý Hương.	14
7. Chương 7:kiên Cường.	16
8. Chương 8: Thương Hại.	18
9. Chương 9:kẻ Thù Gặp Lại.	20
10. Chương 10:chung Hân Và Lãnh Đồng Đối Đầu.	23
11. Chương 11: Đêm Tân Hôn.	26
12. Chương 12: Ai Là Người Làm Sai.	28
13. Chương 13: Ngạo Thiên.	31
14. Chương 14: Ký Ưc Của Thần Phong.	33
15. Chương 15:tử Diệp.	35
16. Chương 16: Chưa Từng.	37
17. Chương 17: Chung Hân Khiêu Chiến.	39
18. Chương 18: Trái Tim Cảm Thấy Đau.	42
19. Chương 19: Thần Phong Xấu Hổ.	44
20. Chương 20: Ngạo Thiên Gặp Lại Chung Hân.	47
21. Chương 21: Thần Phong Trùng Phạt.	49
22. Chương 22: Kim Chấn Huy.	51
23. Chương 23:anh Điện Rời.	54
24. Chương 24: Chiếm Đoạt.	56
25. Chương 25 : Bắt Đầu Kế Hoạch.	59
26. Chương 26:sòng Bạc Ace.	61
27. Chương 27 : Gian Lận.	64
28. Chương 28 : Cầm Sừng.	66
29. Chương 29: Bắt Gian.	69
30. Chương 30: Ngang Tàng.	72
31. Chương 31: Kinh Ngạc.	75
32. Chương 32: Xót Xa.	77
33. Chương 33: Không Nhìn Thấy.	80
34. Chương 34: Hạnh Phúc.	82
35. Chương 35:do Dự.	84
36. Chương 36: Đau Lòng.	87
37. Chương 37: 20 Triệu Tiền Thương.	90
38. Chương 38: Hồ Diệp.	92
39. Chương 39: Điềm Báo.	95
40. Chương 40: Giằn Vặt.	97
41. Chương 41: Ấy Náy.	100

42. Chương 42: Người Thần Bí.	103
43. Chương 43:phần Nộ.	106
44. Chương 44:chung Hân Nổi Giận.	108
45. Chương 45:cổ Tình Vì Cô.	110
46. Chương 46:thần Phong Thật Đáng Sợ.	113
47. Chương 47:đóng Kịch.	116
48. Chương 48:gặp Lại Người Quen.	118
49. Chương 49:chung Hân Giáo Huấn Lãnh Đồng.	121
50. Chương 50:hoa Tài Ngọc Bích.	124

Tổng Tài Máu Lạnh Và Cô Vợ Trên Danh Nghĩa

Giới thiệu

Anh Thần Phong năm nay 25 tuổi, chủ tịch của tập đoàn Thần Thị, con trai duy nhất của Thần Vă

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tong-tai-mau-lanh-va-co-vo-tren-danh-nghia>

1. Chương 1:sinh Ly Tử Biệt.

GHI CHÚ: 6 quyển truyện tiếp nối lẫn nhau.

* Quyển 1: Bá Chủ Hắc Đạo Cưng Chiều Vợ Sát Thủ.

(Lôi Lạc Thiên và Trình Lam).

*Quyển 2: Tổng Tài Bá Đạo Và Cô Vợ Luật Sư Kiêu Ngạo Của Mình.

(Mạnh Hùng và Kiều Nhi).

* Quyển 3: Cô Vợ Xã Hội Đen Của Ông Trùm Hắc Đạo.

(Nam Liệt và Hàn Mạc).

*Quyển 4: Cô Vợ Thần Bí Của Ông Hoàng Làng Giải Trí.

(Trần Hạo và Tàn Gia Duyên)

*Quyển 5: Vợ Yêu Của Ông Trùm Mafia.

(Tàn Gia Uy và Đường Vịnh Hi)

*Quyển 6: Tổng Tài Máu Lạnh Và Cô Vợ Trên Danh Nghĩa.

(Thần Phong và Chung Hân)

Tại bệnh viện Thân Ái toạ lạc ngay trung tâm thành phố New York, một đội ngũ bác sĩ tinh anh đang tiến hành hàng loạt kiểm tra và cấp cứu cho bệnh nhân nằm trong phòng 155.

Sau một lúc dùng hết khả năng của mình, họ bắt lực lắc đầu trong vẻ hối tiếc.

-Bệnh nhân Chung Hoa, đã tử vong vòng vào lúc 8.39 phút sáng.

Một vị bác sĩ cởi bỏ khẩu trang trên mặt, nhìn vào đồng hồ đeo trên cổ tay tuyên bố.

Mấy phút sau một căn phòng ồn ào bao quanh bởi bác sĩ và y tá đột nhiên trở nên bình lặng một cách đáng sợ.

Một cô gái với thân hình mảnh mai mái tóc dài màu đen óng ánh phủ xuống đôi vai gầy gò yếu ớt, ngồi bên giường bệnh với thần sắc tiêu tụy.

Vốn dĩ cô sở hữu gương mặt hình trái tim, làn da hồng hào cặp mắt sáng long lanh nhưng bây giờ vì thức khuya dậy sớm chăm sóc cho người mẹ mắc bệnh nan y, thần sắc giờ đã trở nên vô cùng nhợt nhạt không còn sức sống, cặp mắt thâm quầng.

Bàn tay trắng nõn run run cầm lấy bàn tay gầy gò của mẹ, lúc này đã không còn hơi ấm nằm yên trên giường bệnh.

Cô thật bình tĩnh cho dù trong lòng có đau đến tê tâm phế liệt, nhưng ngoài mặt cô không hề tỏ ra chút biểu cảm gì.

Từng giọt từng giọt nước mắt nóng hổi rơi xuống khuôn mặt tuyệt vọng, dừng lại trên mu bàn tay lạnh tanh của mẹ đang được cô áp sát vào cò má của mình.

-Hân Nhi, con đừng buồn.

Cái chết chính là sự giải thoát cho mẹ con.

Bàn tay to lớn mềm mại của Thần Văn

một nghệ sĩ đàn dương cầm nổi tiếng nhất thế giới, đặt trên đôi vai khắng khiu nói ra những lời an ủi, Chung Hân không nói gì cô cứ mãi giữ thái độ im phăng phắc.

Trong căn phòng yên tĩnh chỉ còn lại tiếng hít thở nặng nề cùng với tiếng bíp bíp phát ra từ thiết bị y tế, khiến lòng Thần Văn đau như dao cắt.

Một cô gái chỉ mới 16 tuổi lại phải trải qua sự đau đớn tận tâm hồn lẫn thể xác, làm sao con bé có thể chịu nổi để vượt qua thời gian đau khổ này.

Thần Văn buồn bã lắc đầu, ông và mẹ Chung Hân là bạn thân, nhưng 5 năm trước khi Lãnh Minh người ba Chung Hân tôn kính nhất đưa một người phụ nữ và đứa con gái ngoài giá thú về Lãnh gia mọi việc đều thay đổi.

Triệu Nhân là người phụ nữ độc ác vì muốn chiếm được vị trí Lãnh phu nhân và muốn con gái Lãnh Đồng của mình làm người thừa kế duy nhất của tập đoàn Lãnh Thị.

Triệu Nhân đã cho người âm thầm theo dõi hai mẹ con Chung Hoa, chờ đợi thời cơ thích hợp ra tay trừ khử hai người.

Trên đường Chung Hoa đưa Chung Hân từ biệt thự Lãnh gia đến trường học đột nhiên xe bị đứt thắng.

Cũng may hai mẹ con Chung Hân kịp thời nhảy ra khỏi xe, Chung Hoa biết việc này không phải là một tai nạn.

Bà biết Triệu Nhân đã có âm mưu để giết hai mẹ con bà từ lâu.

- Chị hai, em thấy chiếc xe đã đâm xuống vực thăm chắc chắn hai mẹ con Chung Hoa đã chết.

Lúc này Chung Hoa đang ẩn núp trong một bụi cây bên cạnh, bàn tay mềm mại run rẩy bịt miệng Chung Hân không cho cô phát ra bất kỳ âm thanh nào, sợ kinh động đến những tên sát thủ đang truy sát họ.

Nghĩ đến sự an toàn của Chung Hân,

Chung Hoa liền liên lạc với Thần Văn nhờ ông giúp đỡ đưa bà và đứa con gái 11 tuổi bỏ trốn.

Chung Hoa biết việc trốn tránh này nhất định sẽ là một con đường chông gai đầy ải gian khổ, nhưng bà vẫn bất chấp.

Bà biết với thế lực của Triệu Nhân nếu để họ biết hai mẹ con bà còn sống, Triệu Nhân nhất định sẽ giết cùng đuổi tận.

Trong suốt thời gian 5 năm nay Chung Hân phải chăm sóc cho người mẹ mang trong người chứng bệnh uất ức, dù Thần Văn có đề nghị để ông làm điểm tựa lo lắng cho hai mẹ con cô, để Chung Hân không cần vất vả vừa đi học vừa đi làm thêm, lo tiền thuốc cho mẹ.

Nhưng Chung Hân đã từ chối, con bé nhìn ông bằng ánh mắt sáng như những vì sao trên bầu trời.

-Bác Văn, con cảm ơn bác nhiều, nhưng hiện tại con có thể lo được cho mẹ con.

Thần Văn thật kinh ngạc khi con bé chỉ mới 11 tuổi lại có lòng tự trọng đáng nể, có những người trưởng thành chưa chắc gì làm được như cô, dù Chung Hân ăn không no mặc không ấm, cô cũng chưa từng tìm đến ông để cầu xin sự giúp đỡ.

-Bác Văn, con không sao!

Bác cho con thời gian riêng tư với mẹ một chút, có được không bác?.

Giọng nói khe khẽ không sức sống của Chung Hân làm lòng ông đau đớn, con bé thật đáng thương đến giây phút này nó vẫn giấu giếm sự đau đớn trong lòng không muốn bộc lộ ra bên ngoài.

Càng thấy Chung Hân như vậy ông càng thêm lo lắng, chỉ sợ như câu ‘tức nước vỡ bờ’ đến một ngày nào đó con bé không còn chịu nổi, sẽ suy nghĩ đại đột làm hại đến bản thân.

-Vậy cũng được, để bác đi mua cho con một chút thức ăn.

Từ hôm qua đến bây giờ con chưa ăn gì cả, ngoài vài hớp nước lạnh ra.

Ông nói xong đành quay người rời khỏi căn phòng lạnh tanh khiến lòng người ảm đạm, trong lòng ông không an tâm vừa bước đến cửa Thần Văn bất giác ngoái đầu lại nhìn Chung Hân, ông thở dài khi nhìn thấy một cô gái trẻ đáng lẽ ra ở lứa tuổi này cô phải luôn tươi cười hồn nhiên như những đứa con gái khác, vô ưu vô tư chỉ biết đi học và dạo phố.

Ông u sầu lặng lẽ bước đi, cả đoạn đường đến phòng ăn trong lòng Thần Văn luôn cảm giác bất an, ông gấp gáp đi mua thức ăn rồi mau chóng quay trở về phòng bệnh.

Chung Hân vươn bàn tay nhỏ bé của mình sờ vào gương mặt lạnh ngắt của mẹ, cô nhắm mắt lại cố nuốt xuống cơn đau đớn trong lòng.

Khi vị bác sĩ tuyên bố thời gian tử vong của mẹ, cả thế giới xung quanh cô dường như sụp đổ. Những mảnh ký ức về mẹ lần lượt hiện ra trong đầu cô.

Mẹ! sao mẹ lại nhẫn tâm bỏ lại con, sao mẹ không quan tâm đến Hân Nhi nữa?

Mẹ đừng nằm im lặng như thế, mẹ nói gì đi, con không thể nào sống thiếu mẹ được.

Mẹ....mẹ con phải làm sao đây? trên thế gian này nếu không còn mẹ con cũng chẳng muốn sống để làm gì.

2. Chương 2:điều Kiện.

Lúc này Chung Hân không thể nào kiềm chế cơn đau thương trong lòng mình nữa, nước mắt cứ như mưa tuông ra xối xả xuống gương mặt xinh đẹp lúc này trắng bệch như một tờ giấy không còn giọt máu.

Cảm giác nóng hổi mặn đắng trong miệng khi những giọt nước mắt đau thương chảy vào khe hở của đôi môi tái xanh, càng khiến lòng cô tê buốt.

Đột nhiên Chung Hân cầm lấy một con dao gọt trái cây trên bàn bên cạnh, cô cầm chặt con dao đến nỗi trên mu bàn tay hiện lên gân xanh rõ ràng.

Thần Văn từ ngoài cửa tay cầm một túi thức ăn lủi thủi bước vào, ông hốt hoảng buông lỏng bàn tay, cái túi thức ăn rơi xuống mặt đất vang ra âm thanh một cái “bịch” làm Chung Hân chợt bình tĩnh, thất thần quay đầu lại nhìn ông.

Nhìn thấy vẻ mặt sợ sệt lo lắng của ông, Chung Hân bất giác nhìn xuống bàn tay của mình.

Cô sững sờ khi nhìn thấy trên tay cô cầm một con dao nhọn hoắt, Chung Hân hít vào một hơi thật sâu cố ổn định lại tâm tình của mình.

Cô bị sao vậy? Cô định làm gì? Cô định kết liễu cuộc đời này sao?

Không! Không thể như vậy, cô phải sống....sống để trả thù người đã khiến mẹ cô chết không nhắm mắt, cô phải khiến người phụ nữ độc ác kia và đứa con gái với lòng dạ thiển cận, phải trả cái giá đắt đỏ cho việc họ đã gây ra.

Chết! quá nhẹ nhàng.

Cô phải khiến họ nếm thử mùi vị của đau thương, thống khổ đến tột cùng, cô sẽ khiến hai mẹ con Lãnh Đồng sống mà không có chỗ dung thân.

Ánh mắt tuyệt vọng của Chung Hân động nhiên trở nên thâm sâu khó lường, cô đặt con dao lại trên bàn bên cạnh nhìn Thần Văn nói với giọng kiên định.

-Bác Văn con muốn trả thù, bác có thể giúp con được không?.

Thần Văn ngây người trong giây lát khi ông nghe Chung Hân nói vậy, ông liền quan sát nét mặt cô.

Chuyện của mẹ con cô ông là người hiểu rõ nhất, nếu không phải mẹ con Lãnh Đồng giả trò dèm pha làm Lãnh Minh hiểu lầm mẹ cô, không quan tâm đến những gì Chung Hoa nói, thì sự việc sẽ không tồi tệ đến như ngày hôm nay.

Nhìn thấy vẻ mặt kiên quyết của cô, ông ngẫm nghĩ một chút rồi nhìn Chung Hân cất giọng bất đắc dĩ.

-Được! Bác sẽ giúp con trả thù, nhưng đổi lại với sự giúp đỡ của bác con cũng phải giúp bác một việc.

Thần Văn kéo ghế ngồi xuống bên cạnh nhìn cô nói với giọng nghiêm túc, ông biết nếu ông không đồng ý giúp cô, với tính tình quật cường của Chung Hân cô sẽ tìm mọi cách để trả thù, đến lúc đó ông chỉ sợ cô sẽ bất chấp đến tính mạng của mình để đạt được mục đích.

-Được con đồng ý!

Chỉ cần bác giúp con trả thù, Bác muốn con làm gì con cũng chịu.

Lời nói cùng với ánh mắt tràn đầy sát khí của Chung Hân làm Thần Văn hơi kinh ngạc trong lòng, ông không ngờ một cô gái hiền lành như Chung Hân một khi đã bị dồn ép đến đường cùng, cũng có thể trở thành một người nguy hiểm, không từ thủ đoạn để khiến người làm tổn thương mình phải trả cái giá còn thê thảm hơn cả cái chết.

-Tốt!

Việc đầu tiên con phải làm chính là khiến mình có một địa vị cố định trong xã hội, để giúp con đạt được điều này bác sẽ nhận con làm học trò, con hãy quên đi việc mình là Lãnh Thiên Hân con gái lớn của Lãnh Minh, người thừa kế duy nhất của tập đoàn Lãnh Thị.

Cứ tiếp tục với thân phận Chung Hân, một cô gái mồ côi không nơi nương tựa.

Khi cô và mẹ bỏ trốn, Chung Hoa sợ Triệu Nhân tìm được bọn họ nên đổi tên của cô từ Lãnh Thiên Hân trở thành Chung Hân lấy họ mẹ.

Thời gian năm năm, dung mạo của Lãnh Thiên Hân đã thay đổi trở nên trưởng thành chững chạc hơn, nên không ai có thể nhận ra cô bé hồn nhiên luôn được xem như hòn ngọc quý trong tay của Lãnh Minh ngày nào, giờ lại chính là Chung Hân một cô gái vô cùng điềm tĩnh.

- Sau khi con tròn 18 tuổi.....

Thần Văn nói đến đây ông ngập ngừng một chút, trong lòng cũng cảm thấy hổ thẹn với Chung Hoa và cả bản thân ông.

Tuy việc ông sắp nêu ra là vì tốt cho Chung Hân, nhưng phần nào trong sự việc này cũng là nghĩ cho bản thân ông.

- Bác có gì cứ nói thẳng, con đã chuẩn bị tâm lý để làm bất cứ chuyện gì.

Chỉ cần có thể trả thù cho mẹ, dù có liều cả mạng con cũng không ngần ngại.

Chung Hân vừa nói cặp mắt vừa nhìn vào người mẹ tội nghiệp, đã vì hai mẹ con của Lãnh Đồng mà ăn không ngon ngủ không yên, dẫn vật bản thân đến tận ngày rời khỏi cõi đời này.

-Hazzzzzzzzzzzz

Thần Văn nghe Chung Hân nói vậy liền thở dài.

- Bác đâu xấu xa đến nỗi muốn lợi dụng con làm những việc thiên lý bất dung, việc bác muốn con làm chính là gả cho đứa con bất hiếu Thần Phong của bác.

-Bác nói sao?

Bác muốn con lấy anh Thần Phong làm chồng?.

Chung Hân kinh ngạc mở to mắt nhìn ông nói với giọng khó tin, thật ra thì cô và Thần Phong đã quen biết nhau khi cô còn ở Lãnh gia.

Lúc đó cô vừa tròn 11 tuổi một tuổi vô cùng hồn nhiên, Thần Phong đã là một chàng trai trưởng thành.

18 tuổi là tuổi ấn dấu cho sự thành công trong cuộc đời anh, khi anh đạt được danh hiệu thanh niên xuất sắc nhất toàn Trung Quốc.

Chỉ mới 18 tuổi Thần Phong đã học xong đại học và chuẩn bị bước ra bức ngoặt lớn nhất trong cuộc đời mình, tiếp nhận tập đoàn Thần Thị trở thành chủ tịch trẻ tuổi nhất trong lịch sử Trung Quốc.

3. Chương 3:ký Ức.

Cô còn nhớ rất rõ lần gặp mặt đó, ngoài trời thời tiết mát mẻ, ánh sáng mặt trời nằm thấp thoáng sau những tầng mây màu trắng bay lơ đãng trên bầu trời, khiến tâm trạng của mọi người thật thoải mái.

Cô mặc trên người cái đầm màu trắng chạy tung tăng trong vườn hoa của Lãnh gia, mùi hương thoang thoảng của loài hoa dạ lý hương tỏa ra lấp đầy cả khu vườn.

Lãnh Thiên Hân vui vẻ cười khúc khích chạy trên con đường nhựa đuổi theo một đàn bướm xinh màu trắng đang tung bay tự do trên bầu trời xanh, không ngờ đột nhiên cô vấp chân ngã xuống mặt đất hai đầu gối mạ sát với mặt đất.

Lãnh Thiên Hân đau đớn khóc thật to, lúc này không biết từ đâu một bàn tay rắn chắc đưa ra trước mặt cô.

Lãnh Thiên Hân ngược mặt lên nhìn vào chủ nhân của bàn tay đó, cô cảm thấy khó chịu khi ánh nắng mặt trời chiếu thẳng vào mặt làm cô bất giác nhắm cặp mắt lấp lánh của mình lại.

Lãnh Thiên Hân cố mở to mắt ra nhìn người thanh niên đứng trước mặt, nụ cười rạng rỡ trên gương mặt tuần tú cùng với cặp mắt to tròn hai mí rõ rệt, được tia nắng chói chang rọi vào tỏa ra ánh hào quang sáng rực làm Lãnh Thiên Hân mất hồn trong giây lát, cặp mắt sáng long lanh nhìn anh không chớp.

Lãnh Thiên Hân bị chàng thanh niên làm ngỡ ngàng quên đi nỗi đau ở đầu gối. Thần Phong nhìn thấy dáng vẻ ngây ngốc cùng với ánh mắt kinh ngạc của Lãnh Thiên Hân nhìn mình, anh bất giác mỉm cười bàn tay to lớn nâng lên xoa xoa đầu cô một cách dịu dàng.

-Sao em bắt cần như vậy?

Lỡ để lại sẹo sẽ rất xấu xí, sau này không ai chịu cưới em đâu.

Thần Phong cười cười nói với giọng quan tâm, anh ngồi xuống bên cạnh cẩn thận vén vấy cô lên đến đầu gối kiểm tra vết thương.

Lãnh Thiên Hân ngồi yên nhìn Thần Phong trong lòng hiện lên cảm giác ngọt ngào, chắc có lẽ ngoài ba mẹ cô ra Thần Phong là người đầu tiên mang lại cho cô cảm giác an toàn.

-Nếu không ai chịu cưới em, vậy anh có đồng ý cưới em không?

Một câu hỏi vô tư của Lãnh Thiên Hân làm Thần Phong kinh ngạc trong lòng, anh nhú mồm nhìn vào cô gái với gương mặt thuần khiết ngẫm nghĩ vài giây, Lãnh Thiên Hân thật bình tĩnh nhìn thẳng vào ánh mắt do dự của Thần Phong chờ đợi câu trả lời.

Về mặt thơ ngay cùng với ánh mắt kiên định làm Thần Phong bất giác nhếch môi cười nhẹ.

-Được, nếu sau này không ai cưới em, Thần Phong anh nhất định sẽ cưới em về làm vợ.

Lãnh Thiên Hân cười tươi như hoa trong lòng quyết định, Thần Phong anh chính là chồng tương lai của cô.

Đột nhiên giọng nói trầm ổn của Thần Phong vang lên cắt ngang dòng suy nghĩ vu vơ của cô.

- Bớt đồ hình cánh hoa trên đùi em nhìn thật xinh đẹp.

Thần Phong nhìn thấy một cái bớt son rất đặc biệt trên đùi cô liền buông lời khen, Lãnh Thiên Hân cười ngọt ngào gật đầu đáp.

- Dạ, cái bớt này rất lạ.

Mẹ nói chỉ có ba và mẹ mới biết em có cái bớt đỏ này, bây giờ anh là người thứ ba.

Lãnh Thiên Hân nói một cách hồn nhiên, Thần Phong nghe vậy cũng không nói gì thêm chỉ mỉm cười rồi giúp cô băng bó lại vết thương.

Lời hứa này của Thần Phong cứ vương vấn trong lòng Chung Hân từ lúc cô 11 tuổi cho đến tận bây giờ, trải qua bao thâm trầm trong cuộc sống nhất là thời gian khổ cực khi cô và mẹ trốn tránh Triệu Nhân, niềm an ủi lớn nhất trong lòng cô chính là lời cam kết này của Thần Phong.

Tuy Thần Phong chỉ ở lại Lãnh Gia một tháng, nhưng thời gian đó là thời gian Thần Phong và cô quấn quýt bên nhau. Anh đưa cô đi chơi bờ hồ, đọc sách cho cô nghe, cùng cô chơi xích đu và anh thường xuyên dạy cô đánh đàn dương cầm.

Nét mặt Chung Hân lúc này đã trở nên ôn hoà hơn, khi cô nghĩ đến những kỷ ức vui vẻ giữa Thần Phong và cô.

Thần Văn nhìn thấy sự biến đổi trên gương mặt cô liền buồn rầu lên tiếng.

-Hân Nhi, Thần Phong bây giờ đã thay đổi, nó không còn là Thần Phong của trước đây.

Bây giờ Thần Phong rất vô tình lạnh nhạt, tính khí vô cùng ngạo mạn không xem ai ra gì.

Con hãy giúp bác cũng như giúp Thần Phong, cho nó hiểu được cái gọi là tình yêu, để trái tim của nó biết rung động trở lại.

Trong lời nói của ông cô có thể nghe ra được sự đau thương của một người cha, khi đã bất lực trong việc dạy dỗ đứa con trai mà mình yêu thương nhất.

Chung Hân không trả lời ông ngay, ánh mắt hiện lên sự hoang mang, trong lòng đắn đo không biết phải làm sao.

Mình có nên đồng ý với bác ấy gả cho Thần Phong không?

Lời hứa bông bột nhất thời lúc còn trẻ, không biết anh ấy có để tâm không?

Chung Hân thận trọng suy xét, cô không đồng ý thì thôi một khi đã đồng ý cô nhất định phải làm cho trót.

Thần Văn nhìn thấy vẻ mặt cân nhắc của Chung Hân, ông liền lên tiếng.

-Sau khi con đã thuận phục được Thần Phong, bác tin chắc không cần bác giúp Thần Phong cũng sẽ tự tay trả thù cho con.

Nghe ông nói vậy Chung Hân liền ngước mặt lên nhìn ông gật đầu.

-Con đồng ý lấy anh Thần Phong, nhưng với một điều kiện.

-Được chỉ cần con đồng ý, con có điều kiện gì bác cũng sẽ đáp ứng.

Nghe Thần Văn nói vậy Chung Hân liền nhìn qua người mẹ đang nằm trên giường, lúc này nhìn bà thật thanh thản không còn sự đau thương tuyệt vọng vào người chồng đã không dành trọn trái tim của mình cho bà.

Cô quyết định trong thời gian cô giúp bác Văn, cô sẽ lên kế hoạch để trả thù.

-Bác không được cho anh ấy biết con là Lãnh Thiên Hân, con muốn người anh ấy yêu chính là một Chung Hân không có gì cả ngoài thân xác và trái tim này.

Thần Văn gật đầu tán đồng với lời nói của Chung Hân, ông biết Chung Hân muốn thử lòng của Thần Phong, cô sợ Thần Phong cười và chấp nhận tình yêu của cô, chỉ vì cô là con gái lớn của Lãnh Minh người thừa kế duy nhất của tập đoàn Lãnh thị.

- Bác Văn, bác đừng hiểu lầm, con hứa với bác lấy anh Thần Phong không phải vì con muốn anh ấy giúp con trả thù.

Con làm như vậy là vì bác, hai mẹ con con đã nhận quá nhiều ân huệ từ bác, xem như lần này con vì trả ơn mới gả cho anh Thần Phong.

Còn về việc hai mẹ con của Triệu Nhân, con sẽ tự mình giải quyết.

Chung Hân nhìn Thần Văn nói ra lời từ tận đáy lòng mình, trả thù cô nhất định sẽ.

Nhưng nếu không phải vì Thần Văn cô sẽ không đồng ý đem điều quý giá nhất của cuộc đời con gái để đánh đổi.

Trên thế gian này có rất nhiều cách để trả thù, lợi dụng đến trình tiết tuyệt đối không nằm trong kế hoạch báo thù của cô.

Thần Văn gật đầu cảm thông theo lời nói của Chung Hân, ông đã ở bên cạnh cô nhiều năm nên biết tính tình có ơn tất báo của cô.

Chung Hân là một cô gái với tính kiên định nhất mà ông từng gặp qua, việc gì cô đã quyết định dù trời có sụp xuống cũng không thể làm thay đổi được.

- Bác biết!

Hân Nhi đối với bác con giống như là người trong gia đình nên bác mới quyết định gửi gắm Thần Phong cho con.

Giọng nói nắn lòng của Thần Văn vang lên, ông đã đặt trọn tình yêu của mình vào đứa con trai duy nhất này, nhưng thật tiếc thay Thần Phong không hiểu nỗi lòng của ông.

Từ lúc mẹ của Thần Phong bệnh nặng qua đời, Thần Phong đã oán trách ông trong lòng anh nghĩ ông luôn xem đàn dương cầm quan trọng hơn vợ và con.

4. Chương 4: Chung Hân Trở Về.

Thời gian thấm thoát trôi qua đã hai năm, bốn mùa xuân hạ thu đông lần lượt trôi qua trước mắt cô hai lần.

Hôm nay cô đã tròn 18 tuổi một tuổi mộng mơ đẹp nhất của đời con gái, sự nỗ lực cùng với cố gắng hai năm nay đã đem lại cho cô một thành tựu đáng nể.

Hiện tại cô bé Chung Hân ngày nào đã trở thành một nghệ sĩ đàn dương cầm nổi tiếng thế giới, được hiệp hội âm nhạc toàn cầu trao tặng danh dự

‘Thiên thần của những bản nhạc giao hưởng’.

Chỉ có cô khi đàn ra những bản nhạc giao hưởng nổi tiếng, mới có thể truyền đạt được hết nội tâm của tác giả.

Trên khán đài biểu diễn tại nhà hát New York Philharmonic, một cô gái sở hữu gương mặt hình trái tim với mái tóc dài chấm vai trên người mặc cái đầm dài màu trắng ngồi trước cây đàn dương cầm, bàn tay thon dài trắng nõn thản nhiên chạm vào bàn phím.

Tiếng nhạc thanh thoát của bản giao hưởng ‘Ode to Joy của Beethoven’ vang lên trong căn phòng kín mít lúc này đã chứa đựng hàng trăm khán giả si mê âm nhạc.

Chung Hân ngồi trên khán đài một cách ngạo nghễ trên gương mặt thoát lên sự tự tin kiêu ngạo, khiến cho thính giả ngồi phía dưới chìm đắm trong từng nốt nhạc do bàn tay trắng như tuyết của cô đàn ra.

Máy camera chiếu trực tiếp buổi trình diễn có một trong hai của thầy trò Thần Văn, người được xem là huyền thoại trong lãnh vực âm nhạc.

Thần Văn trên người mặc âu phục màu đen đuôi dài, đứng ngay chính giữa khán đài tay cầm que chỉ huy dàn nhạc, thản nhiên múa mái đôi tay được gọi là đôi tay vàng.

Hai người say đắm trong điệu nhạc giao hưởng độc nhất vô nhị này, Chung Hân nhắm mắt lại không ngần ngại phát huy tài năng thiên phú của mình.

Tại quán bar Night Angel ngay trung tâm thành phố Thượng Hải, Thần Phong trên người là bộ âu phục màu đen áo sơ mi xanh, anh ngồi thoải mái ngã lưng vào ghế sofa cùng tam đại công tử của những tập đoàn lớn nhất Trung Quốc hội họp, bốn người là những người bạn trên thương trường đã quen nhau nhiều năm.

- Phong, người trên TV không phải là ba của cậu sao?.

Hữu Phàm con trai trưởng của tập đoàn Hữu thị chuyên kinh doanh về sản xuất xe hơi, ngồi đối diện với Thần Phong thích thú chỉ vào màn hình TV được treo trên bức tường trước mặt nói.

Nghe Hữu Phàm nói vậy cặp mắt của ba người liền chuyển lên màn hình lúc này đang quay trực tiếp buổi trình diễn âm nhạc đang diễn ra tại New York.

Cặp mắt như cười như không của Thần Phong tối sầm lại, khi anh nhìn thấy bản nhạc vừa kết thúc Thần Văn liền có cử chỉ ga lăng ân cần đối với Chung Hân.

-Phong, bên ngoài có tin đồn rằng, mấy năm gần đây bên cạnh ba cậu đã xuất hiện một cô tình nhân vừa trẻ vừa xinh đẹp còn tài giỏi nữa.

Chắc là cô gái này.

Phương Chính con trai độc nhất của tập đoàn Phương thị, nhìn chăm chăm vào Chung Hân trên màn nói.

Ai nấy đều biết quan hệ giữa hai cha con Thần Phong không được tốt, nên Phương Chính mới cố tình nói ra lời đùa bỡn để chọc tức Thần Phong.

Thần Phong không nói gì nét mặt điềm đạm không hề biểu lộ ra suy nghĩ trong lòng mình, ánh mắt liếc nhìn cô gái trẻ tuổi đang đứng trên khán đài đầy vẻ kiêu hãnh nắm tay ba anh cúi đầu chào khán giả.

-Chính, cậu nói lung tung cái gì vậy?

hai người họ chỉ có quan hệ thầy trò mà thôi.

Cao Tuấn tổng tài của tập đoàn Cao Thị, cảm giác được sự căng thẳng trong căn phòng liền lên tiếng, bốn người có mặt ở đây toàn là những người có địa vị cao trong xã hội, được xem là những chàng trai độc thân hoàng kim của Trung Quốc.

Thần Phong khom tới cầm lấy ly rượu đặt trên bàn đưa đến đôi môi mỏng nhắm nháp một chút, anh nhìn ba người nói một cách chẳng quan tâm.

-Hừ.....

Chuyện của ông ấy không liên quan gì đến tôi.

Giọng nói lơ đãng của Thần Phong làm Phương Chính lắc đầu nhún vai cười trừ.

Anh muốn trêu đùa Thần Phong một chút, nhưng thật không ngờ cái tên này giống như độc bất khả xâm nhập, không có chuyện gì có thể làm giao động đến tâm tình của Thần Phong cả.

Buổi tối của một tháng sau bên ngoài thời tiết rất lạnh, cơn mưa phùn cùng gió mạnh lướt qua thấm vào làn da khiến lòng người càng thêm lạnh buốt.

Thần Phong cùng với thuộc hạ Hứa Thừa Anh lúc nào cũng theo bên cạnh anh, từ công ty Thần Thị tan tầm trở về biệt thự Thần Viên.

Bước chân mạnh mẽ của Thần Phong chợt khựng lại trước cửa chính, khi anh nhìn thấy tất cả đèn trong ngôi biệt thự hui quạnh lúc này đều được bật lên, khiến cả căn biệt thự tràn đầy sức sống khác với cảnh tượng cô đơn lạnh lẽo của thường ngày.

Thần Phong cau mày trong vẻ nghi ngờ bước từng bước một vào trong, quả như dự đoán của anh.

Anh nhìn thấy Thần Văn đang uy nghiêm ngồi trên ghế sofa ngay chính giữa phòng khách, ông như vị vương giả ngồi đó với phong thái vô cùng trang nghiêm trên tay ông cầm một tách trà thiết quan âm nóng hổi, làn khói mỏng tỏa ra từ tách trà bay lên che khuất tầm mắt lúc nào cũng hiện lên sự nghiêm nghị của ông.

Bước chân đều đều của Thần Phong đột nhiên dừng hẳn lại, khi anh nhìn thấy một cô gái trẻ với nét đẹp dịu dàng, tuy cô không đẹp một cách khuynh quốc khuynh thành nhưng nét đẹp thuần khiết bình dị lại vô cùng thu hút.

Thần Phong dùng ánh mắt sắc bén quan sát cô gái này từ trên xuống dưới, quả thật rất xinh đẹp chẳng trách gì ba anh lại si mê cô ta đến như vậy.

Hứa Thừa Anh đang cung kính đứng phía sau Thần Phong, anh kinh ngạc ngậy người nhìn Chung Hân lúc này mới từ nhà bếp bước vào.

Cô ta là ai? Sao lại nhìn quen đến như ấy?

Hứa Thừa Anh vắt óc suy nghĩ, nhưng nghĩ mãi cũng không nhớ ra Chung Hân là ai.

Chung Hân vừa bước vào phòng khách liền cảm nhận được có cặp mắt sắc bén kèm theo tia chán ghét đang nhìn chằm chằm vào mình, Thần Phong thật bá đạo anh hiên ngang nhìn cô không hề có ý định che giấu việc mình đang quan sát cô.

Thần Văn nhìn thấy Chung Hân bị ánh nhìn hung hăng của Thần Phong làm bối rối, đứng bất động không dám tiến thêm bước nào, ông liền tỏ ra không vui lên tiếng.

- Hân Nhi, con mặc kệ nó!

Đến đây.

Thần Phong kinh ngạc ánh mắt hung hăng chợt hiện lên tia lạnh lẽo.

Hân Nhi....

Hai từ Hân Nhi này thốt ra từ miệng ông, làm Thần Phong càng thêm khinh miệt.

Chỉ trong tích tắc Chung Hân khéo léo điều chỉnh lại tâm trạng của mình, cô mỉm cười ngọt ngào nhìn anh gật đầu lịch sự, bước nhẹ nhàng đến bên cạnh Thần Văn.

-Bác Văn, đã đến giờ uống thuốc.

Chung Hân mở ra cái hộp màu trắng trên tay mình, lấy ra hai viên thuốc đặt vào lòng bàn tay của ông.

Thần Phong nhúu mày lộ khí xung thiên, cô gái này lá gan quả thật không nhỏ ở trước mặt Thần Phong anh lại dám không kiên nhẫn gì động tay động chân với ba anh.

Thần Phong bực bội nâng tay mở nút áo vest của mình ra cho thoải mái, anh muốn dùng cách này để phóng thích cơn lửa giận đang bùng bùng cháy trong lòng ra bên ngoài.

Thần Phong ngồi một cách nặng nề xuống ghế sofa đối diện với hai người cười cười nói với giọng giễu cợt.

-Ngọn gió nào đã thổi ba về Thần Viên ngày hôm nay.

Lời nói thiếu tôn trọng của Thần Phong làm Thần Văn lúc này chuẩn bị hớp vào một miếng trà đột nhiên dừng lại, ông ngược mặt lên nhìn vào đứa con trai ngỗ nghịch lúc nào cũng muốn chống đối với ông.

5. Chương 5: Gặp Lại.

* Xin lỗi các em vì thời gian qua chị không đăng chương mới.

Hiện tại chị đang đi du lịch Vietnam 4 tuần, khoảng thời gian này chị sẽ dành thời gian cho gia đình và bà con lâu ngày không gặp.

Nên chị không có thời gian để viết truyện, mong các em thông cảm.

Khi trở về Úc chị sẽ đăng nhiều hơn.

Hai năm nay không có ngày nào Chung Hân không nghĩ đến tình cảnh khi cô gặp lại Thần Phong, cho dù cô đã chuẩn bị sẵn tâm lý để đối mặt với anh, nhưng khi đối diện với Thần Phong cô không thể nào kiềm chế được sự căng thẳng trong lòng mình.

Chung Hân không tự chủ đảo cặp mắt sắc bén qua người của Thần Phong, không muốn cho anh biết cô đang quan sát anh.

Người đứng trước mặt cô chính là Thần Phong, nhưng Thần Phong bây giờ đã thay đổi.

Khi bác Văn nói cô thật sự không tin, trong lòng vẫn ôm hy vọng rằng bác Văn đã hiểu lầm đến anh.

Nhưng khi Thần Phong đứng trước mặt cô, cô mới tin rằng anh đã thay đổi không còn là chàng thanh niên lúc nào cũng thu hút người khác bằng nụ cười rạng rỡ và ánh mắt chính trực, khiến người đối diện chỉ cần nhìn vào sẽ tin tưởng anh vô điều kiện.

Anh vẫn như ngày nào, vẫn là gương mặt đẹp trai đó, nhưng trong ánh mắt đã không còn sự dịu dàng của lúc xưa, vẫn là nụ cười rực rỡ đó nhưng nụ cười bây giờ đã không còn sự hồn nhiên trong sáng nữa, ngược lại cái cô nhìn thấy chính là sự thâm trầm khó đoán.

Chạm phải ánh mắt khinh miệt của Thần Phong đang hùng hổ nhìn mình, Chung Hân lúng túng chuyển tầm mắt xuống bàn tay đang siết chặt cái hộp thuốc màu trắng vì hồi hộp.

“Cup.”

Một tiếng cụp vang lên làm Chung Hân giật thót mình ngược mặt lên nhìn về nơi phát ra âm thanh.

Thần Văn bực bội đặt mạnh tách trà xuống cái bàn cafe thuỷ tinh trước mặt, ông tức giận vì thái độ không phân tôn ti này của Thần Phong.

-Đây là nhà của ba...muốn đi hay ở không đến phiên con quản!

Thần Văn gằn giọng lên tiếng, ông thật bất mãn với hành vi vô lễ của đứa con này.

-Tuỳ ba thôi.

Thần Phong đứng lên nói với giọng bất cần, anh chán nhất là bộ mặt tỏ ra nghiêm nghị của ông.

Anh không muốn đối diện với ba mình dù chỉ là một phút ngắn ngủi, trong lúc Thần Phong chuẩn bị bước lên bậc thang được thiết kế theo kiểu Châu Âu sang trọng làm bằng gỗ cẩm lai, đột nhiên bước chân anh chợt dừng lại theo lời nói của ba anh.

-Tháng sau con và Hân Nhi sẽ cử hành hôn lễ.

Lời nói của Thần Văn làm cho tất cả mọi người đều kinh ngạc ngoại trừ Chung Hân ra.

Hứa Thừa Anh đứng một bên nhìn Thần Phong, trong lòng lo lắng sợ Thần Phong sẽ nổi trận lôi đình.

Thần Phong đứng bất động vài giây trong đầu phân vân không biết ông đang nghĩ gì, đột nhiên giọng cười ma quỷ của Thần Phong vang lên khiến cả căn phòng yên tĩnh một cách đáng sợ bất giác tràn ngập bởi hàn khí.

“Ha ha ha....”

Anh miễn cưỡng xoay người lại nhìn Thần Văn bằng ánh mắt thách thức.

Ông muốn giở trò gì?

Cô gái này không phải là người phụ nữ của ông sao?

Tại sao lại bắt anh phải cưới cô ta?.

Thần Phong nghi ngờ dùng ánh mắt sắc bén quan sát nét mặt kiên quyết của Thần Văn, lúc này vì tức giận đã không còn sự ôn hoà của một nghệ sĩ đàn dương cầm nữa.

-Được!.

Nói xong Thần Phong liền quay đầu lại đi một mạch lên trên lầu, để lại sau lưng không biết là bao nhiêu ánh mắt khó hiểu nhìn theo bóng lưng ngang tàng của anh.

Bác Ninh đứng một bên thở dài trong lòng cảm thấy thương xót cho số phận của Chung Hân, ông đã chăm nom Thần Phong từ nhỏ nên chỉ cần Thần Phong nhú mày Bác Ninh liền biết trong lòng anh đang nghĩ gì.

-Bác Văn, con không biết mình có thể làm trái tim anh ấy ấm áp trở lại không.

Chung Hân ngồi xuống bên cạnh ông nói với giọng bất lực, với thái độ vừa rồi của Thần Phong, trong lòng cô biết anh là một người rất khó có thể chinh phục.

-Con yên tâm, bác có mắt nhìn người rất tốt.

Bác nói con được thì chắc chắn con sẽ làm được, bác biết tính tình của đứa con này, nhưng lúc đầu phải làm khó đến con.

Thần Văn vươn tay nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Chung Hân nói, ông làm ra những việc này không phải vì ông mà là vì Thần Phong và cô.

Ông chỉ mong sao tình yêu của cô có thể cảm hoá được Thần Phong, cũng như tình yêu của Thần Phong dành cho cô, có thể khiến sự thù hận trong lòng cô tiêu tan.

Vì ông biết một người luôn sống trong thù hận sẽ không bao giờ được hạnh phúc.

Lúc này Thần Phong đang đứng trên lầu nhìn xuống, khi anh nhìn thấy ba của mình nắm lấy bàn tay trắng nõn của Chung Hân một cách âu yếm, trong lòng anh càng thêm phần nộ.

Anh nóng giận đi xăm xăm đến phòng, dùng chân đá văng cánh cửa phòng ngủ ra, với nét mặt hầm hầm bước vào trong.

Hứa Thừa Anh nhìn thấy nộ khí của Thần Phong, liền đứng sang một bên trước cửa phòng không dám đến gần Thần Phong.

Bàn tay to lớn thô bạo giật mạnh cái cà vạt sọc màu xanh nhạt, đeo trên cổ ném sang một bên.

Được! nếu ông đã không ngại hai cha con dùng chung một người phụ nữ, vậy anh cũng chẳng màng.

Giận thì nói vậy nhưng thật ra Thần Phong là một người vô cùng chấp nhất, phụ nữ không trong sạch anh tuyệt đối sẽ không chạm vào.

Một tháng trôi qua thật nhanh, Chung Hân không hề rời khỏi biệt thự Thần Viên nửa bước.

Vốn dĩ Chung Hân là một cô gái với tính tình hoạt bát đáng yêu, nhưng vì mấy năm trốn tránh Triệu Nhân nên Chung Hân không được tiếp cận với người ngoài, thời gian mẹ và cô lưu lại một nơi lâu nhất cũng chỉ là vài tháng cho đến một năm.

Từ lúc đó trở đi Chung Hân không có bạn bè cũng xem như không có người thân, ngoài Thần Văn thường xuyên giếng thăm lo lắng quan tâm cho hai mẹ con ra, người còn lại chính là Kim Chấn Huy người bạn duy nhất của cô.

Thời gian hai năm khi cô ở Mỹ chăm chú học đàn dương cầm, trong dịp tình cờ cô quen được Kim Chấn Huy anh ấy là người bạn thân cũng là người anh kết nghĩa của cô.

Quả đúng như câu 'giang sơn dễ đổi bản tính khó dời, chỉ trong vòng thời gian một tháng cả biệt thự Thần Viên trên dưới đều có thiện cảm với Chung Hân.

Từ bác Ninh quản gia cho đến mấy người giúp việc và cả những người chăm nom vườn hoa đều quý mến Chung Hân thật lòng, vì tính tình hoạt bát dễ gần hay giúp đỡ người khác nên mới được nhiều người yêu mến.

Hôm nay là ngày đầu tiên của mùa Xuân một mùa tràn đầy sức sống, những bông hoa xinh đẹp tranh nhau chớm nở biến những vườn hoa với phong cảnh nhạt nhẽo âm u của mùa Đông trở nên một nơi tràn đầy sinh khí, mùa xuân cũng đem lại cho mọi người cảm giác của sự sống, của niềm hy vọng, cũng là mùa Chung Hân thích nhất.

Vì mùa Xuân mang lại cho Chung Hân cảm giác mọi thứ đều bắt đầu lại từ đầu, những sự đau thương tội cùng sẽ như cơn gió mùa Đông giá rét thoảng trôi qua tận chân trời xa xăm.

Ngoài trời lúc này thật mát mẻ, Chung Hân cùng với người giúp việc đang chăm chú chăm sóc những cây hoa trong vườn, mặt trời giữa trưa với ánh sáng gắt gao xuyên qua những tán cây um tùm chiếu thẳng xuống thân hình mảnh mai với chiếc đầm dài màu đỏ, khom người cẩn thận cắt tỉa từng cành cây khô khô.

- Tiểu Thu, tại sao trong vườn hoa chỉ trồng duy nhất một loài hoa Dạ Lý Hương này?

Thật kỳ lạ Chung Hân chưa từng nhìn thấy một ngôi biệt thự rộng lớn xa hoa như thế này lại không hề có bông hoa xinh đẹp như Hoa Lan, Hoa Oải Hương, Hoa Uất Kim Hương ngược lại chỉ trồng một loại hoa Dạ Lý Hương với sắc màu trắng nhạt nhẽo thật khiêm nhường.

Một loại hoa tượng trưng cho sự kín đáo, nhưng thật đáng tiếc loài hoa Dạ Lý Hương này chỉ sống trong thế giới của riêng mình, một loại hoa luôn tiềm ẩn nhiều nỗi tâm sự.

Những bông hoa khác khi chạm phải ánh sáng bình minh lập tức tranh nhau phô bày sắc màu tươi tắn, ngược lại hoa Dạ Lý Hương thật khép nép thu mình vào lúc những tia sáng rạng đông rơi vào, chỉ nở duy nhất vào thời điểm ban đêm, những chùm hoa Dạ Lý Hương màu trắng nhạt rủ xuống từ từng khóm lá xanh um tùm, không thể nào làm rung động trái tim của người yêu sắc màu sắc sỡ ngoài mùi hương thơm ngát làm động lòng người.

6. Chương 6: Hoa Dạ Lý Hương.

Càng nghĩ đến loài hoa Dạ Lý Hương này Chung Hân càng thêm xót xa, trong vườn hoa của Lãnh gia cũng trồng rất nhiều cây hoa Dạ Lý Hương.

Vì Lãnh Minh biết Lãnh Thiên Hân con gái ông thích nhất mùi hương ngọt ngào này.

- Hoa Dạ Lý Hương trong biệt thự đều do thiếu gia đích tay trồng, em nghĩ chắc thiếu gia thích nhất là hoa Dạ Lý Hương.

Tiểu Thu vừa tưới cây vừa nhìn Chung Hân nói ra những gì mình biết.

Nghe Tiểu Thu nói vậy Chung Hân liền mỉm cười, anh ấy cũng là người yêu hoa sao?

Nghĩ đến đây Chung Hân bất giác lắc đầu gạt bỏ suy nghĩ đó, cô biết Thần Phong không phải là loại người thương hoa tiếc ngọc, những cây hoa Dạ Lý Hương này nhất định có ý nghĩa đặc biệt trong lòng anh.

Tiểu Xuân cô giúp việc trên tay cầm một ly nước trái cây cung kính đứng bên cạnh Chung Hân nhẹ giọng nói, cắt ngang dòng suy nghĩ vẩn vơ của cô.

-Chung tiểu thư, cô cũng đã mệt hãy uống một chút nước giải khát.

Chung Hân ngược gương mặt thanh tú với đôi môi phiếm hồng lúc nào cũng nở một nụ cười thân thiện lên nhìn Tiểu Xuân, bàn tay trắng nõn bất giác vươn lên che lại ánh nắng chói chang vô tình rọi thẳng vào mắt cô.

Chung Hân đứng thẳng người lại, tay đưa ra trước mặt nhận lấy ly nước trái cây từ trên tay Tiểu Xuân, đột nhiên tiếng kêu hoảng hốt của Tiểu Thu vang lên từ phía sau.

-Chết rồi, chết rồi.....

Lần này chắc chắn thiếu gia sẽ nổi trận lôi đình.

Chung Hân và Tiểu Xuân nghe Tiểu Thu nói vậy liền lo lắng bước tới gần Tiểu Thu.

- Tiểu Thu, đã xảy ra chuyện gì?

Chung Hân vừa nói vừa vươn tay nắm chặt bàn tay vì sợ hãi đã ướt đầm mồ hôi lạnh của Tiểu Thu để trấn an cô.

Tiểu Thu cảm nhận được sự quan tâm từ Chung Hân, cô ngược mặt lên nhìn Chung Hân bằng ánh mắt hoang mang.

- Em....em đã lỡ tay làm gãy một nhánh cây hoa Dạ Lý Hương.

Tiểu Thu vừa nói vừa dùng tay chỉ vào một nhánh hoa Dạ Lý Hương đang nằm thê thảm dưới mặt đất.

Trước khi được Thần Phong giúp đỡ chuộc thân, đưa về làm việc tại Thần gia, Tiểu Thu chỉ là một cô gái mồ côi bị cậu ruột bán vào một hộ nhà giàu làm người giúp việc.

Thật không may chủ nhân trước kia của Tiểu Thu là một người tàn bạo không xem người ăn kẻ ở trong nhà ra gì, chỉ cần họ làm sai điều gì liền bị đánh đập dã man.

Tiểu Thu không quan tâm đến việc bị Thần Phong trách phạt, cái cô sợ nhất chính là vì sự vô ý của mình đã khiến thiếu gia tức giận.

Chung Hân không biết suy nghĩ trong lòng Tiểu Thu, nhìn thấy vẻ mặt xanh mét đầy vẻ lo lắng của Tiểu Thu trong lòng Chung Hân cảm thấy xót xa.

Cô biết tính khí của Thần Phong không tốt, anh nhất định sẽ quở trách Tiểu Thu, Chung Hân không nghĩ ngợi liền khom người nhặt lên cành hoa Dạ Lý Hương.

- Tiểu Thu, em đem nó vứt đi đừng để thiếu gia nhìn thấy.

Cả một vườn hoa Dạ Lý Hương mệnh mong, Chung Hân tin chắc dù có một hai cây bị chết Thần Phong cũng sẽ không để ý, hướng hồ gì chỉ là một nhánh cây.

Thần Phong với tâm trạng sảng khoái trở về biệt thự, anh vừa bàn xong một bản hợp đồng hàng trăm triệu, bước vào cánh cửa lớn của biệt thự Thần Viên cảm xúc trong lòng lập tức thay đổi khi anh chợt nhớ ra trong ngôi biệt thự rộng lớn này giờ đã có thêm một người.

Nhìn một vòng xung quanh không thấy bóng dáng lúc nào cũng khiến anh chướng tai gai mắt, Thần Phong liền nhíu mày cất giọng.

- Bác Ninh!

Người đâu?

Bác Ninh cung kính khom người trước mặt Thần Phong báo cáo, mặc dù Thần Phong không nói rõ ra ý của mình, nhưng với một người thấu tình đạt lý như Bác Ninh ông liền hiểu.

- Dạ thiếu gia, Chung tiểu thư đang ở ngoài vườn hoa.

Thần Phong nghe Bác Ninh nói vậy liền bước ra sau vườn, đã một tháng anh không trở về biệt thự nhưng nhất cử nhất động của từng người trong Thần Viên anh đều nắm rõ trong lòng bàn tay.

Thần Phong muốn xem cô gái với tâm địa thâm sâu này đã làm gì, lại khiến trên dưới Thần gia đều phục tùng cô vô điều kiện.

Thần Phong vừa bước ra cánh cửa thông ra vườn hoa, cơn thịnh nộ trong lòng anh lập tức xôn lên khi anh nhìn thấy trên tay Chung Hân đang cầm một nhánh hoa Dạ Lý Hương anh yêu quý nhất.

Thần Phong giận dữ bước nhanh tới, bàn tay cường tráng vươn tới nắm chặt cổ tay lúc này đang cầm nhánh hoa Dạ Lý Hương của Chung Hân.

-Cô đang làm gì?

Ai cho phép cô đụng vào những cây hoa Dạ Lý Hương này?

Giọng nói trầm khàn mang theo nộ khí làm Chung Hân giật mình, cổ tay bị Thần Phong siết chặt đến đau điếng, cô ngẩng đầu lên nhìn anh đôi mắt long lanh lần đầu tiên nhìn thẳng vào mắt anh, sát khí tỏa ra từ trong ánh mắt phát ra lửa giận của anh khiến Chung Hân sửng sốt, nhưng chỉ trong chốc lát Chung Hân đã đều chỉnh lại tâm trạng của mình.

- Chỉ là một nhánh cây, anh có cần làm dữ đến như vậy không?

Chung Hân thật không hiểu, tại sao Thần Phong lại chuyện bé xé ra to, khiến ai nấy đều thấp thỏm trong lòng.

Thần Phong nhìn thấy vẻ mặt bình thản của Chung Hân anh càng thêm nổi cáu, đôi mày rậm bắt giắc câu lại trợn mắt nhìn Chung Hân nghiêng răng chậm rãi nói ra từng chữ một.

-Chỉ.. là...một... nhánh...cây...!

Ai cho cô tư cách ở đây nói năng không cân nhắc như vậy, ở Thần Viên từ trên xuống dưới ai nấy đều biết hoa Dạ Lý Hương là cấm kỵ của anh.

Hay cô muốn chống đối với anh, hoặc cố tình dùng cách này để khơi dậy sự chú ý của anh.

Nghĩ đến đây Thần Phong không thể nào kiềm chế được sự giận dữ trong lòng mình anh liền quát lên.

- Dù chỉ là một cái lá của hoa Dạ Lý Hương!

Cô cũng không có tư cách đụng vào nó.

Thần Phong vừa nói xong liền vung tay hất Chung Hân sang một bên, thân thể mảnh mai vì vậy ngã mạnh xuống, bàn tay bị cây kéo tía hoa đang nằm dưới mặt đất đâm sâu.

Tiểu Thu và Tiểu Xuân nhìn thấy máu từ bàn tay mềm mại của Chung Hân chảy ra rất nhiều, họ liền hoảng hốt kêu lên.

- Chung tiểu thư, cô đã bị thương.

Tiểu Thu vừa định bước tới đỡ Chung Hân lên, liền bị lời nói của Thần Phong chặn lại.

- Không ai được phép giúp cô ấy!.

7. Chương 7: kiên Cường.

Mọi việc xung quanh Chung Hân

hầu như vì lời nói của Thần Phong làm ngưng đọng, hơi thở cũng trở nên nặng nề.

Nhưng ngoài mặt Chung Hân vẫn cố giữ bình tĩnh, không để Thần Phong nhìn thấu tâm tư của cô.

Tiểu Thu nhìn thấy sắc mặt nhợt nhạt của Chung Hân, trong lòng cảm giác áy náy vô cùng, nếu không phải vì cô Chung Hân sẽ không bị thiếu gia hiểu lầm, tuy trong lòng Tiểu Thu rất

sợ bị Thần Phong trách phạt nhưng cô không nỡ nhìn thấy Chung Hân gánh tội thay cho cô.

- Thiếu gia.....

Tiểu Thu muốn nói cho Thần Phong biết sự thật, nhưng không ngờ Chung Hân lại lên tiếng trước.

- Thật xin lỗi.

Chung Hân gượng người ngồi dậy cúi đầu nói khẽ trước mặt Thần Phong, cô biết dù cô có giải thích anh cũng không tin, ngược lại anh sẽ nghĩ cô chỉ muốn buông lời biện bạch.

Nếu đã như vậy thì tốt hơn cô âm thầm nhận lỗi cho qua, vả lại Chung Hân cũng không muốn Tiểu Thu bị Thần Phong trách phạt.

Cảm giác hồi hộp bối rối trong lòng thật sự khiến cô chịu không nổi, tại sao anh lại nhìn cô bằng ánh mắt chán ghét đó? tại sao lại cố tình thốt ra những lời làm tổn thương cô?.

Chung Hân không nói gì thêm từ từ quay người lại, đi chậm rãi lên phòng của mình.

Thần Phong đứng bất động ánh mắt có phần kinh ngạc nhìn theo bóng lưng mảnh mai của Chung Hân, anh không ngờ Chung Hân lại là một người kiên cường không giống như vẻ bề ngoài yếu đuối của cô, chảy nhiều máu như vậy chắc phải đau lắm vậy mà Chung Hân không hề kêu than, hoặc khóc lóc như mấy người phụ nữ khác.

Con người đen nhánh của Thần Phong chợt hiện lên sự khinh thường.

- Cô đừng nghĩ nói ba ra từ 'thật xin lỗi' là xong!

Từ nay trở đi cấm cô đụng vào những cây hoa Dạ Lý Hương trong Thần Viên này.

Trong lòng Thần Phong nghĩ cô thật không đơn giản muốn chơi trò tiểu bạch thỏ để cảm dỗ anh ư?.

Ánh mắt sắc bén của Thần Phong chợt chuyển lên cành hoa Dạ Lý Hương nằm dưới mặt đất trong lòng hiện lên cảm giác xót xa, bàn tay đang đặt bên hông không tự chủ xiết chặt lại.

Giọng nói lạnh như băng của Thần Phong vang lên từ phía sau làm bước chân Chung Hân hơi khựng lại, đôi môi cô bất giác cong lên thành một nụ cười chua xót.

Chung Hân không quay đầu cũng không nói gì thêm, bước đi đều đều về phía trước, cô cố hết sức gượng người tránh để mình ngã xuống, bước đi một cách loạng choạng lên từng bậc thang thường ngày chẳng là gì nhưng hôm nay vì cảm giác đau đớn từ lòng bàn tay lan tỏa cả thân thể nhỏ bé, xồng thảng lên đầu khiến từng bước chân nặng trĩu như cực hình.

Anh Thần Phong, anh thật sự đã quên em rồi, anh không còn nhớ Hân Nhi nữa sao?

Vừa rồi khi cô đối diện với Thần Phong, cô cảm giác được Thần Phong thật sự có ác cảm với cô, bây giờ cô phải làm sao đây? Cô phải làm cách gì để giúp anh, để làm trái tim anh ấm áp trở lại?.

Chung Hân bước từng bước lên lầu, bàn tay nhũ những giọt máu đỏ tươi theo từng bước chân cô.

Vừa bước vào phòng Chung Hân liền đi đến tủ đầu giường lấy ra hộp y tế, cô yếu ớt ngồi xuống mép giường làm sạch vết thương rồi tự băng bó lại, trong lòng thầm cầu nguyện vết thương này sẽ không ảnh hưởng đến việc sau này cô đánh đàn dương cầm.

Sau khi xử lý xong vết thương, Chung Hân mệt mỏi nằm dài xuống giường cô thật sự không chịu nổi cơn đau ở đầu, cặp mắt xinh đẹp từ từ khép lại.

- Bang.....

Trong lúc Chung Hân đang thiu thiu ngủ, đột nhiên một tiếng “bang” thật lớn vang lên làm Chung Hân giật nảy mình, cô hốt hoảng ngồi bật dậy.

Cặp mắt sáng quắc theo phản ứng tự nhiên nhìn thẳng vào người đột nhiên xông vào phòng.

Đập vào mắt cô chính là Thần Phong, lúc này anh với nét mặt hằm hằm đứng nghiêm nghị dưới chân giường.

- Cái này cô hãy mặc vào ngày cưới.

Thần Phong vừa nói vừa ném cái váy cưới màu trắng tinh khiết thẳng vào mặt Chung Hân, không hề bận tâm cảm xúc của cô liền quay người lại bỏ đi ra ngoài.

Chung Hân ngồi yên trên giường nhìn theo bóng lưng cao lớn, bờ vai rộng mang theo sự tự tin của một người đàn ông thành tựu, thật sự nhìn vào rất thu hút.

Sau khi bóng dáng mạnh mẽ của Thần Phong khuất dần sau cánh cửa phòng ngủ, Chung Hân từ từ cúi đầu nhìn vào cái váy cưới màu trắng đơn sơ trên tay mình.

Nhìn thấy váy cưới đôi môi gợi cảm của Chung Hân chợt hiện lên một nụ cười giễu cợt, đời người con gái chỉ được mặc váy cưới duy nhất một lần, vậy mà quyền được chọn và thử áo cưới anh cũng tước đoạt của cô.

Chung Hân lắc đầu thở dài, trong lòng không hiểu.

Tại sao mình phải như vậy?

Vì bác Văn ư, có đáng hay không?

Trong lòng không vui nhưng Chung Hân vẫn lê bước vào trong phòng tắm mặc vào áo cưới, tuy có chỗ không được vừa cho lắm nhưng Chung Hân cũng không bận tâm, vì cô biết dù cô có nói cho Thần Phong biết anh cũng chẳng màng.

Mười giờ sáng của ngày hôn lễ, trong ngôi biệt thự Thần Viên rộng lớn xa hoa vẫn yên tĩnh như ngày thường, không khí nhộn nhịp trang trí lộng lẫy không hề xuất hiện trong ngày đại sự này.

Tiểu Thu từ ngoài cửa vội vã bước vào phòng nói với giọng gấp gáp.

-Thiếu phu nhân, xe hoa đã đến trước cửa.

Tiểu Thu biết tính tình của Thần Phong, anh không thích phải chờ đợi bất cứ ai, Tiểu Thu lo sợ nếu Chung Hân đến trễ Thần Phong nhất định sẽ nổi trận lôi đình.

Chung Hân ngồi trước bàn trang điểm, nghe Tiểu Thu nói vậy bàn tay trắng nõn từ từ đặt cây son xuống bàn.

Người ngoài nhìn vào chắc chắn sẽ hâm mộ Chung Hân vì được gả vào hào môn một gia tộc giàu nhất Trung Quốc, nhưng không ai có thể hiểu được nỗi khổ của việc lấy một người chồng không yêu mình sẽ ra sao.

Tiền tài địa vị đối với phụ nữ đều quan trọng nhưng không quan trọng bằng tình yêu, tìm được một người thật sự yêu mình có thể vì mình hy sinh tất cả, thì dù có sống một cuộc đời bình dị cũng đáng.

Thiếu gia thật quá đáng, kể cả thợ trang điểm và làm tóc thiếu gia cũng không chuẩn bị cho Thiếu Phu Nhân.

Nghĩ là nghĩ vậy nhưng Tiểu Thu thật biết phép tắc không dám nói ra miệng, chỉ sợ mình sẽ càng khiến Chung Hân đau lòng.

-Tiểu Thu, em đợi chị một chút, để chị chỉnh lại váy cưới là có thể đi.

Chung Hân không hề tức giận vì thái độ hờ hững này của Thần Phong, cô biết anh bị ép buộc phải cưới cô, đối với người anh không yêu những việc tỉ mỉ này anh vốn không cần để tâm.

Sau khi Chung Hân chỉnh lại y phục cô từ từ đứng lên quay người lại chuẩn bị đi theo Tiểu Thu xuống lầu.

- Wow, thiếu phu nhân chị thật đẹp.

Cặp mắt Tiểu Thu mở thật to vì kinh ngạc, lần đầu tiên Tiểu Thu gặp mặt Chung Hân cô đã biết Thiếu Phu Nhân là một mỹ nhân nhưng cô không ngờ Chung Hân lại đẹp đến như vậy.

Thường ngày Chung Hân không thích trang điểm, mặt mộc của cô thật dễ thương dịu dàng, nhưng khi Chung Hân trang điểm lại thoát lên nét đẹp sang trọng vô cùng quý phái. Chỉ có đôi mắt của Chung Hân thật lạnh nhạt bình thản, không hề biểu lộ tâm tư của mình ra ngoài.

Chung Hân không nói gì, chỉ ngẩng mình trong gương.

Đẹp, vậy thì sao?

Mẹ thường nói câu 'hồng nhan bạc mệnh' nếu có thể đổi lại mạng sống của mẹ, Hân Nhi cam tâm tình nguyện làm người xấu xí.

Nghĩ đến mẹ ánh mắt lấp lánh của Chung Hân chợt hiện lên một tầng mây u ám.

8. Chương 8: Thương Hại.

Nhìn thấy nét mặt u buồn không một nụ cười của Chung Hân, trong lòng Tiểu Thu thật sự cảm giác xót xa.

Thiếu Phu Nhân sao lại có thể bình tĩnh đến như vậy? Hôm nay là ngày cưới của hai người vậy mà thiếu gia

không hề quan tâm, kể cả trang trí trong biệt thự thiếu gia cũng không cho.

Nếu đổi lại là mình, chắc mình sẽ đau lòng chết mất.

Trong lòng Tiểu Thu nghĩ gì đều hiện lên rõ trên gương mặt cô.

Chung Hân nhìn thấy ánh mắt thương cảm của Tiểu Thu nhìn mình, liền lắc đầu nở một nụ cười cay đắng, kể cả người giúp việc cũng thương hại cho cô sao?

Chiếc xe BMW màu đen sang trọng chậm rãi dừng lại trước cửa lớn của khách sạn The Palm.

Một nhân viên khách sạn lịch sự khom người mở cửa xe cho Chung Hân, đôi chân thon dài bước xuống chạm lên mặt đất, tiếp theo sau là thân thể quyến rũ của Chung Hân.

Tất cả ánh mắt của mọi người đều dồn hết trên người cô, có người kinh ngạc vì nét đẹp kiêu sa của cô, có người hiếu kỳ nhìn chằm chằm vào cô dâu không được chú rể nghinh đón.

- Chắc là vợ kế nên chú rể mới không quan tâm.

- Nhìn một cái là biết ngay, cô ta chính là tiểu tam.

- Cô ta xinh đẹp đến như vậy lại chịu làm vợ bé.

- Chỉ cần có tiền thì xinh đẹp cách mấy cũng có thể cưới được.

Mấy người đứng xung quanh nhìn thấy váy cưới mặc trên người Chung Hân và chiếc xe BMW đắt tiền vừa mới tung ra thị trường, liền kết luận rằng chồng của Chung Hân là một đại gia thứ thiệt.

Tiểu Thu cung kính đứng bên cạnh Chung Hân, nghe bọn họ bàn tán xôn xao trong lòng cảm thấy khó chịu thay cho Chung Hân, cô tức giận lên tiếng.

- Các người nói năng cho tử tế, thiếu phu nhân nhà tôi chính là vợ duy nhất của chủ tịch tập đoàn Thần Thị, Thần Phong.

Tiểu Thu vừa nói vừa liếc đám người ăn nói hàm hồ này, không biết có phải vì tính tình thiếu phu nhân hiền hoà nên luôn bị người khác bắt nạt không?

Lúc này Thần Văn từ cửa chính của khách sạn bước ra ngoài, ông đã nghe toàn bộ sự việc, nhìn thấy Tiểu Thu lo lắng, hết mình bảo vệ cho Chung Hân ông thật hài lòng.

- Tiểu Thu, từ hôm nay trở đi con chính là người hầu thân cận của Thiếu Phu Nhân.

Con không cần làm gì cả, chỉ cần theo bên cạnh chăm sóc cho Thiếu Phu Nhân.

Nghe Thần Văn nói vậy Chung Hân và Tiểu Thu đều vui mừng trong lòng, thật ra Chung Hân rất thích Tiểu Thu, có Tiểu Thu bên cạnh cô cũng vui hơn nhiều.

- Dạ lão gia.

Tiểu Thu nghe Thần Văn nói vậy liền gật đầu cảm kích, từ cái ngày Chung Hân vì che chở cho cô bị Thần Phong hiểu lầm, Tiểu Thu đã quyết định mình phải theo bên cạnh chăm sóc và bảo vệ Chung Hân, không để người khác bắt nạt Chung Hân.

Mấy người đứng bên cạnh vừa nhìn thấy Thần Văn bước ra liền sững sờ, Thần Văn là người nổi tiếng nên người trong giới thượng lưu đều biết đến ông.

Biết mình đã thất lễ, bọn họ liền bẽn lén đi vào trong.

-Hân Nhi, chúng ta vào trong.

Thần Văn vừa nói vừa bước tới cầm lấy tay Chung Hân choàng qua cánh tay ông. Trong lòng thật áy náy vì ông biết thái độ hồ hững của Thần Phong đối với hôn lễ này.

Tuy ông ít khi ở Thần Viên nhưng mọi chuyện diễn ra trong biệt thự ông đều biết cả, từ chuyện Thần Phong khiến Chung Hân bị thương cho đến việc anh ra lệnh không cho ai trang trí biệt thự cho ngày hôn lễ này.

Thần Phong nghe Hứa Thừa Anh báo cáo xe của Chung Hân đã đến trước cửa, suy nghĩ một chút anh miễn cưỡng ra đón cô dâu.

Vừa bước đến cửa anh nhìn thấy Chung Hân đang choàng bàn tay trắng như tuyết của mình, qua cánh tay ba anh một cách âu yếm.

Máu nóng trong người Thần Phong lúc này đã xông lên đến tận não, trong ngày cưới của hai người cô thật to gan không nể mặt anh dám tỏ ra thân mật với ba anh như vậy.

- Chung Hân, cô giỏi lắm!

Thần Phong nghiêng răng nói ra từng chữ một, anh xiết chặt bàn tay thành nắm đấm, đấm mạnh vào bức tường bên cạnh.

Cú đấm này dù anh có dùng hết sức cũng không thể trút hết cơn thịnh nộ trong lòng mình, anh nóng giận xoay người đi một mạch vào trong.

Hứa Thừa Anh lắc đầu, chủ nhân là người rất chú trọng thể diện, nhìn thấy cảnh tượng này làm sao không tức giận được.

Hứa Thừa Anh liền xoay người đi theo sau Thần Phong ngay.

Chung Hân khoát tay Thần Văn bước vào trong nhà hàng nơi tổ chức hôn lễ, tất cả ánh mắt của mọi người đều dồn hết trên người cô dâu được ba chồng đưa vào.

Thần Văn thật nghiêm trang dặt tay Chung Hân chậm rãi đi đến bên cạnh Thần Phong, ông vươn tay cầm lấy bàn tay nhỏ bé của Chung Hân đặt vào lòng bàn tay to lớn của Thần Phong, nghiêm túc nhìn con trai nói.

- Thần Phong, Hân Nhi ba giao lại cho con.

Trong lòng Thần Văn thật sự xem Chung Hân như con gái ruột của mình nên mới nói ra những lời này, ông chỉ sợ Thần Phong sẽ bắt nạt Chung Hân.

Nhưng Thần Phong lại hiểu lầm lời nói của ông, nghe ông nói vậy anh liền sa sầm mặt.

Cảm giác như ông đang giao lại người phụ nữ của mình cho anh.

Thần Phong dùng sức vỗ vỗ mạnh lên mu bàn tay của Chung Hân, miệng cười tươi nói.

- Ba yên tâm, con sẽ chăm sóc cho Hân Nhi của ba thật tốt.

Thần Văn nghe Thần Phong nói vậy trong lòng hiện lên sự nghi ngờ, thái độ thất thường này của Thần Phong là sao?

Suy nghĩ một chút ông tự trấn an mình, Chung Hân là một cô gái hiền lành sau này Thần Phong nhất định sẽ yêu Chung Hân, vả lại ông tin chắc lửa gần rơm lâu ngày cũng bén.

- Được như vậy là tốt, sau hôn lễ ba có chuyện cần phải trở về Mỹ ngay, con nhớ phải đối xử tử tế với Hân Nhi.

Thần Phong không trả lời ông, bàn tay lại vỗ vỗ mạnh lên mu bàn tay của Chung Hân.

Anh dùng cách này để trút đi cơn giận dữ trong lòng mình.

Chung Hân nhú mày vì đau đớn nhưng trên gương mặt vẫn giữ nguyên nụ cười niềm nở, trong lòng Chung Hân hiểu rất rõ tâm tư của Thần Phong.

Muốn anh đối xử tốt với cô, ngày này còn rất xa vời.

9. Chương 9:kẻ Thù Gặp Lại.

Sau khi Thần Phong đưa Chung Hân đi một vòng chào hỏi bạn bè và mấy nhà đối tác, Thần Phong liền bỏ mặc Chung Hân để cô đứng một bên cả tiếng đồng hồ.

Thần Phong vui cười trò chuyện xã giao với khách mời, không hề quan tâm đến người vợ mới cưới của mình.

- Thiếu Phu Nhân, chị đã mệt uống một chút nước đi.

Tiểu Thu trên tay cầm một ly nước trái cây, đi đến trước mặt Chung Hân ân cần nói.

- Cảm ơn em.

Chung Hân gật đầu lịch sự bàn tay vươn ra nhận lấy ly nước, vừa định uống một miếng đột nhiên một cô gái với dáng người quyến rũ, mái tóc dài đen óng ánh đến thắt lưng, cô ta khoanh hai tay trước ngực nhìn Chung Hân nhếch môi cười khinh miệt.

-Hừ... Cô chính là vợ trên danh nghĩa của anh Thần Phong.

Chung Hân nghe vậy liền đặt ly nước trên tay xuống bàn, cô nhú mày khó chịu nhìn cô gái với lời nói xác xược trước mặt, vì bốn từ ‘ vợ trên danh nghĩa’ kia.

Chung Hân ngây người trong giây lát, ánh mắt sắc bén quan sát cô gái này thật kỹ.

Sao lại nhìn quen đến như vậy? Mình đã từng gặp qua cô ta ở đâu?.

Chung Hân cố nhớ mãi nhưng không nhớ ra.

Trong lúc này một người đàn bà trung niên trên người toàn là hàng hiệu bước tới, bà lườm Chung Hân một cái rồi chuyển tầm mắt của mình vào đứa con gái yêu quý của bà.

- Lãnh Đồng, thì ra con ở đây ba con tìm con từ nãy giờ.

“Dùng” đầu của Chung Hân như bị nổ tung ra, khi cô nghe được người đàn bà kia gọi cô gái trước mặt là Lãnh Đồng.

Chung Hân liền nhìn kỹ người đàn bà đó.

Là bà ta!

Triệu Nhân người đàn bà độc ác đã hại gia đình cô tan nát, cướp ba cô hại mẹ cô chết không nhắm mắt.

Cô gái này chính là người em cùng cha khác mẹ với cô, người lúc nào cũng muốn đoạt lấy tất cả của cô.

Toàn thân Chung Hân lúc này không còn sức lực bất giác ngã về phía sau, Tiểu Thu cảm giác được Chung Hân có sự thất thường liền bước tới đỡ lấy thân thể mảnh mai của Chung Hân.

-Thiếu Phu Nhân, chị có sao không?

Tiểu Thu lo lắng nhìn Chung Hân nói,

vào giờ phút này toàn thân Chung Hân như bị đông cứng không thể nào thốt ra bất kỳ âm thanh nào, cô tao nhã vậy tay ý bảo không sao.

Tại sao họ lại có mặt ở đây? Họ và Thần Phong có quan hệ gì?

Ba! Vừa rồi bà ta nhắc đến ba, chẳng lẽ Lãnh Minh ba cô cũng có mặt ở đây?

Nghĩ đến đây Chung Hân không thể nào thở nổi, cô phải làm sao đây, không biết họ có nhận ra cô không?

Trong lúc lòng Chung Hân còn đang hoang mang đột nhiên Thần Văn bước tới, ông nhìn Chung Hân nói một cách bình thản.

- Hân Nhi, con và Thần Phong cũng nên đến chào hỏi chủ tịch Lãnh một tiếng.

Nhìn thấy Thần Văn ánh mắt chán ghét của Triệu Nhân lập tức trở nên ôn nhu hơn.

Hai mẹ con Lãnh Đồng vì sự xuất hiện của Thần Văn liền tỏ ra khách khí.

- Chào bác trai.

Lãnh Đồng cười rạng rỡ chào hỏi Thần Văn, lúc nào trước mặt ông cô cũng tỏ ra hoạt bát dễ thương.

Thần Văn gật đầu nhìn Triệu Nhân.

- Chúng ta cùng đi.

Nghe Thần Văn nói vậy Triệu Nhân và Lãnh Đồng đều gật đầu đồng ý đi tìm Lãnh Minh.

Thần Văn đi theo sau bọn họ, đột nhiên ông dừng bước chân của mình lại, khi ông nhìn thấy Chung Hân vẫn đứng yên đó không có ý định bước theo.

Không được! mình phải rời khỏi nơi này ngay, không thể để bọn họ nhận ra mình.

Nếu Triệu Nhân biết mình còn sống, bà ta nhất định cho người giết chết mình ngay.

-Hân Nhi, con đừng lo Lãnh Minh và Triệu Nhân sẽ không nhận ra con đâu.

Con nên mạnh mẽ lên, bằng không người thua cuộc cuối cùng cũng sẽ là con.

Nghe Thần Văn nói vậy Chung Hân liền nhắm mắt hít vào một hơi thật sâu.

Mẹ, con nhất định sẽ khiến bọn họ mất đi tất cả, con sẽ đoạt lại tất cả những gì thuộc về con, bắt mẹ con Lãnh Đồng phải trả lại gấp trăm lần gấp ngàn lần những gì họ thiếu hai mẹ con ta.

Sau vài giây định thần Chung Hân cùng Thần Văn và Tiểu Thu đi theo bọn họ, thật trùng hợp lúc này Thần Phong cũng đang trò chuyện với Lãnh Minh.

Kỳ thực đứng cùng với Thần Phong không chỉ có Lãnh Minh còn có những chủ tịch trẻ tuổi của các tập đoàn lớn, nhưng chỉ có một mình Thần Phong là người luôn tỏ sáng, nổi bật và ưu tú nhất.

Trong lòng Chung Hân cảm thấy vô cùng phiền não, bây giờ cô không chỉ phải tính kế với Thần Phong còn phải suy nghĩ ra cách để đối phó với hai mẹ con Triệu Nhân.

Mấy người bạn đang trò chuyện với Thần Phong, nhìn thấy bọn họ tiến đến gần liền lịch sự đứng sang một bên không làm phiền Thần Phong nữa.

Nhìn thấy Thần Phong, Lãnh Đồng liền bước nhanh tới, choàng tay ôm lấy cánh tay của Thần Phong nói với giọng ồ ồ ơ ơ.

- Anh Thần Phong, đã lâu rồi anh không đến Lãnh gia thăm em.

Thần Phong cười một cách niềm nở quét mắt ngang người Chung Hân.

Nhìn thấy sắc mặt xám xịt của cô trong lòng anh cảm thấy sung sướng vô cùng.

Cô cũng biết xem trọng thể diện hay sao? Ở trước mặt nhiều người như vậy lại không kiên nhẫn gì có hành vi thân mật với ba của anh.

Để anh xem lần này cô còn giữ được bình tĩnh bao lâu.

- Đồng Đồng ngoan, dạo này anh Thần Phong hơi bận sau này anh sẽ thường xuyên đến thăm em.

Thần Phong vừa nói bàn tay to lớn vươn lên xoa xoa đầu Lãnh Đồng một cách thân mật.

Tuy Thần Phong đang nói chuyện với Lãnh Đồng, như ánh mắt lại vô tình liếc sang Chung Hân.

Thần Phong nhíu mày trong lòng thật sự không hiểu biểu cảm trên gương mặt của Chung Hân lúc này là gì, cô không tức giận không ganh tỵ ngược lại còn cười một cách vô cùng rạng rỡ.

Vào giờ phút này chuyện Thần Phong cố tình khiêu khích cô đã không còn quan trọng nữa, điều quan trọng nhất trong lòng cô chính là Lãnh Minh.

- Xin chào Lãnh chủ tịch, con là Chung Hân vợ của anh Thần Phong.

Chung Hân nhìn thấy Thần Phong không có ý định giới thiệu mình với Lãnh Minh liền lên tiếng.

Vừa nói Chung Hân vừa quan sát sắc mặt của ông, nhìn vào ánh mắt của Lãnh Minh, Chung Hân dám khẳng định ông không nhận ra cô.

Sắc mặt Chung Hân đột nhiên cứng đờ, nụ cười rạng rỡ giờ đây chỉ còn lại nỗi đau thương.

Một cảm giác chua xót ập thẳng vào trái tim nhỏ bé của cô làm nó bất giác nhảy đi mấy nhịp, một cảm giác vừa vui mừng vừa thất vọng.

Vui mừng vì không ai nhận ra cô chính là Lãnh Thiên Hân họ sẽ không có sự đề phòng đến cô, vừa thất vọng vì ngay cả người ba cô yêu quý nhất cũng không nhận ra mình.

Ánh mắt buồn thiu của Chung Hân làm Lãnh Minh hơi bất ngờ, vì sao khi ông nhìn vào ánh mắt cô gái này trong lòng ông lại cảm giác thân thiết một cách lạ thường, một cảm giác như hai người đã quen nhau từ lâu.

- Thần Tổng, cậu thật có phúc cưới được một người vợ xinh đẹp và biết lễ nghi như Chung tiểu thư.

Lãnh Minh nhìn Chung Hân trong lòng cảm thấy thương tâm, nếu con gái lớn của ông còn sống chắc cũng bằng tuổi Chung Hân bây giờ.

Thần Phong cười cười nhìn Chung Hân nói với giọng lạnh tanh.

-Lãnh Chủ tịch, bác không cần khách khí, vợ của cháu cũng chỉ là một người phụ nữ bình thường không có gì đặc biệt cả.

10. Chương 10:chung Hân Và Lãnh Đồng Đối Đầu.

Thần Văn nghe Thần Phong nói vậy liền tức giận lườm anh, đứa con này của ông giỏi nhất là làm cho người khác khó chịu.

- Lãnh chủ tịch, đã lâu không gặp.

Lúc này Thần Văn từ phía sau bước tới, vươn tay ra bắt tay của Lãnh Minh.

- Thần Văn đã lâu không gặp.

Phải hai người thật sự đã lâu không gặp, từ ngày hai mẹ con Lãnh Thiên Hân gặp tai nạn, Thần Văn đã không đến biệt thự Lãnh gia để thăm ông.

- Thần Phong, con nói như vậy là không đúng, Hân Nhi không phải là cô gái tầm thường, con bé là học trò duy nhất của ba.

Nhìn vào cử chỉ và thần thái của Thần Văn ai nấy đều nghĩ ông đang nói chuyện với Thần Phong, nhưng trên thực tế Thần Văn đang nhìn Triệu Nhân, muốn cho bà ta biết Chung Hân là một cô gái xuất sắc.

Thần Văn không thể để người khác khinh thường con dâu của ông, quan trọng hơn hết ông muốn Chung Hân phải có tự tin với bản thân mình khi đối diện với người nhà họ Lãnh.

Giọng nói của Thần Văn không thể nào che giấu được niềm hãnh diện trong lòng mình, điều này càng khiến Thần Phong chán ghét Chung Hân nhiều hơn.

Lãnh Đồng nghe Thần Văn nói vậy liền trề môi khinh thường, học trò thì ra sao?

Cô cũng biết đàn dương cầm, đàn một bản nhạc có gì to tát, cô tin chắc mình đàn còn hay hơn cả Chung Hân.

Triệu Nhân nghe Thần Văn nói vậy trong ánh mắt kiêu căng chợt hiện lên tia giảo hoạt, bà nhìn con gái nháy mắt một cái ý bảo Lãnh Đồng hãy cho Chung Hân một bài học.

- Con gái Lãnh Đồng của tôi cũng biết đàn dương cầm, hay để con bé cùng với Thần phu nhân hòa tấu một khúc nhạc.

Triệu Nhân nhìn Thần Văn nói với giọng vênh vang, bà tin rằng con gái của bà sẽ thể hiện xuất sắc hơn Chung Hân nhiều.

- Được, nhưng Đồng Đồng không biết đàn nhạc giao hưởng, hay đàn bản nhạc Hero của Mariah Carey có được không?

Thần Phong đứng bên cạnh nghe vậy liền nhìn Chung Hân lên tiếng.

Thần Phong đã nghe Lãnh Đồng đàn qua bản nhạc này nghe rất hay, điều quan trọng hơn chính là Thần Phong biết Chung Hân chỉ chuyên về nhạc giao hưởng, anh muốn Chung Hân phải thảm bại dưới tay Lãnh Đồng, để cô ném thử mùi vị bị người ta cười chê.

Nghe Thần Phong nói vậy Lãnh Đồng liền ngược mặt lên đầy vẻ tự tin, cô học đàn bản nhạc này từ nhỏ dù có nhắm mắt lại cô vẫn có thể đàn một cách lưu loát.

Gương mặt kiêu diễm của Chung Hân chợt hiện lên tia do dự, cô biết Thần Phong cố tình muốn làm khó cô, khiến cô xấu hổ trước mặt tất cả mọi người.

Chung Hân liền chuyển tầm mắt của mình vào Thần Văn, nhìn thấy ông gật đầu đồng ý Chung Hân liền nhìn Thần Phong.

- Nếu anh Thần Phong đã có nhã hứng nghe bản nhạc Hero, vậy để em và Lãnh tiểu thư đàn cho anh nghe.

Chung Hân vừa nói vừa nở một nụ cười quyến rũ, nhìn thẳng vào ánh mắt chán ghét của Thần Phong.

Cô mặc kệ anh nghĩ gì về cô, cô phải khiến anh yêu cô, cô phải trả thù vì cô nhận ra Lãnh Đồng đã yêu Thần Phong.

Chung Hân và Lãnh Đồng tao nhã bước tới khán đài, khi Chung Hân vừa quay mặt ánh mắt chứa đựng cừu hận thâm sâu chợt quét ngang người Lãnh Đồng.

Nụ cười khiêu khích trên gương mặt anh tuấn của Thần Phong cứng đờ, anh không ngờ Chung Hân lại vui vẻ đồng ý, chẳng lẽ cô không nhận ra họ cố tình làm cô mất mặt hay sao?

Hứa Thừa Anh trên người là bộ âu phục màu đen áo sơ mi trắng, đứng oai nghiêm trên khán đài phát biểu.

- Kính chào quý khách để giúp vui cho mọi người, đích thân Thần phu nhân sẽ hợp tấu bản nhạc Hero của Mariah Carey với Lãnh Đồng tiểu thư của tập đoàn Lãnh Thị.

Xin mọi người cho một tràng pháo tay.

Tiếp theo sau lời nói của Hứa Thừa Anh là hàng loạt tiếng vỗ tay đầy nhiệt huyết, ai nấy đều biết Thần phu nhân là một nghệ sĩ đàn dương cầm nổi tiếng, nhưng chưa một ai có mặt ở đây được vinh hạnh nghe cô đàn.

Khách mời lần lượt đứng xoay quanh khán đài, có người thật chờ mong nghe được bản nhạc hay, có người trong lòng hoài nghi không biết Thần phu nhân có đàn được thể loại khác ngoài những bản nhạc giao hưởng hay không.

Lãnh Đồng trên người cũng mặc chiếc đầm trắng bó sát vào thân thể quyến rũ của mình, cô cố tình chọn màu trắng để dẫn mặt Chung Hân, muốn nói cho Chung Hân biết hôm nay Chung Hân không phải là nữ chính, cô tin rằng trong lòng Thần Phong cô quan trọng hơn cô vợ trên danh nghĩa này.

Lãnh Đồng ngồi xuống trước cây đàn dương cầm màu trắng, vì Lãnh Đồng nghĩ màu trắng thoát lên vẻ trong sáng, cao sang.

Chung Hân không hề gấp gáp, cô tao nhã bước tới cây đàn dương cầm màu đen đối diện, bàn tay trắng nõn với những ngón tay thon dài lướt nhẹ nhàng trên từng nốt nhạc.

Chung Hân thản nhiên ngồi xuống ghế, hai bàn tay chạm lên phím đàn.

Cả căn phòng chợt trở nên yên tĩnh một cách lạ thường, mấy người phục vụ bàn cũng dừng lại động tác của mình, không ai nói lời nào ánh mắt hiếu kỳ dồn hết lên khán đài, nơi hai người phụ nữ xinh đẹp chuẩn bị hợp tấu một bản nhạc hay.

Đột nhiên tiếng nhạc vang lên, Lãnh Đồng dành quyền đàn trước.

Những tiếng nhạc cô đàn ra nghe rất hay, làm cho tất cả mọi người đều tán thưởng trong lòng.

- Thật không hổ danh là thiên kim tiểu thư của tập đoàn Lãnh thị.

Một người đàn ông trung niên đứng bên cạnh Thần Phong lên tiếng, nghe ông ta nói vậy Thần Phong liền nhìn ba của mình bằng ánh mắt đặc ý.

Anh muốn cho ông biết trên thế gian này ngoài Chung Hân ra, còn có rất nhiều người biết đàn dương cầm.

Thần Văn không hề tức giận vì thái độ hỗn xược của con trai mình, trong lòng ông cười thầm chỉ như vậy đã gọi là hay.

Quả thật Lãnh Đồng đàn rất điêu luyện nhưng thật tiếc thay, tiếng nhạc

Lãnh Đồng đàn ra lại không có hồn.

Đàn được một bản nhạc hay không phải chỉ nhờ vào kỹ thuật, cái quan trọng nhất chính là tâm tư của người đàn ra khúc nhạc.

Sau khi Lãnh Đồng đánh xong khúc nhạc của mình, đến lượt Chung Hân trở tài.

Chung Hân nhắm mắt lại, cả thế giới xung quanh cô chỉ còn lại một màu đen của sự bi thương.

Những ký ức đau lòng chợt hiện lên trong đầu cô, phát phôi hình ảnh người mẹ ốm yếu bệnh hoạn lúc nào cũng muốn gặp lại người chồng bà yêu thương nhất, nhưng đến tận hơi thở cuối cùng bà vẫn không được toại nguyện, chết không nhắm mắt.

[Không nên có GIF hoặc video ở đây. Cập nhật ứng dụng ngay bây giờ để xem nó.]

"There's a hero

Có một người anh hùng

If you look inside your heart

Khi bạn cảm nhận trong trái tim mình

You don't have to be afraid Of what you are

Bạn không phải sợ sệt rằng bạn là ai

There's an answer

Bởi luôn có câu trả lời

If you reach into your soul

Nếu bạn hướng vào tâm hồn mình

And the sorrow that you know

Và những nỗi muộn phiền bạn từng biết...

Will melt away

Sẽ tan biến ...

And then a hero comes along

Và người anh hùng sẽ đến bên cạnh

With the strength to carry on

Sẽ mang tới sức mạnh

And you cast your fears aside

Và bạn xua đi những nỗi sợ

And you know you can survive

Và bạn biết rằng mình còn tồn tại

So when you feel like hope is gone

Vậy khi bạn cảm thấy như hi vọng đã đi khuất rồi

Look inside you and be strong

Hãy nhìn vào bên trong và hãy mạnh mẽ lên

And you'll finally see the truth

That a hero lies in you

Và bạn sẽ thấy được sự thật rằng có một anh hùng bên trong bạn."

11. Chương 11: Đêm Tân Hôn.

Giọng hát truyền cảm hoà lẫn tiếng đàn tràn đầy cảm xúc, Chung Hân chìm đắm trong lời hát muốn trút hết những đau khổ trong lòng vào tiếng nhạc vu vơ.

Một giọt nước mắt trong suốt chảy nhẹ nhàng xuống gương mặt xinh đẹp, dừng lại trên phím đàn hai màu trắng đen.

Thời gian hai năm Chung Hân sống tại Mỹ niềm kiêu hãnh nhất trong lòng cô, không phải là trở thành một người nổi tiếng trong thế giới âm nhạc, việc cô đặc ý nhất chính là cô đã học được cách gởi gắm tâm hồn bị tổn thương của mình vào trong âm nhạc.

Chỉ có khi cô đàn dương cầm Chung Hân mới thật sự là chính bản thân cô, là một Chung Hân luôn mang trong mình nhiều nỗi tâm sự, nhiều thù hận xen lẫn nhiều nỗi nhớ nhung, nhớ mẹ nhớ ba nhớ những người trước đây làm việc tại Lãnh gia luôn yêu thương quý mến cô.

Đứng trước mặt mọi người bây giờ chính là một Chung Hân lúc nào cũng đeo cái mặt nạ giả tạo, khi nhìn vào cô mọi người đều lầm tưởng cô là một cô gái hạnh phúc vui vẻ, không ai có thể ngờ được đằng sau ánh mắt trong sáng đó chính là một tâm hồn yếu đuối với muôn ngàn tổn thương.

Không chỉ Chung Hân ngất ngây trong từng lời nhạc ngay cả những người đứng dưới khán đài cũng cảm nhận được sự bi ai, cảm giác xúc động làm mấy người phụ nữ bất giác rơi lệ.

Sau khi bản nhạc kết thúc Chung Hân lập tức trở về dáng vẻ ôn hoà của mình, một người phụ nữ tao nhã biết thu mình khép nép trước mặt người khác.

“Bóp.....bóp.....bóp.....”

Vài giây sau những tiếng vỗ tay tán thưởng lần lượt cất lên, họ chưa từng nghe qua người nào đàn ra một bản nhạc thấm vào lòng người như Chung Hân.

Thần Phong đứng đút hai tay vào trong túi quần tây của mình nhìn Chung Hân bằng ánh mắt phức tạp.

Tuy ngoài mặt anh vẫn giữ thái độ lạnh nhạt nhưng trong lòng đã bị dáng vẻ kiêu ngạo cùng với cảm xúc đau thương trên gương mặt Chung Hân vừa rồi làm trái tim anh đập loạn nhịp.

Cho dù Lãnh Đồng đàn rất hay nhưng Lãnh Đồng chưa từng trải qua sự đau thương thống khổ nên không biết phải thể hiện cảm xúc đó như thế nào, chỉ có những người đã từng bị tổn thương mới có thể nhập mình vào lời nhạc.

Chung Hân đứng trên khán đài tỏa sáng như những vì sao trên bầu trời, nét mặt xinh đẹp không hề vì sự thắng cuộc mà trở nên đắc ý.

Cô lịch sự cuối đầu chào khán giả ánh mắt thâm thúy nhìn vào Thần Phong lúc này thật bình tĩnh đứng ngay chính giữa khán đài nhìn cô.

- Bản nhạc này tôi xin tặng cho ông xã Thần Phong của tôi.

Thần Phong đứng bất động, cái gì là ông xã Thần Phong, người phụ nữ này cái gan quả thật rất lớn.

Thần Phong nghiêng răng ken két, trong lòng anh chưa từng công nhận cô là vợ.

Lãnh Đồng đứng bên cạnh sắc mặt tái xanh vì tức giận, còn tưởng mình sẽ làm Chung Hân mất mặt ai ngờ cô mới chính là người mất mặt ngày hôm nay.

Lãnh Đồng bước đi nặng nề xuống khán đài, đến bên cạnh Triệu Nhân phàn nàn.

- Cũng tại mẹ, bày ra cái trò này để làm gì?

Chắc bây giờ trong lòng cô ta rất đắc ý vì đã thắng con.

Lãnh Đồng tức giận trong lòng, cô đã yêu Thần Phong từ nhỏ cũng vì anh nên cô mới đổ kị với Lãnh Thiên Hân, chỉ khi Lãnh Thiên Hân biến mất cô mới có cơ hội ở cùng với Thần Phong.

Cho nên cô nhất định phải dành được Thần Phong từ trong tay Chung Hân.

Sau khi tiệc kết hôn kết thúc, Hứa Thừa Anh lấy xe đưa Thần Phong và Chung Hân về biệt thự Thần Viên. Xe vừa dừng lại trước cửa biệt thự Thần Phong đã bước xuống xe, anh bỏ mặc Chung Hân lúc này còn đang ngồi trong xe liên hưng hăng đồng sầm cửa lại.

Chung Hân không nói gì, cô phải từ từ học cách chấp nhận thái độ xem thường này của Thần Phong.

Chung Hân vươn tay tự mở cửa bước xuống xe, ánh mắt hơi xấu hổ không dám nhìn vào Hứa Thừa Anh lúc này đang đứng bên cạnh nhìn cô bằng ánh mắt thương hại.

Chung Hân vội vàng bước theo sau Thần Phong lên lầu, bước vào cửa cô nhìn thấy Thần Phong đang thay đồ.

Bộ âu phục cưới bị anh thiếu tôn trọng quăng tứ tung dưới sàn nhà, lúc này anh đã thay vào bộ âu phục mới.

- Anh định đi đâu?

Chung Hân khó hiểu hỏi anh, đêm nay là đêm tân hôn của hai người, vậy mà anh chuẩn bị ra ngoài.

- Tôi muốn đi đâu không tới phiên cô quản!

Tốt nhất cô nên an phận thủ thường làm Thần phu nhân của mình, chuyện của tôi nghĩ cũng đừng nghĩ tới xen vào.

Thần Phong nhìn Chung Hân nói với giọng tức giận, chỉ cần nghĩ đến việc cô là người phụ nữ của ba anh, trong lòng Thần Phong đã cảm giác buồn nôn.

Nói xong Thần Phong xoay người dẫm lên bộ âu phục cưới dưới sàn nhà bước ra ngoài.

Chung Hân đứng im không nói gì, cô bị nộ khí trong ánh mắt của Thần Phong làm kinh hãi.

Nhìn thấy Thần Phong giận dữ rời đi, Chung Hân mới từ từ ngồi xuống mép giường.

Mẹ! Hôm nay con đã gặp lại kẻ thù không đội trời chung của mình, bà ta không nhận ra con dù con có đứng trước mặt của bà ta, ba ta cũng không biết....và cả ba.

Ba cũng không còn nhớ đến đứa con gái này.

Hừ..... Con không biết mình nên vui hay nên buồn nữa mẹ.

Chung Hân hận Triệu Nhân đến thấu xương muốn tìm mọi cách để trả thù, nhưng khi đứng trước mặt Lãnh Minh cô rất muốn nhận lại ông, người ba đã yêu thương cô như vật trân quý nhất trên cõi đời này.

Chung Hân đau lòng ngồi bệt xuống sàn nhà lạnh lẽo, cô co hai chân lên vùi khuôn mặt xinh đẹp của mình vào đầu gối.

“Hu...hu....hu.....”

Tiếng khóc nức nở của Chung Hân vang lên trong căn phòng lạnh lẽo, càng khiến lòng người ảo não.

Tiểu Thu đứng ngoài cửa nghe được tiếng khóc của Chung Hân trong lòng quặn đau, cô biết Chung Hân rất đau lòng vào ngày tân hôn vậy mà thiếu gia không quan tâm đến vợ của mình, còn ở trước mặt người ngoài nói ra những lời làm tổn thương Thiếu phu nhân.

Sau khi khóc một trận trong lòng Chung Hân đã cảm giác thoải mái hơn nhiều, cô vươn tay định vào mép giường cố gắng đứng lên bước tới tủ quần áo lớn đặt trước phòng tắm tìm đại cho mình một cái đầm ngủ.

Sau khi tắm xong Chung Hân từ trong phòng tắm bước ra ngoài, vừa định nằm xuống giường đột nhiên cánh cửa phòng ngủ bị một lực mạnh mở toang ra.

Thần Phong lúc này nhìn thật hấp dẫn, ánh trăng sáng trên bầu trời rọi qua khe cửa sổ phản chiếu lại nửa bên mặt anh tuấn của anh.

Nét mặt lạnh lùng cùng với ánh mắt chim ưng chứa đựng muôn trùng nguy hiểm nhìn chằm chằm vào Chung Hân, cô bị Thần Phong nhìn đến ngượng cả người.

Trong lúc Chung Hân còn đang hoang mang, Thần Phong đã từ từ cất bước loạng choạng vào trong phòng, ánh mắt lơ đãng vì men rượu làm anh không còn tri giác.

Mùi rượu cùng với mùi cigar nồng nặc tỏa ra từ trên người anh bao phủ cả căn phòng tân hôn lạnh lẽo, làm Chung Hân bất giác lui mình sát vào phía sau, tấm lưng mảnh mai chạm phải bức tường cứng như đá ánh mắt đề phòng dõi theo từng động tác của Thần Phong, cô sợ anh sẽ mất đi lý trí làm càn.

Thần Phong không hề gấp gáp bước từ từ tới, bước chân mạnh mẽ dừng lại trước ghế sofa đặt ngay chính giữa phòng, đột nhiên anh ngã người xuống thân hình cao lớn vạm vỡ phát ra âm thanh nặng nề.

“Bịt.”

Ghế sofa tuy lớn nhưng vì Thần Phong sở hữu thân hình cao 1m90 nên phân nửa người của anh nằm trên sofa, phân nửa còn lại đồng đưa dưới mặt đất.

12. Chương 12: Ai Là Người Làm Sai.

Chung Hân đứng yên không dám bước tới gần anh, vì cô biết đàn ông khi say chính là động vật nguy hiểm nhất.

Cô đứng từ xa nhìn Thần Phong thật lâu không thấy anh nhúc nhích, cô biết anh thật sự đã say.

Chung Hân hiểu kỳ bước từng bước đến bên cạnh anh, cô nhẹ nhàng ngồi xuống quan sát thật kỹ gương mặt tuần tú lúc nào cũng nhúu mày trước mặt cô, ngón tay thon dài bắt giác vuốt ve đôi mày rậm lúc này không biết vì lý do gì cau lại trông rất khó chịu.

Ngắm nhìn Thần Phong một lúc Chung Hân bất đắc dĩ dùng hết sức của mình dìu anh lên giường.

- Anh đã lớn sao không biết tự chăm sóc cho bản thân của mình, lại uống nhiều rượu đến như vậy?

Nằm ở đây cả đêm khi tỉnh dậy nhất định sẽ cảm thấy đau nhất toàn thân.

Chung Hân nhìn Thần Phong nói ra những lời nghe ra như trách móc nhưng trên thực thể là vì cô quan tâm đến anh, nhưng thật đáng tiếc Thần Phong lại không nghe thấy bây giờ anh đã say đến không còn ý thức.

Sau vài lần dùng hết sức kéo thân thể vạm vỡ của Thần Phong lên giường, cuối cùng cũng đã thành công, Chung Hân mệt mỏi nằm xuống giường bên cạnh anh.

Ánh mắt hiểu kỳ thăm dò từng đường nét trên gương mặt cường nghị của Thần Phong.

- Anh quả thật là một yêu nghiệt, tại sao lại đẹp trai đến như vậy?

Chung Hân cười ngọt ngào vừa nói ngón tay thon dài vừa dịu dàng lướt nhẹ nhàng từ trán của Thần Phong đi chuyển từ từ xuống cái mũi cao vút rồi dừng lại trên đôi môi mỏng của Thần Phong.

Đây là lần đầu tiên cô dám ngắm nhìn Thần Phong như bây giờ ở cự ly gần trong gang tấc, đột nhiên đôi mày thanh tú của Chung Hân bất giác nhíu lại nụ cười tắt ngấm, khi cô nhìn thấy vết son đỏ chói in trên cổ áo sơ mi màu trắng, cùng với mùi nước hoa thoang thoảng tỏa ra từ trên người anh.

Cho dù mùi rượu và cigar đã lấn ép mùi nước hoa, nhưng phụ nữ là loại động vật vô cùng mẫn cảm, chỉ cần có chút mùi hương khác lạ họ liền ngửi được thấy.

Sao mình lại ngu đến vậy?

tại sao lại quan tâm đến anh ấy để làm gì?

Người như Thần Phong bên ngoài không biết có bao nhiêu người phụ nữ, cần gì mình phải quan tâm.

Nghĩ là nghĩ vậy nhưng Chung Hân vẫn thay cho anh một bộ đồ ngủ thoải mái, cô thật sự không thích mùi hương của người phụ nữ khác lưu lại trên người anh.

Sau khi thay xong đồ ngủ cho Thần Phong, cô cầm lấy tất cả quần áo đã thay ra gấp ngay ngắn lại, đặt trên ghế bên cạnh giường.

Chung Hân mệt rũ người cô vén chăn nằm xuống bên cạnh anh, không biết từ lúc nào cô đã thiếp đi.

Vì thời tiết lúc này rất lạnh nên hai người không ý thức được tự nhiên nhích lại gần nhau, tìm hơi nóng để sưởi ấm thân thể của mình.

Ngày hôm sau khi Thần Phong tỉnh giấc đầu anh đau như búa bổ, tay phải vươn lên xoa xoa huyết thái dương của mình.

Tuy đầu óc Thần Phong mơ mơ hồ hồ, nhưng bản năng quan sát của anh vẫn nhạy bén.

Tại sao mình lại ở đây?

Thần Phong dùng tay vỗ vỗ vào đầu của mình cố nhớ ra việc đã xảy ra vào đêm qua, anh nhớ rất rõ mình cùng Hữu Phàm, Cao Tuấn và Phương Chính uống rượu tại bar Night Angel, nhưng sao bây giờ anh lại xuất hiện tại biệt thự Thần Viên.

Đột nhiên Thần Phong ý thức được điều gì đó khác thường, anh liền xoay đầu nhìn vào cánh tay trái.

Cặp mắt lơ lơ còn say chưa tỉnh hẳn của Thần Phong chợt mở toang ra khi anh nhìn thấy Chung Hân đang nằm gối đầu lên cánh tay trái của anh.

Thần Phong không ngờ cả đêm qua anh đã ôm cô ngủ một giấc an lành, anh chợt nhìn sang bộ âu phục anh mặc vào tối hôm qua, lúc này được cô đặt trên ghế bên cạnh một cách ngăn nắp.

Hôm qua mình đã làm gì? Chẳng lẽ mình và cô ấy đã xảy ra quan hệ.

Thần Phong càng nghĩ đầu anh càng đau, anh thật không ngờ Chung Hân lại dám thừa dịp anh say cố tình tiếp cận anh, nghĩ đến đây toàn thân Thần Phong không tự chủ run lên vì giận dữ.

Chung Hân ngủ thật say đến việc anh cố tình nhúc nhích cô cũng không hay biết, Chung Hân cảm giác được thân thể bên cạnh có sự chuyển động liền choàng tay qua eo ôm anh thật chặt, Chung Hân quên mất việc mình đang ngủ cùng giường với Thần Phong.

Thần Phong nộ khí xung thiên, hành động vô tình này của Chung Hân bị anh cho rằng, cô vì mục đích không từ thủ đoạn để quyến rũ anh.

Nghĩ đến việc này Thần Phong liền nổi cáu, trong lòng cảm giác bài xích vô cùng.

Thần Phong mạnh tay xô thân thể nhỏ bé của Chung Hân sang một bên làm cô giật mình tỉnh giấc.

Đập vào mắt cô chính là gương mặt tối đen như mực của Thần Phong, anh đang nhìn cô bằng ánh mắt ăn tươi nuốt sống người khác.

- Cô quả thật là người phụ nữ dễ tiện nhất tôi từng gặp qua, đã quyến rũ ba tôi bây giờ còn muốn cám dỗ luôn cả tôi?

Lời nói của Thần Phong làm Chung Hân bất ngờ, trong lòng giận đến mặt cũng trở nên tái xanh, cái gì là quyến rũ bác Văn.

Anh ấy có bệnh không?

Sao lại nói ra những lời khó nghe này.

- Anh đủ rồi!

Người làm sai chính là anh, ở ngoài lảng nhảng đã đành đừng nên trút hết tội lỗi lên đầu người khác.

Anh nghĩ ai cũng xấu xa giống như anh sao?

Chung Hân không thể nào chịu nổi nữa, tại sao Thần Phong lại suy nghĩ đen tối đến như vậy? Cô và bác Văn ư?.

- Cô nghĩ mình trong sáng lắm hay sao?

Loại phụ nữ ham tiền như cô tôi đã gặp nhiều.

Đứng ở trước mặt tôi giả vờ đơn thuần để lấy lòng thương hại của tôi, tôi nói cho cô biết sẽ không có khả năng đó đâu!

Thần Phong xông tới cầm chặt cánh tay của Chung Hân bóp thật mạnh, khi anh nói ra những lời nặng nề này.

Chung Hân đau đớn trán toát mồ hôi hột, cô không ngờ khi Thần Phong nổi giận lại đáng sợ đến như vậy.

Chung Hân nghĩ tốt nhất mình không nên chọc giận anh, từ từ rồi anh cũng sẽ hiểu ra sự thật.

- Anh muốn nghĩ sao thì tùy anh thôi! tôi không can nổi.

Lời nói của Chung Hân càng khiến Thần Phong nổi điên lên, vậy là cô thừa nhận cô và ba anh đã có quan hệ.

Thần Phong không muốn nhìn thấy Chung Hân thêm giây phút nào, anh dùng sức xô mạnh Chung Hân về phía sau rồi nhanh chóng bước xuống giường rời khỏi Thần Viên ngay.

Vì hành động bất thành linh này của Thần Phong nên Chung Hân không thể nào phòng bị được ngã xuống giường.

Bàn tay theo phản ứng tự nhiên chống xuống mặt đất, để bảo vệ thân thể của mình.

“Ahhhhhhhh...”

Chung Hân hốt hoảng kêu lên khi cô nghe được tiếng răng rắc vang ra từ cánh tay của mình.

Trong lòng Chung Hân nghĩ cánh tay đã bị gãy xương.

Chung Hân đau đớn lờ mờ bò dậy, lê bước đến tủ lấy đại một cái áo khoác ngoài choàng lên thân thể run lẩy bẩy.

Cho dù Chung Hân rất đau nhưng cô không hề than van hay kêu la ầm ĩ, chỉ cắn răng chịu đựng một mình.

Chung Hân vừa bước xuống lầu liền nhìn thấy Tiểu Thu, cô vui mừng kêu lên.

- Tiểu Thu, em đưa chị đến bệnh viện ngay.

Nếu cánh tay này không chữa trị kịp thời, chắc chắn sẽ bị tàn phế.

Tiểu Thu lo lắng chạy tới nhìn Chung Hân.

-Thiếu phu nhân chị thấy chỗ nào không được khỏe?

Tiểu Thu vội vàng kiểm tra người của Chung Hân.

- Chị bị ngã từ trên giường xuống, chị nghĩ tay đã bị gãy xương.

- Thiếu Phu Nhân, sao chị lại bất cẩn đến như vậy?

Tiểu Thu nghe Chung Hân nói vậy liền quan tâm hỏi, chẳng lẽ là do Thiếu gia mà ra.

- Sáng nay chị thấy đầu hơi choáng váng nên mới ngã từ trên giường xuống.

Chung Hân cố giữ nét mặt bình tĩnh nhìn Tiểu Thu giải thích, sau khi nghe Chung Hân nói trong lòng Tiểu Thu mới cảm thấy nhẹ nhõm hơn.

Cũng may không phải là do thiếu gia gây ra.

Tiểu Thu lập tức chạy nhanh ra ngoài tìm tài xế đưa Chung Hân vào bệnh viện Thân Ái ngay.

13. Chương 13: Ngạo Thiên.

Sau khi được bác sĩ băng bó lại cánh tay, Chung Hân không chịu nhập viện, cô muốn trở về biệt thự Thần Viên dưỡng thương, dù sao cánh tay chỉ bị nứt xương nên không đáng ngại.

Bác sĩ không thể ngăn cản được quyết định của Chung Hân, đành đưa cho cô một số thuốc giảm đau rồi hướng dẫn Tiểu Thu cách cho Chung Hân dùng.

- Thiếu phu nhân, để em báo cho thiếu gia biết tay chị bị nứt xương?

Em nghĩ thiếu gia sẽ lo lắng.

Tiểu Thu cầm một bị thuốc đi bên cạnh Chung Hân nói, cho dù cô không biết thiếu gia có quan tâm không nhưng việc cánh tay bị nứt xương rất quan trọng, dù sao cũng phải báo cáo.

Nghe Tiểu Thu nói vậy sắc mặt Chung Hân càng thêm nhợt nhạt hơn.

Thần Phong sẽ lo sao?

Anh ấy sẽ cười trên sự đau đớn của cô.

Chung Hân thở dài bước đi nặng trĩu, trong lòng không biết khi nào Thần Phong mới bỏ xuống thành kiến đối với cô.

Trong lúc Chung Hân không để ý, từ đâu có người xông ra đụng thật mạnh vào người cô, khiến Chung Hân giật mình lui về phía sau một bước.

Chung Hân là người rất nhạy cảm, đối với người ngoài cô luôn dựng lên cho mình một bức tường phòng bị.

Tiểu Thu quýnh lên khi cô nhìn thấy một người đàn ông bước đi hối hả đụng vào Chung Hân thật mạnh, Tiểu Thu sợ hãi sẽ làm động đến cánh tay bị thương của Chung Hân.

- Anh kia, sao anh đi đường không mang theo mắt.

Tiểu Thu nhìn người đàn ông hung hăng nói, vừa nói dứt câu trong lòng cũng hơi kinh ngạc với dung mạo tuấn tú của người đàn ông trước mặt.

Anh sở hữu gương mặt đẹp trai y như tượng điêu khắc Hy Lạp, mái tóc ngắn màu nâu được anh tết gọn về phía sau càng tôn lên sự tuấn tú trên gương mặt kiêu ngạo của anh.

Đi bên cạnh anh là hai người đàn ông, trên người là âu phục màu đen áo sơ mi trắng, theo Tiểu Thu đoán chắc có lẽ họ là cận vệ của người đàn ông kia.

Nhìn thấy Tiểu Thu cả gan nói ra những lời hỗn láo, hai tên cận vệ liền bước tới định cho Tiểu Thu một bài học, nhưng bị người đàn ông đẹp trai kia vươn tay cản lại.

- Thật xin lỗi, tôi có chuyện gấp nên đã thất lễ.

Ngạo Thiên trầm giọng nói nhưng ánh mắt sắc bén không nhìn Tiểu Thu, toàn bộ sự chú ý của anh bị cô gái với thân hình mảnh mai, đáng vẻ yếu đuối trước mặt thu hút.

Chung Hân không nói gì nhìn vào dáng vẻ lịch lãm của anh ta, cô nghĩ anh ta không cố tình.

Chung Hân gật đầu mỉm cười nhẹ rồi cùng Tiểu Thu lướt ngang qua người Ngạo Thiên và hai tên cận vệ đi về hướng cửa chính.

Ngoài Thần Phong ra những người đàn ông khác dù có dung mạo phi phạm đi chăng nữa cũng không lọt vào mắt của Chung Hân, huống hồ gì bây giờ toàn thân cô đau nhức không còn tâm trạng suy nghĩ đến bất kỳ điều gì.

Ken trợ lý của Ngạo Thiên từ trong phòng bệnh VIP lật đật bước tới.

- Ngạo Tổng, ngài mau đến phòng bệnh thăm lão thái gia.

Lão thái gia không chịu uống thuốc, chỉ muốn gặp một mình ngài thôi.

Nghe Ken nói vậy, Ngạo Thiên mới chợt nhớ lại nguyên nhân anh đến bệnh viện là vì bà nội.

Anh liền sải bước nhanh theo Ken, vừa đi Ngạo Thiên bất giác quay đầu lại nhìn vào cô gái với gương mặt xinh đẹp như thiên thần, lúc này chuẩn bị bước ra khỏi bệnh viện Thân Ái.

Đáy mắt của Ngạo Thiên loé lên tia thích thú, trong lòng cảm thấy đáng tiếc vì mình đã không hỏi cô ấy tên gì.

Tại biệt thự Lãnh gia, Triệu Nhân ngồi trên ghế sofa ngay chính giữa phòng ngủ của Lãnh Đồng, trên tay bà cầm một tách trà hoa nhài thơm ngon, tao nhã hợp từng ngụm một.

Lãnh Đồng tức đến muốn điên lên, cô đi đi lại lại trước mặt Triệu Nhân nói ra những lời ngang ngược.

- Mẹ con không cần biết mẹ dùng cách gì, con phải lấy cho bằng được anh Thần Phong làm chồng.

Triệu Nhân đặt tách trà trên tay xuống cái bàn thủy tinh trước mặt, nhìn con gái nói với giọng dịu dàng.

- Đồng Đồng, con biết mẹ thương con nhất.

Nhưng Thần Phong có lối suy nghĩ riêng của nó, làm sao mẹ có thể bắt buộc nó cưới con.

Nhưng theo mẹ thấy Thần Phong không yêu thương gì vợ của nó đâu, mẹ biết trong lòng Thần Phong vẫn còn nghĩ đến Lãnh Thiên Hân.

Lãnh Đồng ngồi một cái bịch xuống ghế sofa bên cạnh Triệu Nhân, nói với giọng hung hăng.

- Con không cần biết trong lòng anh ấy có người phụ nữ đề tiện đó hay Lãnh Thiên Hân, hiện tại con không muốn nhìn thấy cô ta nữa.

Ánh mắt Lãnh Đồng chợt hiện lên tia độc ác, khi nghĩ đến việc Chung Hân được đường đường chính chính ở bên cạnh Thần Phong.

- Đồng Đồng không phải con muốn nó biến mất thì nó sẽ liền biến mất.

- Hừ... Con biết mẹ sẽ có cách.

Lãnh Đồng hừ lạnh một tiếng, vươn tay cầm lấy tách trà lên uống một ngụm.

- Con nói vậy là có ý gì? Mẹ làm sao có cách được.

- Việc mẹ con của Lãnh Thiên Hân gặp tai nạn cũng do một tay mẹ và cậu ba sắp xếp, việc giết người mẹ cũng đã làm qua, vậy còn có việc gì mà mẹ làm không được.

Lãnh Đồng nhìn Triệu Nhân nói một cách vô lễ, vì được Triệu Nhân và Lãnh Minh nuông chiều từ nhỏ nên tính tình của Lãnh Đồng càng ngày càng hỗn xược không xem ai ra gì.

“Chát.....”

Triệu Nhân tức giận tát thật mạnh vào gương mặt xinh đẹp của Lãnh Đồng cho cô tỉnh lại, Lãnh Đồng kinh ngạc dùng tay bịt lại nửa bên má sưng đỏ của mình nhìn mẹ trong vẻ bất ngờ.

Từ nhỏ đến lớn dù cô có làm sai chuyện gì, mẹ cũng chưa từng đánh cô.

- Từ nay về sau, cấm con nhắc đến chuyện này!

Việc làm của mẹ đều là vì con, nếu Lãnh Thiên Hân còn sống con nghĩ ba con có yêu thương con như bây giờ không?

Thần Phong có nuông chiều con như em gái không?

Lãnh thị sau này có thuộc về con không?

Sự độc ác hiện lên rõ ràng trên gương mặt sang trọng của Triệu Nhân khi bà ta nói ra những lời này, làm Lãnh Đồng hoang mang trong lòng, cô chưa từng thấy mẹ hung dữ như bây giờ.

Lãnh Đồng liền xuống nước năn nỉ Triệu Nhân giúp đỡ.

- Mẹ, mẹ phải giúp con.

Con thật sự rất yêu anh Thần Phong, con không quan tâm đến Lãnh thị, con chỉ muốn được làm vợ anh Thần Phong mà thôi.

Lãnh Đồng ngồi sát vào Triệu Nhân, bàn tay mềm mại lay lay cánh tay mẹ nói với giọng nhỏ nhẹ.

Triệu Nhân suy nghĩ một chút, đột nhiên bà khom người tới cầm lấy cái điện thoại di động đặt trên bàn trước mặt bấm một dãy số.

“Reng.....reng....”

- Chị hai.

Giọng nói của người đàn ông vang lên từ trong điện thoại, Lãnh Đồng liền nhận ra đó là tiếng của cậu ba.

- Sang, em cho người điều tra vợ của Thần Phong cho chị.

- Dạ, em biết phải làm gì.

Triệu Sang cung kính đáp rồi lập tức cúp máy ngay.

- Chuyện này con cứ để cho mẹ dàn xếp, mẹ nhất định sẽ giúp con đường đường chính chính lên được vị trí Thần phu nhân.

Triệu Nhân nhìn Lãnh Đồng nói với giọng kiên quyết, chỉ cần những gì Lãnh Đồng muốn bà nhất định sẽ làm dù phải trả mọi giá.

- Mẹ, mẹ nói thật.

Con yêu mẹ nhất.

Lãnh Đồng nói với giọng vui mừng, cô ta liền xông tới ôm chặt Triệu Nhân.

14. Chương 14: Ký Ức Của Thần Phong.

Tại ‘Bar Midnight’ còn được gọi là Bar Nửa Đêm, một quán bar nhỏ nhưng không kém phần sang trọng ở ngay trung tâm thành phố X, Thần Phong ngồi một mình trong phòng VIP với tâm trạng vô cùng bức tức.

Hứa Thừa Anh thuộc hạ theo bên cạnh anh, lúc này đã bị Thần Phong ném sang một bên.

Hiện tại Thần Phong không muốn gặp mặt bất kỳ ai, theo thói quen mỗi khi Thần Phong cảm thấy phiền não, anh sẽ một mình đến đây.

Tuy Hứa Thừa Anh không ở trong phạm vi tầm nhìn của Thần Phong, nhưng anh luôn cẩn thận đứng bên ngoài bar Midnight, cẩn trọng quan sát tình hình nhằm vào mục đích để bảo vệ sự an toàn cho Thần Phong.

Tiếng nhạc nhẹ nhàng, ánh đèn mờ ảo khiến không gian trong phòng, khác biệt một trời một vực với không khí bên ngoài cánh cửa phòng VIP.

Thần Phong ngồi chân này bắt chéo chân kia, anh thả nhiên ngả đầu về phía sau, bàn tay đặt trên thành ghế sofa kẹp chặt điều cigar cuba, lúc này còn đang nhấp chầm chấy.

Ánh mắt lim dim nhìn thẳng lên trần nhà, trong lòng đang suy nghĩ đến việc của tối hôm qua, đến mục đích thật sự Chung Hân muốn tiếp cận với anh là gì.

Đột nhiên cánh cửa phòng VIP được đẩy nhẹ nhàng ra, rồi lập tức khép chặt lại, một người phụ nữ với gương mặt kiều diễm thân hình nóng bỏng bước đi ẻo lả ngồi xuống bên cạnh Thần Phong.

Tử Diệp đặt chai rượu whiskey đã uống được phân nửa, lên cái bàn thủy tinh trước mặt.

Trong một buổi đầu giá từ thiện, Thần Phong đã mua được một chai Macallan “M” năm 1940 với giá \$631,850 USD.

Thần Phong để chai rượu ở đây mỗi khi trong lòng cảm thấy buồn bực, anh sẽ đến tìm cô hồng nhan tri kỷ, Tử Diệp để hàn huyên.

Tử Diệp mở nắp chai rượu ra cầm lấy ly thủy tinh shot, rót cho anh một ít.

Chất lỏng màu hổ phách chảy theo miệng chai dừng lại trong chiếc cốc nhỏ, Tử Diệp chỉ rót cho anh một ít nhưng với người bình thường bao nhiêu đó cũng đủ khiến họ mất đi ý thức say mềm.

Nhưng Thần Phong thì khác từ lúc 19 tuổi anh đã uống không ít rượu mạnh, cũng vì vậy mới quen được với Tử Diệp người bạn thân này.

Tử Diệp cầm ly shot đưa đến trước mặt của Thần Phong, anh vẫn giữ tư thế cũ vươn tay nhận lấy ly rượu từ trên tay của Tử Diệp.

- Phong, hôm nay em thấy anh có rất nhiều tâm sự.

Liên quan đến cô vợ mới cưới, có phải không?

Tử Diệp nhìn Thần Phong nói, trong lời nói nếu nghe cho kỹ sẽ cảm nhận được có chút gì đó thương tâm.

Thật ra Tử Diệp là một người rất khôn ngoan, cô xuất thân từ một gia đình nghèo khó vì lo tiền sinh hoạt cho gia đình, nên lúc cô vừa tròn 16 tuổi, đã đi làm tại một quán bar nhỏ trong thành phố.

Một ngày cuối tuần của 6 năm trước, Tử Diệp cũng như thường lệ đi làm, nhưng thật xui xẻo hôm đó cô gặp phải một vị khách thật biến thái.

Hắn ý mình có tiền liền bắt Tử Diệp phục vụ hắn uống rượu, lúc đó vì tiền Tử Diệp sẽ làm tất cả, nhưng thật không ngờ hắn lại bắt cô cởi hết quần áo trước mặt của tất cả mọi người.

Cho dù Tử Diệp thật sự rất cần tiền, nhưng những chuyện nhục nhã như vậy cô tuyệt đối không bao giờ làm.

Tử Diệp không đồng ý liền bị hắn cho người đánh đập, vì tội không nghe lời.

Ngay lúc đó Thần Phong thật suy sụp, anh vừa nhận được tin Lãnh Thiên Hân đã chết, Thần Phong không tin, anh như điên lên cho người tìm kiếm khắp nơi nhưng không tìm thấy.

Khi Thần Phong từ Lãnh gia trở về anh lo chú tâm vào việc tiếp nhận tập đoàn Thần Thị, một người luôn háo thắng như anh nên công việc sẽ không bao giờ hết.

Anh hăng hái chìm đắm trong những buổi hội nghị quan trọng, cùng với những bản hợp đồng bạc tỷ.

Tuy anh bỏ hết tâm huyết vào Thần Thị, nhưng trong lòng luôn nhớ đến lời hứa của mình.

Thần Phong chưa từng hứa bất cứ điều gì với ai, chỉ một lần duy nhất đó chính là với Lãnh Thiên Hân.

-Được, nếu sau này không ai chịu cưới em, Thần Phong anh nhất định sẽ cưới em về làm vợ.

Một năm trôi qua sau khi Thần Phong đã nắm được toàn bộ sự việc của Thần Thị, anh liền quay trở lại Lãnh gia tìm cô gái nhỏ kia, xem cô ấy có còn nhớ đến anh không.

Thần Phong chết lặng khi nghe Triệu Nhân mẹ kế của Thiên Hân nói, cô đã chết trong một vụ tai nạn.

Lúc nghe được tin đó, không biết vì sao Thần Phong lại cảm thấy tất cả những gì anh đạt được đều vô nghĩa. Toàn thân anh như bị ai đó dùng dao đâm từng nhát từng nhát một, đến cả trái tim cũng cảm giác nhức nhối.

Từng mảnh ký ức của một tháng thời gian Thiên Hân sống bên cạnh anh tại biệt thự Lãnh gia, như đoạn phim chiếu đi chiếu lại trong đầu anh.

Thần Phong như người mất hồn rời khỏi Lãnh gia, đi ngang qua vườn hoa nơi lần đầu tiên anh gặp mặt Lãnh Thiên Hân.

Anh nhớ rất kỹ lúc đó vì tiếng cười khúc khích của cô, nên cả vườn hoa tràn ngập bởi không khí nhộn nhịp.

Những bông hoa trong vườn cũng vì sự hiện diện của Thiên Hân, càng xinh đẹp càng tỏa ra rực rỡ hơn.

Cũng là khu vườn này, cũng ở vị trí này, cũng là anh, nhưng vì thiếu bóng dáng dễ thương hồn nhiên của Thiên Hân nên khu vườn đã trở nên hiu quạnh, điều tàn đến nỗi khiến lòng người cảm thấy xót xa.

Sau khi quay trở về Thần Phong cho thuộc điều tra, anh không tin Lãnh Thiên Hân đã chết.

Nhưng thật không ngờ kết quả tìm thấy chỉ là một con số không, không một ai biết tin tức về hai mẹ con của Lãnh Thiên Hân.

Cũng từ lúc đó Phillip người được Lãnh Minh thuê, luôn theo bên cạnh chăm sóc cho Lãnh Thiên Hân đã theo Thần Phong, cho dù Phillip chỉ là một cậu thanh niên 15 tuổi nhưng anh vô cùng thông minh, trong vụ tai nạn của tiểu thư Thiên Hân, Phillip luôn nghi ngờ trong lòng.

Anh không tin đó chỉ đơn giản là vụ tai nạn, nên khi Phillip biết Thần Phong thật sự có tình cảm với Lãnh Thiên Hân, anh liền tìm đến muốn theo bên cạnh Thần Phong.

Phillip biết vì anh là thân tính của Chung Hồng, Triệu Nhân nhất định sẽ tìm mọi giá trừ khử anh, nên nhờ Thần Phong thay tên đổi họ, từ Phillip trở thành Hứa Thừa Anh để sau này tiện việc điều tra và tiếp cận với người nhà họ Lãnh.

15. Chương 15:tử Diệp.

Đúng một tháng sau Lãnh Minh tuyên bố ra ngoài, vợ và con gái lớn của ông chết trong vụ tai nạn xe trên đường đưa con gái đến trường học.

Biết được sự nghi ngờ trong lòng Hứa Thừa Anh, Thần Phong quyết định phải điều tra rõ việc này, dù phải dùng đến bao nhiêu thời gian để tìm ra đáp án.

Thần Phong vì tưởng nhớ đến Lãnh Thiên Hân nên đã tự tay trồng rất nhiều hoa Dạ Lý Hương trong biệt thự Thần Viên, xem những cây hoa này là vật trân quý nhất vì Lãnh Thiên Hân yêu thích nhất là loài hoa Dạ Lý Hương này.

Khi Thần Phong nhìn thấy Tử Diệp bị người khác ức hiếp anh liền nghĩ đến Lãnh Thiên Hân, nếu quả thật cô còn sống có lẽ cô cũng bị người khác bắt nạt như cô gái này.

Trong đầu nghĩ vậy Thần Phong liền ra lệnh cho Hứa Thừa Anh giải quyết đám cận bã đó, anh mua lại một quán bar sang trọng ở ngay trung tâm thành Phố X, giao cho Tử Diệp cai quản.

Vì lần đầu tiên Tử Diệp gặp Thần Phong là vào lúc 12 giờ khuya nên cô quyết định đặt tên quán bar này là quán bar Midnight.

Thần Phong nâng ly rượu trong tay lên uống một hơi cạn sạch, chất lỏng màu hổ phách theo cổ họng chạy thẳng xuống bụng, tạo ra một cảm giác nóng rang, nóng đến muốn thiêu cháy tâm hồn lẫn thể xác của Thần Phong.

Đột nhiên Thần Phong ngồi thẳng người lại, anh nghiêng mặt nhìn Tử Diệp cất giọng trầm khàn.

- Phải!

Người phụ nữ đó quả thật rất cao siêu.

Thần Phong nói đến đây anh dừng lại một chút, thản nhiên nâng điếu cigar trên tay lên đến mép môi hít vào một hơi thật sâu, rồi chậm rãi phun ra làn khói đen dày đặc.

Cigar quả thật có công dụng định thần rất tốt, mỗi khi tâm trạng của Thần Phong bất ổn, anh liền châm lên một điếu.

- Hừ.....Cô ấy đã thành công khơi dậy sự hứng thú trong lòng anh.

Kỳ thật Thần Phong cũng biết đêm hôm qua Chung Hân và anh không hề phát sinh quan hệ, nhưng Thần Phong vẫn nghĩ Chung Hân đang bài mưu tính kế với anh.

Vì nếu là người phụ nữ bình thường khi nhìn thấy trên áo sơ mi của chồng mình, lưu lại vết son của người phụ nữ khác.

Họ nhất định sẽ làm ầm ĩ hỏi cho ra lẽ, chứ không như Chung Hân tỏ ra vô cùng dửng dưng không thêm quan tâm, còn bình tĩnh gấp lại quần áo của anh đặt ngay ngắn trên ghế.

Chắc có lẽ vì thái độ hững hờ này của Chung Hân, càng khiến Thần Phong phẫn nộ.

Tử Diệp nghe Thần Phong nói vậy liền kinh ngạc, cô khom tới cầm lấy ly rượu mạnh cô vừa rót ra hớp một ngụm.

Cảm giác lâng lâng do rượu mạnh tạo ra làm tâm tình cô chợt bình tĩnh lại.

Thời gian 6 năm cô quen biết Thần Phong, ngoài Lãnh Thiên Hân ra anh chưa từng có hứng thú với bất kỳ người phụ nữ nào, bao gồm cả cô.

Có nhiều lúc Tử Diệp nhìn thấy Thần Phong ngả lòng vì nhớ đến Lãnh Thiên Hân, cô không ngần ngại làm kẻ thế thân nhưng Thần Phong chưa một lần chạm vào cô.

Bên cạnh Thần Phong xuất hiện rất nhiều phụ nữ, từ thiên kim tiểu thư cho đến minh tinh, ca sĩ, người mẫu đều có.

Nhưng đối với họ Thần Phong chỉ dừng lại ở những cái ôm thân mật và nụ hôn xã giao.

- Tử Diệp, em có biết đối với phụ nữ cái gì mới là đau khổ nhất không?

Đột nhiên giọng nói ma quỷ của Thần Phong vang lên, cắt ngang dòng suy nghĩ của Tử Diệp.

Tử Diệp suy nghĩ một chút cô nhếch môi cười nhẹ, ánh mắt mông lung nhìn vào ly rượu mạnh trên tay.

- Đối với em, không có tiền là đau khổ nhất.

Phải! Nếu cô có tiền xuất thân từ gia đình quyền quý, cô nhất định sẽ cho Thần Phong biết cô yêu anh, yêu anh từ cái ngày anh ra tay cứu cô.

Chứ không như bây giờ chỉ âm thầm ở bên cạnh anh, làm một hồng nhan tri kỷ mà thôi.

- Không! Theo anh nghĩ cái khiến phụ nữ đau khổ nhất chính là chà đạp lên lòng tự tôn, tước đoạt quyền hạnh phúc của họ.

Tử Diệp không hiểu ý tứ trong lời nói của Thần Phong, cô suy ngẫm một chút liền nhìn anh nói với giọng lo lắng.

- Phong, anh định làm gì?

Chắc cô ấy không phải là người mưu mô quỷ quyệt như anh nghĩ đâu.

Tử Diệp nghe Thần Phong nói vậy trong lòng liền hiện lên cảm giác bất an, Thần Phong là loại người đối với người anh yêu thương quý mến, anh sẽ quan tâm chu đáo là một người đàn ông tuyệt vời.

Nhưng đối với kẻ thù người anh chán ghét, Thần Phong sẽ ra tay một cách tàn nhẫn nhất, anh là ma quỷ, anh sẽ khiến họ phải hối hận vì dám chọc đến Thần Phong anh.

- Định làm gì?

Hừ.....Anh sẽ khiến cô ấy muốn sống không được muốn chết không xong.

Thần Phong vừa nói cặp mắt sắc bén nhìn vào quyển tạp chí đặt trên bàn, thông tin về hôn lễ của Chung Hân và anh được quyển tạp chí Famous đăng trên trang đầu.

Tiêu đề chính là 'Hôn lễ của chủ tịch tập đoàn Thần Thị Thần Phong và cô nghệ sĩ đàn dương cầm nổi tiếng Chung Hân'.

Dưới cái tiêu đề nóng bỏng đó chính là hàng loạt bức ảnh của hai người trong ngày hôn lễ.

Tử Diệp nhìn theo ánh mắt lạnh lẽo của Thần Phong, cô chạm phải tấm hình của Chung Hân đang ngồi trước cây đàn dương cầm màu đen.

Tử Diệp hơi sững sờ với dung mạo của Chung Hân, cô nghe Thần Phong nói qua về cô vợ trên danh nghĩa này.

Nhưng cái Tử Diệp không thể ngờ, chính là gương mặt thoát tục cùng với vẻ dịu dàng sang trọng tỏa ra từ trên người Chung Hân.

- Phong cô ấy thật xinh đẹp.

Tuy nét đẹp của Chung Hân so với Tử Diệp không bằng, đường nét trên gương mặt Chung Hân không sắc xảo như Tử Diệp, nhưng sự trong sáng trong ánh mắt của Chung Hân, Tử Diệp tự biết mình không bằng.

- Xinh đẹp?

Thần Phong điềm tĩnh lập lại hai từ này, Tử Diệp không biết giữa Thần Phong và Chung Hân có sự hiểu lầm gì, sao lại khiến anh cảm hận Chung Hân đến như vậy.

Trong ánh mắt thâm thúy của Thần Phong cái anh nhìn thấy không phải là những tấm hình xinh đẹp của Chung Hân, cái lọt vào mắt anh chính là bức ảnh Chung Hân choàng tay ba anh một cách thân mật bước lên khán đài.

Thân thể cao lớn của Thần Phong khom tới, bàn tay đeo chiếc nhẫn hình con sói thản nhiên dụi điếu cigar vào cái gạt tàn thủy tinh trước mặt.

Điếu cigar đang dập tắt chôn cháy tỏa ra ánh lửa màu cam, từ từ tắt ngấm trước mặt anh.

16. Chương 16: Chưa Từng.

Thời gian thấm thoát trôi qua Thần Phong đã hai tháng không trở về biệt thự Thần Viên, cô chỉ nhìn thấy anh qua những sandal trên TV và tạp chí.

Chung Hân ngồi trên ghế xích đu ngoài vườn hoa, cô đứng dựa mình trên ghế nhìn vào những bụi hoa Dạ Lý Hương đang khép nép thu mình trong tia nắng của hoàng hôn mơ mộng.

Mùi hương ngào ngạt càng khiến lòng Chung Hân cảm giác nao nùng hơn, khi cô nghĩ đến thái độ chán ghét của Thần Phong đối với mình.

Sao cuộc đời cô lại giống như hoa Dạ Lý Hương, thật nhạt nhẽo không ai quan tâm đến.

Nghĩ đến cuộc đời đau thương của mình, Chung Hân chợt nhớ đến mẹ, người yêu thương cô nhất cũng đã rời khỏi thế gian này.

Ánh mắt vô vọng nhìn lơ đãng ra ngoài trời trước mặt, cái duy nhất tồn tại trong lòng Chung Hân chính là thù hận, mục tiêu sống của cô cũng chính là trả thù.

Nhìn thấy cử chỉ ghen tuông của Lãnh Đồng vào ngày cưới của cô, lúc này Chung Hân mới chợt nhớ lại vì sao Lãnh Đồng luôn tỏ ra đối kỵ với cô, thì ra là vì Lãnh Đồng đã yêu Thần Phong từ nhỏ.

Thật ra thì Lãnh Đồng chỉ nhỏ hơn Chung Hân vài tháng, nên Lãnh Đồng không cam tâm khi phải xem Lãnh Thiên Hân là chị, tất cả sự yêu thương của Lãnh Minh đều dành hết cho Lãnh Thiên Hân, điều này càng khiến Lãnh Đồng ganh tỵ với Lãnh Thiên Hân hơn.

- Thiếu phu nhân, chị có buồn khi thiếu gia không về nhà không?

Tiểu Thu thật sự không hiểu thiếu gia đang nghĩ gì, cưới được một người vợ tốt như Chung Hân lại không biết quý, còn ở ngoài quen hết cô mình tình này đến cô người mẫu khác.

- Không! chị không buồn, một ngày nào đó anh ấy sẽ hiểu lòng chị.

Tuy Tiểu Thu không hiểu Chung Hân đang nói gì, nhưng trong lòng thật sự mong sao thiếu gia có thể hồi tâm chuyển ý.

- Tiểu Thu.....chắc thiếu gia thường đưa phụ nữ về Thần Viên lắm, phải không em?

Chung Hân nhìn Tiểu Thu, việc này cô để trong lòng rất lâu hôm nay mới có can đảm hỏi Tiểu Thu.

Tiểu Thu nhìn Chung Hân cười cười trưng ra bộ mặt giống như đúng, khiến Chung Hân thất vọng trong lòng.

Đàn ông đều như nhau ba cô chính là ví dụ điển hình, một người chứng chạc như ông ấy cũng không chung thủy với mẹ, thì người đa tình như Thần Phong làm sao biết được cái gì gọi là tình yêu khắc cốt ghi tâm.

Tiểu Thu quan sát Chung Hân, cô mỉm cười khi nhìn thấy nỗi buồn trong ánh mắt của Chung Hân.

Thì ra Thiếu Phu Nhân cũng biết ghen.

- Thật ra thì từ lúc em làm việc tại Thần Viên tới bây giờ, ngoài chị ra em chưa từng nhìn thấy thiếu gia đưa bất kỳ người phụ nữ nào về.

Em nghe Bác Ninh nói tính tình thiếu gia rất kỳ lạ, cậu ấy không bao giờ ngủ cùng giường với bất kỳ ai.

Thiếu gia thường nói lúc mình ngủ say cũng chính là lúc mình yếu đuối nhất, nên thiếu gia không bao giờ để người khác bên cạnh để phòng rủi ro.

Tiểu Thu nhìn Chung Hân nói với giọng chân thật, không phải vì Thần Phong là thiếu gia nên cô mới nói tốt cho anh, nhưng quả thật là như vậy.

- Chưa từng.....

Chung Hân lập lại hai từ này, trong đầu nghĩ đến cảnh lần trước Thần Phong ngủ bên cạnh cô cả đêm.

Ánh mắt nghi ngờ pha lẫn tia vui mừng nhìn Tiểu Thu.

Bác Ninh từ trong biệt thự bước đến bên cạnh Chung Hân, ông cung kính khom người.

- Thiếu Phu Nhân, đã đến giờ dùng cơm chiều mời Thiếu Phu Nhân vào trong.

Chung Hân nhìn ông cười lịch sự, cô đứng lên chỉnh lại y phục của mình rồi cùng Tiểu Thu bước vào trong.

Ngồi vào cái bàn ăn hình chữ nhật rộng lớn chứa được 20 người, trong lòng cô cảm giác cô quanh vô cùng.

Trước một bàn đầy thức ăn ngon Chung Hân không hề động lòng, khi cô còn ở Lãnh gia Lãnh Minh xem cô như bảo bối những món ăn ngon không thua gì với bây giờ.

Nhưng sau khi Chung Hân và mẹ lưu lạc bên ngoài, sống một cuộc sống đầy gian nan vất vả, cô đã học được một điều.

‘Một miếng khi đói bằng một gói khi no’ cô biết bên ngoài còn có rất nhiều người nghèo khổ, ăn không ngon mặc không ấm.

- Bác Ninh, sau này nếu chỉ có một mình con dùng cơm, bác chỉ cần làm một hai món là đủ.

Nhiều thức ăn như thế này, một mình con ăn không hết sẽ lãng phí lắm.

Bác Ninh trong lòng kinh ngạc khi nghe Chung Hân nói vậy, ông đã quan sát Chung Hân từ ngày cô bước chân vào Thần Viên, nhìn vào thần thái cùng với lễ nghi hiểu biết của Chung Hân, ông tin chắc cô xuất thân từ danh gia vọng tộc.

Chung Hân đã sống tại biệt thự Thần Viên được vài tháng, nhưng ông chưa từng nghe Chung Hân nhắc qua về người nhà của cô.

Nếu cô quả thật là con gái nhà giàu thì ông phải kính nể cô, ông đã từng tiếp xúc với nhiều thiên kim tiểu thư, chẳng hạn như Lãnh Đồng.

Lãnh Đồng ý gia đình giàu có, nên tính khí vô cùng kiêu ngạo hống hách không xem ai ra gì.

Trong lúc Chung Hân đang dùng cơm, Thần Phong và Hứa Thừa Anh từ ngoài cửa chính bước vào.

Chung Hân tỏ ra vô cùng bình thản trước việc Thần Phong trở về, người ngoài nhìn vào cứ ngỡ Chung Hân không hề quan tâm đến anh.

Nhưng thật ra khi Thần Phong vừa xuất hiện, Chung Hân đã nhanh chóng quan sát anh.

Nhìn vào dáng vẻ mệt mỏi cùng với bộ âu phục màu đen áo sơ mi trắng trên người anh, Chung Hân đoán anh mới từ công ty trở về.

-Thiếu gia, cậu đã về.

- Xin chào Thiếu gia.

Bác Ninh và mấy người giúp việc nhìn thấy Thần Phong liền khom người chào hỏi, Bác Ninh vươn tay ra hiệu cho Tiểu Thu lấy bát đĩa cho Thần Phong.

- Không cần.

Thần Phong nhìn thấy liền lên tiếng, anh thản nhiên ngồi xuống ghế ở đầu bàn đối diện với Chung Hân.

Chân mày nâng lên trong vẻ vô cùng khó chịu, vì thái độ lãnh đạm này của Chung Hân.

Chẳng lẽ cô ấy không xem TV, không nhìn thấy tin tức mình cùng với mấy người phụ nữ khác sao?

Thần Phong cố tình để phóng viên bắt gặp anh cùng mấy người phụ nữ khác hẹn hò, mục đích chính là khiến Chung Hân tức giận, nhưng thái độ của cô là sao?

Xem anh như tàn hình?

- Cô chuẩn bị cùng tôi tham gia một buổi vũ hội.

Thần Phong ung dung đặt bàn tay lên bàn, mấy ngón tay mạnh mẽ bất giác làm động tác gõ gõ, ánh mắt chìm ưng nhìn Chung Hân lúc này vẫn đang thưởng thức món ngon trên bàn, không để ý đến lời nói của anh.

Chung Hân cô định giở trò gì?

- Tôi cho cô mười phút!

Thần Phong tức giận đứng lên đi thẳng lên thư phòng, anh không thể nào chịu nổi thái độ thờ ơ này của cô.

Chung Hân nhìn thấy Thần Phong nổi giận đùng đùng bỏ đi, cô mới từ từ đặt bát đĩa xuống bàn, xoay qua nhìn Tiểu Thu.

- Tiểu Thu, chị đã dùng xong.

Chung Hân nói xong tao nhả đi về phòng của mình, thật ra thì Chung Hân không hề có ý định khiến Thần Phong tức giận nhưng thái độ của anh thật quá đáng, nhiều lúc cô muốn nhỉnh anh cho xong, nhưng cuối cùng Chung Hân cũng không tự chủ làm ra hành động khiến Thần Phong nổi điên lên.

17. Chương 17: Chung Hân Khiêu Chiến.

Thần Phong bực bội đi xăm xăm vào trong thư phòng, anh khó chịu ngồi xuống ghế sofa đặt ngay chính giữa.

Hứa Thừa Anh thấy vậy liền đi đến quầy bar, cẩn thận chọn một chai rượu đỏ ngon nhất, rót cho Thần Phong một ly.

- Chủ nhân, thuộc hạ đã xem qua danh sách khách mời, đêm nay Ngạo Thiên cũng sẽ có mặt.

Hứa Thừa Anh vừa nói vừa cung kính đưa ly rượu đỏ đến trước mặt Thần Phong.

Thần Phong không nói gì cặp mắt sắc bén hiện lên sự trầm ngâm.

Anh thần nhiên nhận lấy ly rượu từ trên tay của Hứa Thừa Anh, đưa đến mép môi nhâm nhi một chút.

Ngạo Thiên chính là kẻ địch lớn nhất của anh trên thương trường, cũng là người có sự uy hiếp nhất đối với anh trong hắc đạo.

- Tại sao Ngạo Thiên lại có mặt ngày hôm nay?

Thần Phong nghi ngờ cặp mắt sắc bén nhìn vào bản hợp đồng được anh soạn sẵn đặt trên bàn.

Hôm nay là buổi vũ hội thương nghiệp, người anh muốn tiếp cận chính là Kim chủ tịch, của ngân hàng Mạnh thị.

Đề án khuếch trương doanh nghiệp Thần Thị ra nước ngoài, cần ngân hàng Mạnh Thị làm hậu thuẫn.

Lần này Kim Chấn Huy qua Trung Quốc là muốn tìm đối tác, ở Trung Quốc này có rất nhiều doanh nghiệp đang trên đà phát triển, nhưng Thần Thị và Ngạo Thị chính là hai tập đoàn lớn nhất Trung Quốc hiện nay.

- Thuộc hạ điều tra được, Ngạo Thị cũng muốn hợp tác với ngân hàng Mạnh Thị.

Nhưng kế hoạch gì, thuộc hạ còn chưa điều tra ra được.

Nghe Hứa Thừa Anh nói vậy đáy mắt của Thần Phong, chợt hiện lên tia thích thú.

Bàn tay bắt giác lắc nhẹ ly rượu, khiến chất lỏng màu đỏ sẫm không ngừng xoay vòng, Thần Phong thích nhất cái cảm giác khi nhìn vào chất lỏng trong ly, nó mang lại cho anh sự thỏa mãn của quyền lực, giống như mọi thứ đều nằm gọn trong lòng bàn tay của anh.

- Ngạo Thiên, lần này để xem Ngạo Thị hay Thần Thị mạnh hơn.

Mười phút sau Chung Hân đã chuẩn bị xong, cô và Tiểu Thu đứng dưới phòng khách chờ anh.

Thần Phong nhìn vào cái đồng hồ màu đen đeo trên cổ tay của mình, vừa đúng mười phút anh liền đứng lên chỉnh lại y phục bước ra khỏi thư phòng.

Thần Phong bước từng bước một xuống lầu, bước chân anh dừng lại dưới chân cầu thang.

Lúc này anh mới nhìn kỹ Chung Hân, trên người mặc cái đầm màu trắng, mái tóc dài màu đen được cô xoa xuống, trên khuôn mặt xinh đẹp phủ lên một lớp trang điểm nhẹ càng tôn lên vẻ đẹp tao nhã thoát tục của cô.

Thần Phong đứng bất động, anh bị dáng vẻ đáng yêu dịu dàng này của Chung Hân làm cho ngây người.

Hứa Thừa Anh nhìn thấy Thần Phong thất thần nhìn chằm chằm vào Chung Hân, anh liền lên tiếng nhắc nhở.

- Chủ nhân.

Thần Phong giật mình khi nghe Hứa Thừa Anh gọi mình.

Hừ.. Cô quả thật biết quyến rũ người khác.

Thần Phong không ngờ khi Chung Hân chùng diện lên, tuy không khiêu gợi không sắc sảo nhưng lại vô cùng thu hút, khiến trái tim anh đập loạn nhịp.

Thần Phong căm ghét cái cảm giác này, anh tự thuyết phục bản thân mình cô không đáng nhận được tình yêu từ bất kỳ ai.

- Thay đồ!

Thần Phong nhú mày lớn tiếng quát, anh dùng cách này để che giấu cảm xúc thật sự trong lòng mình.

Chung Hân đang đứng bên cạnh Tiểu Thu nghe được âm điệu giận dữ của Thần Phong, liền ngước mặt lên nhìn anh.

Bất gặp ánh mắt muốn giết người của Thần Phong, Chung Hân bắt giác nhìn sang Tiểu Thu rồi nhìn lại bản thân mình, trong lòng không hiểu Thần Phong nổi cáu là vì nguyên nhân gì.

Tiểu Thu cũng giống như cô, không biết vì sao Thiếu gia lại nổi giận, Thiếu phu nhân chừng diện như thế này rất xinh đẹp quý phái.

Thần Phong nhìn thấy Chung Hân vẫn đứng yên đó, không có ý định phục tùng lời nói của anh.

- Cô thật to gan, không để lời nói của tôi vào tai.

- Tôi thấy mình ăn mặc như thế này cũng đẹp lắm, không cần phải thay y phục.

Thật ra Chung Hân không muốn làm Thần Phong tức giận, nhưng cô nghĩ nếu muốn anh để ý đến mình thì phải ương ngạnh một chút, không thể quá ngoan ngoãn vì đàn ông sẽ thấy loại phụ nữ nhu nhược thật nhàm chán.

Thần Phong như một cơn lốc chỉ trong tích tắc anh đã xông tới đứng trước mặt cô, bàn tay mạnh mẽ không thương tiếc bóp mạnh hai bên miệng của Chung Hân.

Anh giữ chặt mặt cô, bắt buộc cô phải đối mặt với anh nói với giọng âm lãnh.

- Người không nghe lời, chỉ có một kết cục.....

Đó chính là cái chết!.

Chữ chết cuối cùng Thần Phong cố tình nói với âm điệu vô cùng lạnh lẽo, làm Chung Hân bối rối trong lòng.

Cô bị bàn tay cường tráng của anh bóp mạnh ở miệng, khiến cô đau đớn nhú mảy.

Cho dù Chung Hân cố tình không để lộ cảm xúc của mình, nhưng Thần Phong vẫn có thể nhìn thấy trong ánh mắt cô không hề hiện lên tia khuất phục.

Thần Phong cảm nhận được đối với Chung Hân, lời nói của anh không hề có sức ảnh hưởng.

Điều này càng khiến Thần Phong nổi trận lôi đình.

Bác Ninh, Tiểu Thu cùng với mấy người giúp việc đứng bên cạnh, bị cơn thịnh nộ của Thần Phong làm sợ nơm nớp, không ai dám lên tiếng bênh vực hay giúp đỡ Chung Hân.

Vì họ biết một khi thiếu gia nổi giận, họ mà lên tiếng người chịu khổ chỉ là Thiếu Phu Nhân.

Chung Hân thật ngoan cố không chịu nói ra những lời ngọt ngào để xoa dịu lòng anh, cô mở to mắt nhìn Thần Phong để mặc anh hành hạ cô.

Sự căm phẫn trong lòng Thần Phong lúc này đã từ từ nguôi đi, khi anh nhìn thấy trên gương mặt trắng nõn của Chung Hân đã hiện lên dấu bầm tím, do mấy ngón tay anh để lại.

Bàn tay cường tráng từ từ buông lỏng, vừa được anh buông ra Chung Hân lập tức lui mình về phía sau để tránh xa Thần Phong.

- Thiếu phu nhân.

Tiểu Thu bước tới đỡ thân thể mảnh mai của Chung Hân, nhìn thấy gương mặt tái xanh không còn giọt máu của Chung Hân, trong lòng Tiểu Thu cảm giác xót xa vô cùng.

Hazzzzz.....

Tại sao thiếu gia lại ra tay mạnh đến như vậy?

- Còn không đi mau!

Thần Phong một lần nữa lên tiếng, lần này Chung Hân thật biết nghe lời, cô biết nếu còn khiêu chiến sự nhẫn nại của Thần Phong, hậu quả cô không thể nào gánh nổi.

Chung Hân nhìn Tiểu Thu ý bảo Tiểu Thu đưa cô lên lầu, vì lúc này Chung Hân thật sự không còn sức lực để bước lên từng bậc thang kia.

Vừa bước vào cửa Chung Hân liền bước nhanh đến bàn trang điểm.

- Thiếu phu nhân, mặt của chị....

Tiểu Thu nói không nên lời, cô thật không hiểu vừa rồi tại sao thiếu gia lại nổi giận.

Chung Hân khom người sát vào tấm kính nhìn kỹ gương mặt của mình, không cần Tiểu Thu nói cô cũng biết mặt mình đã bị bầm tím, sức lực của Thần Phong thật khiếp người.

Sau khi ngắm mình trong gương, Chung Hân thật sự không biết cô mặc kính đáo sang trọng như thế này, tại sao lại khiến anh nổi giận.

Chẳng lẽ anh thích phụ nữ ăn mặc hở hang như mấy cô tình nhân của anh, được Chung Hân nhìn thấy trên TV.

18. Chương 18: Trái Tim Cảm Thấy Đau.

Suy nghĩ một chút Chung Hân chọn cho mình một cái đầm dài màu đen.

Một lúc sau Chung Hân cùng với Tiểu Thu từ trên lầu bước xuống, lúc này Thần Phong đang đứng hai tay đút vào trong túi quần tây của mình, trong lòng còn vương vấn cảm giác thương xót của vừa rồi.

Tại sao trái tim mình lại cảm thấy đau?

Tại sao vừa rồi mình lại không nỡ làm tổn thương cô ấy?

Thần Phong phiền não đứng lăm bắm một mình.

Đột nhiên anh nghe được tiếng động từ phía sau, anh chậm rãi xoay người lại.

Đập vào mắt anh chính là một Chung Hân với nét đẹp vô cùng sắc sảo, ánh đèn trắng trên trần nhà vô tình chiếu thẳng lên người cô.

Chung Hân mặc trên người cái đầm dài màu đen không dây quai bó sát vào đường cong quyến rũ, mái tóc dài được cô búi lên cao để lộ xương quai xanh xinh đẹp, cùng với gương mặt trang điểm một cách tỉ mỉ để che đi vết bầm tím do anh để, lại càng khiến cô tỏa sáng.

Phàm là đàn ông khi nhìn thấy phụ nữ xinh đẹp quyến rũ như thế này, đều không thể dờn tầm mắt ham muốn của mình.

Hứa Thừa Anh cũng không ngoại lệ, anh đã gặp không ít phụ nữ xinh đẹp ở bên cạnh Thần Phong, nhưng Chung Hân lại khác cô xinh đẹp một cách đơn thuần, trong sáng.

“Uh um.....”

Thần Phong hắng giọng trong vẻ không vui, khi anh nhìn thấy ánh mắt khao khát của Hứa Thừa Anh.

Hứa Thừa Anh biết mình đã thất lễ liền chuyển tầm mắt nhìn sang chỗ khác.

- Thần Tổng đã đến giờ.

Trước mặt người khác Hứa Thừa Anh luôn gọi Thần Phong là Thần Tổng vì không ai biết thân phận thủ lĩnh Hội Thần Hoa của Thần Phong.

Thần Phong không nói gì liền xoay người lại đi ra cửa, ánh mắt vô tình nhìn vào tấm gương phản chiếu lại khuôn mặt tuyệt mỹ của Chung Hân, Thần Phong thờ dãi lắc đầu bước nhanh ra cửa chính.

Chung Hân vội vàng bước theo sau anh.

Thì ra anh là loại đàn ông thích phụ nữ khoe thịt.

Chung Hân ưu phiền trong lòng, cô cảm thấy mặc hở như thế này, vừa khó chịu vừa không được tự nhiên.

Trên xe do Hứa Thừa Anh lái, Thần Phong và Chung Hân không ai nói lời nào.

Hai người đều ngồi ở vị trí ghế sau, Thần Phong ngồi sát bên phải ánh mắt thâm thúy nhìn ra cửa sổ.

Chung Hân thu mình vào cửa bên trái, cô cảm giác trên người của Thần Phong lúc này đang tỏa ra tầng tầng sát khí, nên không muốn bị anh đem ra làm vật hy sinh để trút giận.

Chiếc xe chạy chậm rãi qua con đường sầm uất nhất của thượng hải, những tòa cao ốc sang trọng lúc này đã lên đèn rực rỡ, thấp sáng cả bầu trời tối đen như mực, cùng với các cửa hàng mở cửa hai mươi bốn giờ, đang bận rộn với những khách hàng trẻ tuổi sống cuộc sống về đêm.

Nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, Chung Hân chợt nhớ đến cửa hàng tiện lợi cô từng làm việc bên New York.

Lúc đó vì cần tiền chữa bệnh cho mẹ, dù phải làm ca đêm cô cũng không ngại.

Nhớ đến cảnh cô bị mấy tên Mỹ ức hiếp, kì thị vì là người Á Châu sự thù hận chợt hiện lên trong lòng Chung Hân, như cơn sóng thần không ngừng dâng lên nuốt chửng mọi thứ nó có thể chạm tới.

Bàn tay đang đặt trên đùi của Chung Hân bất giác siết chặt lại thành nắm đấm, đầu sỏ gây ra những chuyện này chính là mẹ con của Lãnh Đồng.

Thần Phong với ánh nhìn nghiêm túc nhìn thẳng ra ngoài cửa sổ, nhưng đều anh chú ý đến không phải là phong cảnh nhộn nhịp phồn hoa bên ngoài, anh chăm chú phân tích sắc mặt của Chung Hân lúc này đang phản chiếu lại từ trên kính cửa sổ.

Chung Hân thật ra cô là ai?

Cô tiếp cận ba và tôi là vì mục đích gì?

Tại sao lúc nào cô cũng tỏ ra thần bí, làm người khác tò mò muốn tìm hiểu thêm về cô?

Những câu hỏi này cứ hiện lên trong đầu của Thần Phong, khi anh nhìn thấy ánh mắt thâm độc của Chung Hân lúc này.

Chung Hân nhắm mắt lại hít vào một hơi thật sâu, cô gạt bỏ cảm xúc trong lòng sang một bên, chú tâm nghĩ đến buổi vũ hội ngày hôm nay.

Trong lòng Chung Hân biết chắc buổi vũ hội này đối với Thần Phong rất quan trọng, bằng không anh sẽ không về tìm cô đi cùng.

Nghĩ đến đây Chung Hân liền quay đầu lại nhìn sang Thần Phong, chạm phải ánh mắt sắc bén của Thần Phong nhìn mình, Chung Hân không hề tỏ ra hoảng sợ ngược lại cô còn nhìn thẳng vào mắt anh.

Chung Hân muốn dùng ánh mắt sắc bén của mình để nói cho Thần Phong biết, cô đã biết anh vừa nhìn lên cô.

Thần Phong ngượng người liếc sang chỗ khác làm mặt tỉnh, Chung Hân thấy vậy cũng không nói gì thêm chỉ mỉm cười ngọt ngào.

Thật ra thì Chung Hân ít khi tiếp xúc với Thần Phong, nhưng không biết vì sao dù anh có hành động hung hăng tàn bạo đối với cô, nhưng kỳ thật tận sâu trong đáy lòng của Chung Hân, cô biết Thần Phong sẽ không ra tay làm hại đến cô như lời anh đã nói.

Đột nhiên một cái hộp trang sức màu đỏ xuất hiện trước mặt Chung Hân, cô nghi ngờ ngược mắt lên nhìn anh.

Cô không biết Thần Phong đang giở trò gì.

- Cái này.....

Thần Phong không đợi Chung Hân nói hết câu, liền lên tiếng cắt ngang lời nói của cô.

- Đeo nó vào, đừng để người ngoài nghĩ tôi đang bắt nạt cô.

Thần Phong nhìn Chung Hân, từ trên xuống dưới trên người cô không có gì quý giá cả, ngoài cái đầm màu đen của thương hiệu Chanel này.

Chung Hân vươn tay nhận lấy cái hộp, cô mở nắp hộp ra.

Hiện ra trước mặt cô chính là bộ trang sức đắt tiền, một sợi dây chuyền hoa Dạ Lý Hương, cùng với đôi hoa tai cùng kiểu.

Những viên kim cương quý giá được thợ tỉ mỉ kết thành một đóa hoa Dạ Lý Hương nhìn thật rườm rà nhưng lại vô cùng sang trọng quý giá.

Trong lòng Chung Hân thật nghi ngờ, chẳng lẽ anh đã biết cô chính là Lãnh Thiên Hân.

Suy nghĩ này vừa loé lên trong lòng Chung Hân, liền bị cô gạt bỏ.

Nếu Thần Phong biết cô chính là Lãnh Thiên Hân, anh sẽ không đối xử hung hăng với cô như vừa rồi.

Nhưng cũng chưa hẳn, chưa chắc gì Thần Phong còn nhớ đến Lãnh Thiên Hân, còn nhớ đến lời hẹn ước thời thơ ấu năm xưa.

- Còn không đeo vào!

Nhìn thấy Chung Hân cứ ngồi đó đưa mắt nhìn vào trang xuất trong hộp, Thần Phong bực tức trong lòng.

Anh đoán không sai, cô quả thật là loại phụ nữ vừa thấy đồ quý cặp mắt liền tỏa sáng.

Thật ra trang sức này Thần Phong cố tình đặt làm để tặng cho Lãnh Thiên Hân, nhưng khi anh nhìn thấy cái đầm dạ hội trên người Chung Hân thật hử, để lộ toàn bộ phần ngực trắng như tuyết cùng với xương quai xanh ra ngoài.

Trong lòng Thần Phong thật khó chịu, nhưng vì vừa rồi khi Chung Hân mặc kín đáo anh đã không hài lòng, nếu bây giờ lại kiểm chuyện, anh thật sự không biết phải bắt cô mặc cái gì, đành để mặc cô.

Chung Hân nghe Thần Phong nói vậy liền đeo sợi dây chuyền và đôi hoa tai vào, thật không ngờ sợi dây chuyền này thật hợp với cô.

Chung Hân cứ nghĩ sợi dây chuyền này thật rườm rà, nhưng khi được đeo lên cổ lại biến thành một bức màn mỏng che lại xương quai xanh cùng với phần ngực đầy đặn của cô.

Chung Hân tỏ ra vô cùng hài lòng, vừa rồi cô còn cảm thấy không được tự nhiên cho lắm, nhưng bây giờ tuy không che được hết phần ngực nhưng lại không nhìn quá khiêu gợi, quá cảm dỗi.

Thần Phong vẫn như cũ ngồi thẳng người nhìn về phía trước, cố tình không biểu lộ cảm xúc trong lòng, nhưng ánh mắt đã nhanh chóng quét ngang người của Chung Hân.

Đôi môi anh hơi nhích lên trong vẻ hài lòng, như vậy sẽ không làm người khác động tâm.

Hứa Thừa Anh đang lái xe nhưng ánh mắt không ngừng quan sát Thần Phong, trong lòng anh cảm giác không vui.

Vốn dĩ trang xuất đó phải thuộc về Tiểu thư Lãnh Thiên Hân.

19. Chương 19: Thần Phong Xấu Hổ.

Đột nhiên chiếc xe BMW màu đen sang trọng dừng lại trước cửa một ngôi biệt thự hoành tráng, thuộc về quyền sở hữu của Mạnh Thị.

Không biết Hứa Thừa Anh đã bước xuống xe từ lúc nào, khi Chung Hân chú ý Hứa Thừa Anh đã khom người cung kính mở cửa xe cho Thần Phong, Thần Phong với phong thái vô cùng ưu nhã chậm rãi bước xuống xe.

Trên người anh là bộ âu phục màu đen, được cắt may tỉ mỉ phối hợp cùng với chiếc áo sơ mi màu trắng và cái cà vạt màu đen thon nhỏ, càng tôn lên sự cương nghị chừng mực, kèm theo chút khí thế oai hùng, ánh

mắt như cười như không càng khiến mấy cô thiên kim tiểu thư đứng bên cạnh, không tự chủ nhìn anh bằng ánh mắt ngưỡng mộ.

Sự hứng thú trong ánh mắt họ lập tức chuyển sang tiếc nuối, khi họ nhìn thấy Chung Hân từ trong xe bước xuống, sánh đôi với Thần Phong.

Chung Hân nhú mày khó chịu khi cô nhìn thấy một đám hồ ly, đang rình rập con mồi thuộc về cô.

Thần Phong này quả là yêu nghiệt, đi đến đâu cũng tạo ra nghiệp chướng.

Chung Hân ghét nhất bộ mặt phong lưu đa tình của anh, lúc nào cũng nở nụ cười niềm nở mê người trước mặt người khác.

Kỳ thật ở trước mặt của tất cả mọi người, Thần Phong có thể đeo vào cái mặt nạ giả dối, lúc nào cũng cười một cách rực rỡ phóng khoáng, chỉ duy nhất ở trước mặt cô là anh không thể.

Nói cho đúng hơn chỉ khi Thần Phong ở trước mặt Chung Hân anh mới thật sự là anh, là một Thần Phong bắt đầu từ sáu năm trước khi anh biết Lãnh Thiên Hân mất tích, tính tình đột nhiên trở nên lạnh lùng tàn nhẫn, đến người trong Hội Thần Hoa cũng kinh ngạc vì sự thay đổi này của anh.

Từ lúc đó trở đi kẻ nào dám đối đầu với Hội Thần Hoa đều bị Thần Phong đem ra làm bia trút giận, anh sẽ cho thuộc hạ âm thầm giải quyết bọn họ một cách triệt để.

Đột nhiên Thần Phong vươn tay kéo mạnh cánh tay của Chung Hân, ép cô choàng tay qua cánh tay mạnh mẽ của anh.

Ánh mắt kiêu ngạo vẫn nhìn về phía trước, đôi môi khêu gợi đang cười tươi nhưng hàm răng nghiến chặt lại, nói chỉ đủ để Chung Hân nghe.

- Cô nên ngoan ngoãn làm Thần phu nhân, đừng làm tôi mất mặt.

Cười lên!

Chung Hân kinh ngạc với lời nói của Thần Phong, cô ngược mặt lên nhìn anh.

Lúc này Thần Phong nhìn thật đẹp trai ánh mắt ngạo mạn được ánh đèn rọi vào sáng một cách lạ thường, cái cằm kiêu ngạo cùng với nụ cười rạng rỡ càng khiến gương mặt Thần Phong tỏa sáng.

- Tôi biết!

Đáp lại với lời nói của Thần Phong, chính là câu trả lời cộc lốc của Chung Hân.

Dựa theo lời nói của Thần Phong, Chung Hân liền biết, hôm nay anh đưa cô đến tham gia buổi vũ hội này vì anh muốn chứng tỏ cho người nào đó, anh là một người đàn ông nghiêm túc.

Chỉ khi đàn ông đã lập gia đình, mới trưởng thành và chừng chặc hơn.

Chung Hân là người biết phép tắc lễ nghĩa, gương mặt lạnh nhạt không cảm xúc của vừa rồi lập tức được cô dùng nụ cười tao nhã che giấu.

Cô sánh bước cùng Thần Phong đi vào trong ngôi biệt thự rộng lớn, Hứa Thừa Anh sau khi đỗ xe xong liền bước theo sau để bảo vệ cho hai người.

Vừa bước vào cửa chính Chung Hân liền đảo cặp mắt sắc bén của mình xung quanh.

Cô không biết buổi vũ hội hôm nay, là do ai chủ tọa nhưng nhìn vào cách bố trí cùng với sự giám sát chặt chẽ của nơi này, Chung Hân biết chủ nhân của buổi tiệc này là một người không đơn giản.

Vừa bước vào cửa cô nhìn thấy có rất nhiều người, với những buổi tiệc long trọng như thế này hầu như khách mời đều có mặt từ sớm, để thể hiện sự tôn trọng đối với chủ nhân của buổi vũ hội.

Tiếng nhạc êm dịu pha lẫn tiếng xì xào trò chuyện của mấy vị khách, lấp đầy cả căn phòng rộng lớn.

Tất cả mọi người có mặt đều ăn mặc một cách chỉnh chu sang trọng, giống như họ sợ người khác không biết họ xuất thân từ xã hội thượng lưu.

Cảm giác được mình vừa bước vào một nơi đầy thị phi, Chung Hân liền khó chịu trong lòng bàn tay đang chèo qua cánh tay của Thần Phong bắt giác siết chặt lại.

Thần Phong cảm giác được thân thể của Chung Hân căng cứng, anh liền rút tay về vòng tay qua eo cô, kéo cô sát vào lòng anh.

Thần Phong cho rằng Chung Hân sợ tiếp xúc với người lạ, nên muốn trấn an cô.

Chung Hân trợn mắt nhìn anh, từ lúc hai người cười nhau, chắc có lẽ lần này là lần đầu tiên Thần Phong thật sự quan tâm đến cô.

Chung Hân là người nổi tiếng trong lĩnh vực âm nhạc, những buổi xã giao như thế này cô đã tham gia rất nhiều.

Nhưng không biết vì sao, cô vẫn không thể thích nghi, ở đây mọi người đều rất xoi mói, họ quan sát nhau nhằm mục đích tìm ra nhược điểm của đối phương, rồi dùng nó để công kích lẫn nhau.

Vừa nhìn thấy Thần Phong và Chung Hân bước vào, ánh mắt của những chàng trai độc thân lúc này đều dồn hết lên người phụ nữ với dáng người vô cùng hấp dẫn bên cạnh của Thần Tổng.

Thần Phong nhìn thấy liền sa sầm mặt, anh ghét nhất khi người khác nhòm ngó những gì thuộc về quyền sở hữu của anh.

Thần Phong bực mình dùng ánh mắt phẫn nộ nhìn thẳng vào mặt của những tên, đang to gan quan sát Chung Hân gằng giọng nói.

- Tại sao lại ăn mặc như thế này?

Chung Hân lúc này nhìn vào thật khiêu gợi.

Thần Phong này thật rắc rối, không phải vừa rồi anh bảo cô mặc như thế này sao.

Chung Hân lắc đầu khó hiểu, Thần Phong chết tiệt thật ra anh muốn gì?

Mấy chàng trai bị ánh nhìn căm phẫn của Thần Phong làm chột dạ, liền chuyển tầm mắt của mình sang chỗ khác.

Thần Phong gạt đầu tỏ ra vô cùng vừa ý, khi không còn ai dám nhìn Chung Hân nữa.

Chung Hân nhìn một màn trước mặt bất giác cong môi cười ngọt ngào, chẳng lẽ Thần Phong đang ghen.

Nhìn thấy ánh mắt gian xảo của Chung Hân nhìn mình, Thần Phong liền trầm mặt, anh xấu hổ buông eo Chung Hân ra, nắm tay cô tiến vào trong.

Vừa nhìn thấy Thần Phong mấy vị chủ tịch liền bước tới hân hoan nghênh đón anh, họ cùng phu nhân của mình bước tới chào hỏi Thần Phong và Chung Hân.

- Xin chào Thần Tổng, Thần phu nhân.

Chủ tịch Chương Hân của công ty bất động sản Chương Thị, cùng với vợ của ông nhìn Thần Phong lịch sự chào hỏi.

Trong lòng Chung Hân thật khinh thường những người như chủ tịch Chương này, nhìn vào dáng vẻ e dè của ông ta trước mặt Thần Phong, cô biết ông đang nịnh bợ anh để đạt được lợi ích cho riêng mình.

Trên thương trường cũng giống như chiến trường, ‘ kẻ mạnh sinh tồn’ trên thương trường cái gì gọi là tuổi tác cái gì là tình thân đều không tồn tại.

Người có quyền lực tối cao chính là người cao cao tại thượng, dù trẻ tuổi hơn thì ra sao, người như chủ tịch Chương đáng tuổi ba của Thần Phong cũng phải khom người khép nép trước mặt anh.

20. Chương 20: Ngạo Thiên Gặp Lại Chung Hân.

Chỉ vài phút sau Thần Phong đã bị một đám người vây quanh, mấy vị chủ tịch liền bắt chuyện với anh để lôi kéo quan hệ, còn phu nhân của họ nhìn thấy từ lúc bước vào cửa, cánh tay mạnh mẽ của Thần Phong vẫn không buông Chung Hân ra.

Trong lòng họ nghĩ ‘anh hùng khó qua ải mỹ nhân’.

- Thần Phu Nhân, tôi nghe nói cửa hàng Louis Vutton mới vừa tung ra túi sách của mùa này, nhưng chỉ đặc biệt cho khách hàng VIP thôi.

- Thật trùng hợp, tôi là khách hàng VIP của họ, Thần Phu Nhân cô thích kiểu nào để tôi tặng cho cô.

Mấy vị phu nhân muốn giúp cho sự nghiệp của chồng, liền ân cần lấy lòng Chung Hân.

Nhìn thấy Chung Hân không có hứng thú, Chương phu nhân liền lên tiếng.

- Thần Phu Nhân, cửa hàng thẩm mỹ của con gái tôi vừa mới khai trương.

Hôm nào rảnh chúng ta đến đó thư giãn.

Họ bắt đầu nói về đề tài mua sắm làm đẹp, nào là hàng mới của mùa này nào là thẩm mỹ viện này tốt hơn, trang sức này đẹp nhất.

Chung Hân thật sự chán ghét những buổi xã giao như thế này, cô nhìn sang Thần Phong lúc này đang nói chuyện với mấy vị chủ tịch nhưng ánh mắt không ngừng quan sát cô.

Cô phải công nhận dáng người Thần Phong cao lớn vạm vỡ, gương mặt đẹp trai đứng ngay chính giữa một đám người.

Thần Phong là người nổi bật nhất, không phải vì thân hình đạt tiêu chuẩn của anh, điều khiến anh tỏa sáng chính là phong thái ngạo mạn cùng với sự tự tin tỏa ra từ trong ánh mắt của Thần Phong, không một ai có thể sánh bằng.

Phu nhân của chủ tịch Chương thật tinh mắt, bà nhìn thấy Thần Phong và Chung Hân liếc mắt đưa tình, liền đưa ra kết luận Thần Phong thật sự rất yêu vợ của mình.

- Thần phu nhân, thường thì cô đi mua sắm ở cửa hàng nào?

Nếu có dịp chúng ta cùng đi chung.

Nghe Chương phu nhân nói vậy mấy vị phu nhân khác nào chịu thua, họ cũng muốn thiết lập quan hệ với Chung Hân, để cô ở trước mặt Thần Phong nói tốt cho chồng của họ.

Một vị phu nhân khác liền nói xen vào.

- Phải! Thần phu nhân, khi nào rảnh mình đi chung.

Chung Hân nhìn Thần Phong nở một nụ cười quyến rũ, cất giọng dịu dàng.

- Phong biết tôi không thích mua sắm hay đi spa, nên mỗi tháng anh đều cho người mang hàng giao đến tận biệt thự.

T toàn bộ quần áo và trang sức của tôi, đều do nhà thiết kế thời trang nổi tiếng Alex Smith cung cấp.

Còn về phần làm đẹp, Phong đã mời chuyên viên thẩm mỹ Tom Garbie của thương hiệu Chanel, từ Pháp đến Thượng Hải để chăm sóc cho tôi.

Chung Hân cười ngọt ngào nói ra những lời phô trương có một không hai, anh muốn ở trước mặt người khác giả vờ là đôi vợ chồng ân ái, vậy cô sẽ chiều anh.

Thần Phong nghe Chung Hân nói vậy ánh mắt sắc bén liền hiện lên tầng mây u ám.

Alex Smith, Tom Garbie, sao cô lại biết đến hai nhân vật nổi tiếng này?

Thần Phong thắc mắc trong lòng, suy nghĩ một chút Thần Phong liền đưa ra kết luận.

Chắc có lẽ cô chỉ nói cho có, cô gái này đồng kịch tài tình, nói dối không hề chớp mắt.

Ánh mắt hâm mộ của mấy vị phu nhân không thể nào che giấu được khi nghe Chung Hân nói vậy.

Họ nhìn vào y phục cùng với nữ trang quý giá đeo trên người Chung Hân, họ liền tin những gì cô nói là sự thật.

Trong lúc này từ ngoài cửa Ngạo Thiên và trợ lý Ken bước vào.

Trên người Ngạo Thiên là bộ âu phục màu trắng, mái tóc undercut càng khiến anh nhìn trẻ hơn tuổi của mình.

Ngạo Thiên thật ngạo mạn, ánh mắt đặt trên đỉnh đầu.

Anh là con trai duy nhất của gia tộc Ngạo gia có hàng trăm năm lịch sử tại Trung Quốc, hai nhà Thần, Ngạo luôn là kẻ địch trên thương trường, và là hai gia tộc có tầm ảnh hưởng nhất trong hắc đạo, bang Ngạo Long của Ngạo Thiên và Hội Thần Hoa của Thần Phong luôn tranh giành vị trí đầu rống tại Trung Quốc.

Ở Trung Quốc không ai không biết hai gia tộc lớn này, hai người đều là những người được liệt kê vào danh sách một trong những người trẻ tuổi quyền lực nhất Trung Quốc hiện nay.

Chung Hân bị phong thái của Ngạo Thiên làm cho hiếu kỳ, cô không ngờ có người còn ngạo mạn hơn cả Thần Phong.

Một lúc sau Chung Hân chợt nhớ ra, anh là người đụng vào cô ở trong bệnh viện.

- Ngạo Thiên, chủ tịch của tập đoàn Ngạo Thị đã đến.

Một vị phu nhân đứng bên cạnh Chung Hân lên tiếng.

Ngạo Thiên! Thì ra anh ta là chủ tịch của tập đoàn Ngạo Thị, người luôn đối đầu với Thần Phong.

Tuy Chung Hân không xuất đầu lộ diện nhưng những chuyện thị phi trên thương trường cô đều biết cả, vì muốn nắm rõ tình hình kinh tế của Lãnh thị nên Chung Hân đã tìm hiểu về tất cả tập đoàn lớn ở Trung Quốc, cô muốn biết công ty nào hợp tác với Lãnh thị.

Sau khi xác nhận được thân phận của Ngạo Thiên, Chung Hân chợt nghĩ đến mục đích của buổi vũ hội này.

Cô tin chắc vì hợp đồng quan trọng hay cuộc giao dịch gì đó nên hai tập đoàn lớn mới xuất hiện ngày hôm nay.

Chung Hân liền đảo cặp mắt sắc bén xung quanh Ngạo Thiên, anh đến dự buổi vũ hội một mình, vậy có nghĩa Ngạo Thiên vẫn còn độc thân.

Chỉ ở điểm này Ngạo Thiên đã thua Thần Phong.

Ngạo Thiên không quan tâm đến mấy vị chủ tịch đang chuẩn bị vươn tay ra chào hỏi anh, liền đi đến nhìn Thần Phong chào hỏi.

- Xin chào Thần Tổng.

Thần Phong cười tươi vươn tay bắt lấy bàn tay mạnh mẽ của Ngạo Thiên.

- Ngạo Tổng, ngài quá khách khí rồi.

Hai người dùng sức bắt tay nhau, giống như ai mạnh hơn chính là người thắng cuộc, người ngoài nhìn vào không hề biết trong lời chào hỏi và cái bắt tay xã giao này, lại mang theo hàm ý thách thức.

Chung Hân đứng một bên nhìn thấy thái độ của hai người liền lắc đầu, cô không ngờ hai người đàn ông đáng tuổi làm cha, vậy mà còn bày ra mấy trò trẻ con này.

Chung Hân bước tới bên cạnh Thần Phong choàng tay qua cánh tay mạnh mẽ của anh, gọi anh với giọng vô cùng thân mật.

- Anh Phong....

Ngày hôm nay người nào có gia đình hạnh phúc, xem như là kẻ thắng cuộc.

Thần Phong kinh ngạc, bàn tay đang bắt tay Ngạo Thiên cũng từ từ thu lại.

Hai từ Anh Phong ngọt như đường thốt ra từ miệng của Chung Hân, làm Thần Phong cảm thấy chán ghét vô cùng.

Chỉ cần nghĩ đến việc Chung Hân làm nũng với ba anh, là Thần Phong đã không thể kiềm chế được sự phẫn nộ trong lòng.

Ánh mắt lạnh lẽo nhìn thẳng vào mặt Chung Hân, anh nâng tay vỗ vỗ lên mu bàn tay của Chung Hân thật mạnh.

Chung Hân biết anh đang tức giận vì hành động của anh đã khiến cô đau.

Chung Hân không hề tránh né ánh mắt của Thần Phong, ngược lại cô nhìn anh bằng ánh mắt.

Tôi đã làm gì sai.

Trong lúc hai người đang trừng mắt nhìn nhau, Chung Hân không hề để ý đến cặp mắt sắc bén của Ngạo Thiên không rời khỏi gương mặt của mình.

Là cô ấy? Thì ra cô ấy là vợ của Thần Phong.

21. Chương 21: Thần Phong Trừng Phạt.

Ngạo Thiên biết Thần Phong vừa bỏ cuộc đời độc thân hoàng kim, để bước vào cuộc sống ràng buộc bởi hai từ hôn nhân.

Lúc trước anh còn cười Thần Phong, cười Thần Phong thật đại dột kết hôn là việc ngu xuẩn nhất một người đàn ông có thể làm.

Nhưng hôm nay khi anh nhìn thấy Chung Hân ở bên cạnh Thần Phong, anh mới biết anh mới là người đại dột.

Nếu Chung Hân chịu gả cho anh, chịu làm Ngạo phu nhân, anh sẽ không ngần ngại bỏ đi tất cả.

Từ cái ngày anh gặp cô tại bệnh viện Thân Ái, khi trở về anh luôn nhớ đến cô gái với ánh mắt lơ đãng mang theo nhiều nỗi sầu không nói nên lời.

Chung Hân linh cảm có ai đó đang nhìn mình, cô ngược mặt lên bắt gặp Ngạo Thiên đang chăm chú quan sát cô, Chung Hân ngượng ngùng nhìn sang chỗ khác.

Ngạo Thiên nhìn Chung Hân một cách công khai, anh không quan tâm đến sự hiện diện của Thần Phong.

- Xin chào Thần phu nhân.

Ngạo Thiên vươn tay ra trước mặt Chung Hân, lịch sự cúi nhẹ đầu chào hỏi.

Chung Hân nhìn vào bàn tay đang đưa trước mặt cô, rồi nhìn sang Thần Phong.

Nhìn thấy nét mặt lãnh đạm của anh, Chung Hân tức giận vô cùng.

Thần Phong này thật đáng ghét, chẳng lẽ anh ấy không quan tâm đến việc người đàn ông khác chạm vào vợ của mình sao?

Chung Hân tức giận trong lòng, nếu anh đã không ngại vậy cô cần gì phải sợ?

Chung Hân vươn tay bắt lấy tay Ngạo Thiên cười ngọt ngào.

- Xin chào Ngạo tổng.

Giọng nói dịu dàng của Chung Hân như lời thần chú hút hồn của Ngạo Thiên, anh nhìn cô nở một nụ cười sáng lạng, bàn tay vẫn nắm chặt tay Chung Hân không có ý định buông ra.

- Tôi không ngờ ở đây lại gặp được cô.

Cánh tay cô, đã lành hẳn chưa?.

Ngạo Thiên không cần suy nghĩ cũng biết, Chung Hân đến bệnh viện vì cánh tay bị thương.

Khi anh vô tình đụng vào Chung Hân, cô không quan tâm đến việc mình bị ngã, chỉ dùng tay trái bảo vệ cánh tay phải mà thôi.

Nghe Ngạo Thiên nói vậy không chỉ Chung Hân, ngay cả Thần Phong cũng kinh ngạc.

Chung Hân không ngờ Ngạo Thiên lại là người với tầm quan sát vô cùng nhạy bén, chỉ gặp cô một lần liền biết tay cô bị thương.

Trong khi Thần Phong luôn ở bên cạnh cô lại không hề hay biết, nói cho đúng hơn là anh chẳng thèm quan tâm.

Thật ra thì chỉ với những gì Ngạo Thiên có hứng thú tới anh mới chú ý, nếu đổi lại là người khác chắc gì Ngạo Thiên còn nhớ mình đã từng gặp qua.

Đột nhiên trong lòng Chung Hân cảm giác đau, một nỗi đau ngay chính bản thân cô cũng không biết đó là gì.

Thần Phong sa sầm mặt khi nghe Ngạo Thiên nói ra những lời ân cần này, anh nóng giận nhìn thẳng vào gương mặt ngờ ngàng của Chung Hân.

Sao cô lại quen biết Ngạo Thiên?

Tay cô bị thương sao anh không biết.

Hừ.... Chung Hân cô thật biết quyết rũ đàn ông, kể cả Ngạo Thiên người không thích tiếp cận với phụ nữ cũng bị cô mê hoặc.

Trong lòng nghĩ vậy, Thần Phong liền choàng tay qua vòng eo nhỏ nhắn của Chung Hân, kéo cô sát vào lòng nói với giọng không vui.

- Ngạo tổng, ngài quen với phu nhân của tôi.

Hai chữ phu nhân Thần Phong cố tình dùng âm điệu nặng, để nhấn mạnh với mọi người không chỉ riêng Ngạo Thiên, Chung Hân là người phụ nữ của anh.

Ngạo Thiên nghe lời nói gay gắt của Thần Phong liền biết mình thất lễ, bàn tay mạnh mẽ từ từ buông tay Chung Hân ra.

Trong lòng vẫn lưu luyến cảm giác ấm áp từ bàn tay mềm mại của cô.

- Em đã gặp Ngạo tổng một lần tại bệnh viện Thân Ái.

Chung Hân liền ngước mặt lên nhìn vào gương mặt xám xịt của Thần Phong giải thích.

Thật ra Chung Hân không có ý định giải thích với Thần Phong, vì cô biết cô có nói gì anh cũng không tin.

Nhưng bây giờ bàn tay của Thần Phong đang choàng qua eo cô siết quá chặt, hành động trừng phạt này của anh khiến Chung Hân đau đớn vô cùng.

Cô đau đến nỗi gương mặt cũng trở nên nhợt nhạt.

Thần Phong thật đáng chết!

Ở trước mặt mọi người lại làm như vậy, dù có đau cô vẫn phải tươi cười không dám kêu than.

Chung Hân nở nụ cười rạng rỡ, bàn tay sờ lên bàn tay to lớn của Thần Phong đang giữ chặt eo cô.

Người ngoài nhìn vào chỉ thấy tình cảm của hai vợ chồng thật mặn nồng, không ai ngờ được Chung Hân đang muốn gỡ tay của Thần Phong ra.

Thần Phong cảm giác được Chung Hân đang phản kháng, anh liền xoay mặt ghé sát vào tai cô nói một cách đầy nguy hiểm.

- Tốt nhất cô nên ngoan ngoãn cho tôi.

Nếu hôm nay tôi không lấy được bản hợp đồng, cô sẽ biết tay.

Chung Hân thật không thể nào tin nổi cái tên chết tiệt này, cô nghĩ anh sẽ hỏi cô vì sao cánh tay lại bị thương.

Nhưng thật không ngờ cái Thần Phong quan tâm chính là bản hợp đồng.

Đột nhiên trong lòng Chung Hân cảm giác thất vọng vô cùng, cô và anh kết hôn hơn ba tháng, dù không có tình yêu giữa nam nữ ít ra cũng có sự quan tâm của bạn bè.

- Xin lỗi, tôi xin phép đi nhà vệ sinh.

Chung Hân thật sự cảm giác không khỏe, chắc có lẽ trong lòng cô không được thoải mái khi ở trong vòng tay của Thần Phong.

Nghe Chung Hân nói vậy Thần Phong đành buông bàn tay cường tráng của mình ra khỏi eo cô.

Cô lịch sự gật đầu lễ phép bước ra khỏi đại sảnh, cặp mắt uy thâm của Thần Phong không tự chủ nhìn theo bóng lưng mảnh mai của cô.

Nhìn thấy Chung Hân bước đi không tự nhiên, anh biết vừa rồi mình đã mạnh tay khiến eo cô bị thương, đột nhiên trong lòng anh hiện lên cảm giác xót xa.

Thần Phong không biết rằng Chung Hân đã từ từ bước vào trái tim anh.

Trên con đường trải thảm đỏ sang trọng, Chung Hân bước đi khó khăn vì mang giày cao gót và vì eo cô đã bị Thần Phong làm tổn thương.

Chung Hân vừa đi tay không ngừng xoa xoa eo của mình, thật ra đi nhà vệ sinh chỉ là cái cớ, cô chỉ muốn rời khỏi Thần Phong và đám người tự cho mình là người trong giới thượng lưu kia.

Vừa đi Chung Hân vừa nghĩ, cứ như thế này không biết đến bao giờ cô mới có thể tìm hai mẹ con Lãnh Đồng tính sổ.

Lãnh Đồng chính là người đầu tiên cô phải công kích.

Cô biết Lãnh Đồng chỉ là một thiên kim tiểu thư mạnh động nóng nảy, khi bị khiêu khích liền mất đi tự chủ làm ra hành động thiếu suy nghĩ.

- Hân Nhi!

Hai từ Hân Nhi vang lên từ phía sau làm Chung Hân kinh ngạc trong lòng.

Chỉ có bác Văn và anh hai mới gọi cô như vậy.

22. Chương 22: Kim Chấn Huy.

Vừa nghĩ đến đây Chung Hân liền vui mừng xoay người, nhìn về nơi phát ra giọng nói quen thuộc đó.

Nhìn thấy người đàn ông tao nhã với gương mặt trẻ lịch lãm trước mặt, Chung Hân liền gọi một cách thân mật.

- Anh Chấn Huy!

Vừa mới bị Thần Phong bắt nạt Chung Hân liền cảm thấy tủi thân, không ngờ người anh trai cô quý mến nhất đột nhiên xuất hiện để cô dựa dẫm vào.

Kim Chấn Huy nhìn thấy Chung Hân đứng đó nhìn anh với cặp mắt ngẩn lẹ, trong lòng lo lắng.

Anh không ngờ vừa mới đặt chân đến đây, liền gặp được cô em gái mà anh yêu thương nhất.

Tuy hai người không cùng chung huyết thống nhưng không biết vì sao vừa gặp Chung Hân, Kim Chấn Huy liền có cảm tình với cô.

Hai năm Chung Hân sống tại Mỹ, ngoài thời gian học đàn dương cầm, thời gian còn lại cô sẽ đến ngân hàng Mạnh Thị theo Kim Chấn Huy học cách kinh doanh.

Vì cô biết muốn đoạt lại Lãnh thị từ trong tay hai mẹ con Lãnh Đồng, cô phải biết cách cai quản một tập đoàn lớn.

Kim Chấn Huy cũng biết về đại hải thâm thù của Chung Hân, anh luôn đứng phía sau để ủng hộ cô.

Cũng vì Chung Hân nên Kim Chấn Huy đã lên kế hoạch khuếch trương doanh nghiệp, qua đến tận Trung Quốc này.

Anh sẽ đứng phía sau, giúp Chung Hân đoạt lại tất cả những gì thuộc về cô.

Kim Chấn Huy liền sải bước nhanh đến bên cạnh Chung Hân, ôm cô vào lòng.

- Hân Nhi, ai đã bắt nạt em?.

Kim Chấn Huy không quan tâm đến việc vì sao Chung Hân lại xuất hiện ở đây, cái anh lo lắng chính là ai đã khiến cô không vui.

Chung Hân choàng tay qua vòng eo cường tráng của Kim Chấn Huy, ôm chặt anh khóc thật lớn.

Cô trút hết nỗi uất ức trong lòng mình trong suốt thời gian ba tháng chung sống với Thần Phong ra ngoài.

Lúc cô bị thương cần người quan tâm, Thần Phong không hề để ý.

“Hic....hic....”

Kim Chấn Huy đau lòng, anh nâng tay vuốt ve tấm lưng mảnh mai của Chung Hân, lúc này vì khóc tức tưởi nên không ngừng run rẩy để an ủi cô.

Thần Phong đứng trò chuyện với mấy vị chủ tịch, anh không ngừng nhìn vào cái đồng hồ trên cổ tay mình.

Đã 15 phút, Chung Hân đã rời khỏi tầm nhìn của anh 15 phút, trong lòng Thần Phong vừa nóng giận nhưng đồng thời cũng có phần lo lắng.

Không lẽ mình đã khiến cô ấy bị thương? Không biết cô ấy có xảy ra chuyện gì, trong phòng vệ sinh không?

Nghĩ đến đây trong lòng Thần Phong liền cảm giác bối rối, anh bỏ lại mấy vị chủ tịch còn đang trò chuyện với anh đi xăm xăm đến nhà vệ sinh, trong lòng nôn nao muốn xem Chung Hân có bị gì không.

Một cảm giác lo lắng bồn chồn mà từ trước tới giờ Thần Phong chưa từng cảm nhận qua, đã chiếm lấy toàn bộ lý trí của anh.

Thần Phong với nét mặt nghiêm chỉnh quẹo qua con đường nhỏ thông đến nhà vệ sinh.

Bước chân anh đột nhiên dừng lại bàn tay siết chặt thành nắm đấm, cặp mắt trợn lên khi nhìn thấy cảnh Chung Hân được một người đang ông hiên ngang ôm ấp trong lòng.

Thần Phong nộ khí xung thiên anh đấm mạnh nắm đấm vào bức tường bên cạnh, khiến tay bị xước da rịn ra vài giọt máu màu đỏ thẫm.

Thần Phong không quan tâm đến bàn tay của mình, cặp mắt vẫn nhìn vào cặp nam nữ ban ngày ban mặt không kiêng nể gì ai.

Chung Hân!

Cô thật to gan, không để Thần Phong tôi vào mắt.

Chung Hân đang được Kim Chấn Huy

ôm trong lồng ngực ấm áp của mình, cô đứng quay lưng về hướng cửa nên không thấy Thần Phong với nét mặt tối đen như mực đứng đó nhìn cô.

Kim Chấn Huy buông Chung Hân ra, anh dịu dàng dùng ngón tay cái lau đi những giọt nước mắt trong suốt còn đọng lại trên gò má hồng hào của Chung Hân.

Kim Chấn Huy kinh ngạc khi anh vô tình lau đi lớp phấn Chung Hân dùng để che lại vết bầm tím trên gương mặt xinh đẹp của cô.

- Hân Nhi, ai đã khiến mặt em ra nong nổi này?

Nghe Kim Chấn Huy hỏi vậy Chung Hân liền giặt mình, lui về phía sau tránh xa Kim Chấn Huy ra.

Cô dùng tay che lại mặt của mình, nhìn Kim Chấn Huy giải thích.

- Không.....không ai làm cả! Tại em lỡ tay làm mình bị thương.

Chung Hân không muốn Kim Chấn Huy phải lo lắng, vả lại cô không muốn anh tìm Thần Phong để tính sổ.

Thần Phong đứng cách xa hai người, anh không nghe được đối thoại giữa Chung Hân và Kim Chấn Huy, cái Thần Phong nhìn thấy chỉ là cử chỉ dịu dàng cùng với ánh mắt yêu thương khi Kim Chấn Huy nhìn vào Chung Hân.

Thần Phong không thể nào đè nén sự căm phẫn trong lòng, anh liền bước nhanh tới hai người.

Đột nhiên cổ tay nho nhắt của Chung Hân bị một bàn tay to lớn với sức lực kinh hoàng, kéo thật mạnh về phía sau.

Thần Phong không để tâm đến người đàn ông trước mặt, lập tức kéo Chung Hân ra ngoài.

Chung Hân bất ngờ bị Thần Phong lôi đi, anh đi rất nhanh như muốn rời khỏi nơi này ngay lập tức.

Thần Phong cảm thấy mất mặt, anh không thể nào chịu nổi sự sỉ nhục này.

Thần Phong anh là ai? Chỉ có việc anh chà đạp lên lòng tự trọng của người khác, chứ đâu có việc người khác giẫm đạp lên tôn nghiêm của anh.

Chung Hân là phụ nữ cộng thêm đôi giày cao gót, nên không thể nào bước theo kịp anh.

Thần Phong không quan tâm đến cô, cứ dùng sức kéo Chung Hân đến cổ tay cũng bị anh làm bầm tím.

Lúc này Thần Phong nhìn vào thật đáng sợ, hành động thô bạo thần sắc y như ma quỷ, anh hung hăng mở cửa chiếc xe BMW ra, quăng Chung Hân vào bên ghế phụ.

Chung Hân hoảng hốt vì hành động hung hăng này của Thần Phong, anh nghiêng rằng thật mạnh tạo ra âm thanh ken két làm Chung Hân bất giác rung mình.

Thần Phong chau mày trợn mắt, cặp mắt sắc bén lườm cô rồi lập tức đóng sầm cửa xe lại.

Chung Hân còn chưa hồi hồn Thần Phong đã ngồi vào vị trí lái, phóng xe thẳng về phía trước.

Hứa Thừa Anh nhìn thấy Thần Phong vội vã cùng Chung Hân rời khỏi anh không biết đã xảy ra chuyện gì, hôm nay họ đến đây là để gặp mặt Kim tổng của ngân hàng Mạnh thị.

Nhưng sao chưa gặp được người, chủ nhân đã rời khỏi.

Hứa Thừa Anh không hiểu nhưng vẫn tiếp tục ở lại, giải thích với chủ tịch Kim rằng Thần phu nhân không được khỏe nên Thần Tổng đã thất lễ đưa vợ về trước.

Thần Phong phóng xe với tốc độ kinh hoàng, qua những con đường cua đông đúc người qua lại Thần Phong không hề giảm tốc độ, ngược lại còn ấn mạnh vào cần ga.

Cặp mắt chim ưng liếc sang Chung Hân lúc này vì quá sợ nên nép mình sát vào cửa sổ, muốn tránh xa Thần Phong ra.

Nhìn vào dáng vẻ bài xích của Chung Hân, Thần Phong càng thêm điên tiết, anh đánh tay lái qua bên phải quẹo qua một con đường vắng thong đến biệt thự Thần Viên.

Thần Phong mặc kệ Chung Hân lúc này sợ đến gương mặt xinh đẹp không còn giọt máu, cứ tiếp tục tăng tốc.

“Két.....”

Xe phanh gấp trước cửa biệt thự Thần Viên, Thần Phong nóng giận hung hăng bước xuống xe, bàn tay mạnh mẽ mở cửa xe nắm cổ áo của Chung Hân lôi cô vào trong.

Vừa bước vào cửa biệt thự Thần Phong liền ném cho mấy người giúp việc ánh nhìn nguy hiểm, họ liền tự giác lui sang một bên nhìn Thần Phong thô bạo lôi Chung Hân sên sệt lên lầu.

23. Chương 23: anh Điên Rồi.

Thần Phong kéo Chung Hân thẳng lên phòng, bàn chân cường tráng mang đôi giày da màu đen của Thần Phong đá mạnh cánh cửa phòng màu trắng mở toang ra.

“Bang.....”

Bàn tay vẫn giữ chặt cổ áo của Chung Hân dùng sức quăng thân thể cô xuống sàn nhà lạnh lẽo, cảm giác kinh tởm khi anh nghĩ đến trên người cô có mùi hương của người đàn ông khác, khiến Thần Phong muốn điên lên.

Thần Phong đứng trước cánh cửa phòng nhìn Chung Hân bằng ánh mắt khinh thường, buông ra lời nhục mạ.

- Ở trước mặt tôi mà cô lại dám làm ra hành động vô liêm sỉ như vừa rồi?

Tôi phải nể phục sự dâm đãng của cô.

Chung Hân vẫn ngồi dưới mặt đất, cô nhú mày cố nhिnh đau nhìn chăm chăm vào ánh mắt phẫn nộ của anh.

- Vô liêm sỉ?

Tôi đã làm gì chọc giận đến anh, để rồi anh lại nói ra những lời nặng nề này?

Chung Hân khó hiểu vừa rồi cô có làm gì đâu, sao lại khiến Thần Phong nổi trận lôi đình.

-Cô và người đàn ông đó ôm nhau đấm đuổi quá nhỉ?

Là tình nhân của cô, hay là con rùa vàng cô mới vừa nhặt được?

Hay giống như ba tôi đợi đến khi cô lợi dụng xong liền quăng sang một bên.

Thần Phong nhếch môi cười khinh bỉ không thương tiếc nói ra những lời khó nghe.

Chung Hân nghe những lời anh vừa nói ra, trong lòng liền hiện lên một trận cuồng phong bão táp.

Đúng như câu ‘cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng’.

Sao anh cứ luôn miệng nói cô và bác Văn có tư tình.

- Thần Phong!

Lúc trước tôi đồng ý lấy anh, vì tôi nghĩ anh là một người đàn ông đỉnh thiên lập địa.

Nhưng thật không ngờ anh chỉ là một người đàn ông lỗ mãng không dùng đầu để suy nghĩ, miệng chỉ biết nói ra những lời bất nhã mà thôi.

So với anh.....anh ấy tốt hơn nhiều.

Chung Hân thật sự không muốn gây chuyện với Thần Phong, nhưng cô không thể nào chịu nổi những lời Thần Phong vừa nói ra, nhằm vào mục đích chà đạp lên lòng tự trọng của cô.

Thần Phong nghe Chung Hân nói vậy con ngươi đen nhánh lúc này lập tức hiện lên ngọn lửa căm phẫn, có thể thiêu cháy cô bất cứ lúc nào.

Anh nhanh như xét xông tới bên cạnh Chung Hân, bàn tay to lớn túm lấy phần áo trước ngực cô.

- Cô..nói..lại..một.. lần..nữa...xem!.

Thần Phong quát lên từng chữ một, nộ khí tỏa ra từ trên người anh khiến toàn thân Chung Hân không còn sức lực tay chân bủn rủn, lúc này vì Thần Phong đang giữ chặt cô bằng không Chung Hân đã ngã xuống mặt đất.

Kỳ thật không biết Chung Hân lấy đâu ra dũng khí, để đối đầu với Thần Phong.

- Tôi nói...anh ấy tốt hơn anh nhiều, anh có nghe rõ không?

Chung Hân nâng mặt hất cằm cố tình nói ra những lời chọc tức Thần Phong, thật ra Chung Hân đang nói đến tính tình của Kim Chấn Huy, nhưng thật không ngờ Thần Phong lại hiểu lầm lời nói của cô.

Anh cứ nghĩ Chung Hân đang đề cập đến việc ái ân trên giường.

“Chát....”

Thần Phong vươn tay tát Chung Hân một cái thật mạnh, khiến người cô bị lực mạnh quăng sang một bên, thân thể của Chung Hân lúc này vẫn được bàn tay cường tráng của Thần Phong giữ chặt nên không ngã xuống đất.

Máu từ khoé môi Chung Hân chảy dài xuống cái cằm tinh tế của cô.

Chung Hân mở to đôi mắt quật cường nhìn thẳng vào gương mặt ma quỷ của Thần Phong, lúc này vì tức giận đã không còn lý trí.

Chung Hân dùng lưỡi liếm nhẹ khoé môi cô, ánh mắt căm hận vẫn nhìn thẳng vào mặt anh.

Bàn tay mềm mại vươn lên dịu dàng lau đi những giọt máu còn đọng lại.

- Thần Phong, anh điên rồi mau buông tôi ra!.

Chung Hân giận dữ quát lên, từ nhỏ đến lớn cô chưa từng bị ai tát qua bao giờ.

Khi ở Lãnh gia cô là hòn ngọc quý luôn được tất cả mọi người yêu thương nuông chiều, đến khi cô và mẹ bỏ trốn cho dù cuộc sống có cực khổ nhưng cô chưa từng bị người khác tát vào mặt.

- Điên!

Được tôi điên cho cô xem.

Thần Phong vừa nói xong liền dùng tay cầm lấy cái váy dạ hội trên người Chung Hân kéo mạnh một cái.

“Rớt”

Cái váy màu đen đắt tiền bị Thần Phong không lưu tình xé ra làm đôi, quăng xuống mặt đất.

Chung Hân hoảng sợ dùng tay che lại phần ngực và phần dưới của mình, cô vùng vẫy muốn rời khỏi bàn tay thô bạo của Thần Phong.

Thần Phong nhìn thấy dáng vẻ sợ sệt, cùng với cử chỉ khản cự của Chung Hân, anh liền nhếch môi cười giễu cợt.

- Loại phụ nữ như cô cũng biết xấu hổ sao?

Thần Phong vừa nói xong không đợi Chung Hân phản bác, liền ném thân thể trần truồng chỉ được che bởi nội y màu đen lên giường.

Chung Hân vừa chạm được cái giường mềm mại liền xoay người lại kinh hãi bò sát vào đầu giường để tránh xa Thần Phong ra, nhưng thật không ngờ bàn tay cứng như thép của Thần Phong đã nhanh chóng chụp lấy cổ chân kéo cô lại.

- Còn muốn trốn!

Thần Phong một tay nắm chặt chân cô tay còn lại nắm tóc của Chung Hân kéo mạnh về phía của anh, không cho cô tiếp tục bò về phía trước.

- Để tôi cho cô biết, ai mới là người tốt hơn.

Giọng nói lạnh như băng của Thần Phong vang lên, khiến Chung Hân hét lên trong cơn hoảng sợ.

“Ahhhhhhhh.... ”

- Anh điên rồi.... Anh điên rồi.....

Đầu Chung Hân đau buốt cảm giác tóc sắp đứt lìa với da đầu, làm Chung Hân không dám cựa quậy nữa.

Thần Phong liền lật người Chung Hân lại, hai tay cô lúc này đã không còn che lại nơi tư mật của mình, tay cô bấu chặt vào cánh tay cường tráng của Thần Phong đang nắm tóc cô.

Cơn đau đầu ập xuống khiến đầu óc Chung Hân cảm thấy choáng váng, như bị ai đó dùng cây đánh mạnh vào đầu.

Hành động này của Thần Phong xem như là sự trừng phạt của anh đối với Chung Hân.

- Anh mau buông tay!

Anh làm tôi đau quá.....buông tay ra!

Chung Hân kêu lên thê thảm tay dùng sức kéo tay Thần Phong ra, chân không ngừng đạp loạn xạ.

Thần Phong lúc này đã không còn lý trí, nên những lời kêu la thảm thiết của Chung Hân không hề lọt vào tai anh.

Đột nhiên một trận mưa lớn từ trên trời ập xuống, từng giọt mưa đập mạnh vào tấm kính cửa sổ tạo ra âm thanh lộp độp, cùng với tia chớp xẹt qua trên bầu trời phản chiếu lên gương mặt hung hăng của Thần Phong làm Chung Hân sợ đến khiếp người.

Chung Hân kinh hãi dùng hết sức của mình để phản kháng, nhưng dù Chung Hân có làm gì đi chăng nữa cũng không thể lay chuyển được thân thể rắn chắc của Thần Phong, lúc này đang ở trên khoá thân thể nhỏ bé của cô phía dưới.

- Buông ra... Anh.....làm....tôi....

Chung Hân đang kịch liệt phản kháng đột nhiên cái miệng xinh xắn bị đôi môi lạnh lẽo của Thần Phong chặn lại, anh bá đạo dùng môi và lưỡi cạy miệng Chung Hân ra.

Đầu lưỡi mềm mại không thương xót tiếng vào khoang miệng, mút lấy mật ngọt thuộc về riêng cô.

“Ummmm..... ummmmmmm.”

Chung Hân không ngờ Thần Phong lại làm ra hành động ngang tàn như vậy, cô tức giận lắc đầu lia lịa từ bên trái qua bên phải không cho Thần Phong toại nguyện.

24. Chương 24: Chiếm Đoạt.

Tòan thân Thần Phong đột nhiên căng cứng khi lưỡi anh chạm vào đầu lưỡi mềm mại của cô, cho dù Chung Hân đang có hành động chống cự nhưng cũng không thể nào giảm đi sự ham muốn mà từ trước tới giờ anh chưa từng cảm nhận qua, thần trí của Thần Phong lúc này đã trở nên mơ hồ.

Anh không ngừng mút lấy môi lưỡi của Chung Hân một cách thô bạo, sự hưng phấn làm Thần Phong không tự chủ được, chỉ muốn điên cuồng chiếm đoạt cô.

Thân thể cao lớn của Thần Phong bao trùm cả người cô, anh hung hăng hôn cô không thương tiếc, trong lúc Thần Phong mất đi lý trí vén quần lót của Chung Hân sang một bên.

Chung Hân sợ đến khiếp người, trong lòng cô hiểu rất rõ hành động tiếp theo của Thần Phong sẽ là gì, cô không biết mình phải làm gì để ngăn cản anh.

Trong lúc nguy kịch nhất Chung Hân hốt hoảng cắn mạnh vào lưỡi anh, máu từ trong miệng anh xông thẳng vào miệng Chung Hân khiến cô cảm giác buồn nôn.

Thần Phong bị Chung Hân cắn mạnh làm cho đau điếng, đầu óc cũng vì cơn đau đột xuất này làm cho tỉnh táo, anh giật mình kinh ngạc khi ý thức được mình sắp ăn sạch cô.

Thần Phong vội vàng buông Chung Hân ra, đứng bật dậy.

Tâm trạng rối loạn, ánh mắt bàng hoàng nhìn vào Chung Hân lúc này đang nằm thê thảm trên giường trước mặt anh.

Nhìn thấy nét mặt kinh hãi, áo ngực cùng với quần lót vì đẩy dựa nên đã lệch sang một bên, mái tóc dài chấm vai bù xù giống y như vừa bị người ta cưỡng hiếp, trong lòng Thần Phong cảm giác nhói đau.

Anh siết chặt bàn tay của mình nhìn Chung Hân, cho dù lúc này anh thật sự rất muốn rất muốn vươn tay tới chạm vào người cô để trấn an cô, nhưng anh đã do dự không dám.

Thần Phong vừa đau lòng vừa sợ hãi, anh cảm thấy bất an trong lòng khi nghĩ đến việc Chung Hân đã thành công khiến anh mất đi kiểm soát.

Nghĩ đến đây Thần Phong cảm giác hoảng sợ, anh lúng túng chỉnh lại y phục của mình bước nhanh rời khỏi phòng ngủ với tâm trạng vô cùng phức tạp, trước khi ra khỏi cửa Thần Phong chợt quay đầu lại nhìn cô, lúc này vẫn đang nằm bất động trên giường ánh mắt vô hồn nhìn anh, khiến lồng ngực của Thần Phong cảm giác thắt lại.

Chung Hân còn chưa tỉnh hồn, hành động mạnh bạo của Thần Phong làm cô thật sự kinh hãi, nhất là đối với một người chưa từng tiếp xúc với phái nam như cô, thật sự để lại sự tổn thương đến tâm hồn lẫn thể xác.

Chỉ vài phút sau cô nghe được tiếng xe ô tô dưới lầu, càng lúc càng xa dần biệt thự Thần Viên.

Chung Hân khó nhọc ngồi dậy cô nhích người dựa vào đầu giường, tay nắm chặt tấm chăn kéo lên che lại thân thể bèo nhèo của mình.

Đôi môi mỏng bị Chung Hân cắn đến những giọt máu đỏ hiện lên rõ ràng trên môi cô, bàn tay run run siết chặt tấm chăn trước ngực, những giọt nước mắt cô cố dằn lại lúc này cứ rơi từng giọt từng giọt xuống gương mặt tái xanh của cô.

- Phong, sao anh lại đối xử với em như vậy? Tại sao anh lại làm ra hành động điên rồ này.

Em đã là vợ của anh, anh không thể đối xử với em dịu dàng một chút hay sao?

Hic....hic....hic....

Trong lòng Chung Hân vừa tức tưởi vừa buồn, cô không muốn nhìn thấy Thần Phong như bây giờ, cô không biết chuyện gì đã khiến tính tình của anh trở nên ngang ngược khó hiểu như bây giờ.

- Bác Văn, cháu xin lỗi.

Hân Nhi đã cố hết sức để giúp anh Thần Phong nhưng không được.

Con không biết mình còn có thể làm gì....

Chung Hân ngồi trên giường thật lâu, cô không thể nào tin nổi hành động vừa rồi của anh, ánh mắt căm phẫn của Thần Phong khi nhìn cô thật sự khiến trái tim cô rất đau.

Một lúc sau Chung Hân vén chăn bước xuống giường, bàn chân trần chạm lên sàn nhà gỗ bước nhẹ nhàng vào trong phòng tắm.

Chung Hân bật vòi nước lên, cô bước thẳng vào phòng tắm vì trên người cô lúc này chẳng còn gì cả, ngoài bộ nội y rách rưới bị Thần Phong không thương xót thô bạo xé ra.

Đứng dưới vòi xen nước lạnh Chung Hân đứng bất động cô ngược gương mặt xinh đẹp lên, để mặc cho những giọt nước trông suốt phun thẳng xuống mặt và người cô.

Từng giọt nước chạm phải làn da trắng nõn từ từ lăn xuống đường cong quyến rũ trên người dừng lại dưới chân cô.

Những vết bầm tím do Thần Phong để lại, đều hiện ra rõ ràng dưới ánh đèn trắng trên trần nhà.

Một cảm giác lạnh thấu xương do nước lạnh tạo ra xông thẳng vào trái tim cô, làm nó trở nên buốt giá không còn cảm giác với sự đau thương.

Đột nhiên Chung Hân ý thức được rằng mình thật sự thích cái cảm giác này, cảm giác lạnh đến nổi trái tim không còn đập nữa, cảm giác đầu óc ngừng hoạt động trong giây lát.

Cứ như thể Thần Phong lại không quay trở lại biệt thự Thần Viên, mỗi lần Thần Phong không kiểm soát được tâm tình của mình đối với Chung Hân, anh sẽ dùng cách lẩn tránh hoặc trốn chạy điều gì đó đã khiến trái tim anh thổn thức.

Trong lòng Chung Hân còn đang giận Thần Phong nên không quan tâm đến việc anh có về hay không.

Lợi dụng thời gian Thần Phong vắng mặt Chung Hân dùng máy vi tính của anh trong thư phòng, xem lại toàn bộ tư liệu có liên quan đến Lãnh Thi.

Từ tin tức nhỏ cho đến tin tức về những mối làm ăn của Lãnh Thị Chung Hân đều để ý đến.

Cũng như câu 'biết người biết ta trăm trận trăm thắng', muốn hạ gục Triệu Nhân cô phải bắt đầu vào tập đoàn Lãnh thị.

Nhìn thấy một đoạn tin tức được tờ báo Daily của năm năm trước đăng tải, trong lòng Chung Hân đau như dao cắt.

"Sau khi Lãnh Minh, chủ tịch của tập đoàn Lãnh Thị hay tin vợ và con gái lớn bị chết trong vụ tai nạn xe, bệnh tim đột phát, ngất xỉu ngay trong buổi họp quan trọng của tập đoàn Lãnh thị.

Lãnh chủ tịch được đưa vào bệnh viện Thân Ái cấp cứu ngay, hiện tại sức khỏe còn đang trong tình trạng bất ổn."

Chung Hân đọc đến đây không kiềm được nước mắt, cô biết ba yêu thương cô nhất nhưng không ngờ ông lại bị một cú sốc đến như vậy.

Cũng do hai mẹ con Lãnh Đồng mà ra, bàn tay đang cầm con chuột máy vi tính bất giác siết chặt hơn, chặt đến nỗi gân xanh cũng hiện lên rõ ràng.

Nếu không phải vì Triệu Nhân bày mưu tính kế để có con với ba cô, thì ba cô sẽ không vì trách nhiệm mà đưa hai mẹ con Lãnh Đồng về Lãnh gia.

Suy nghĩ một chút Chung Hân cầm lấy điện thoại di động đặt bên cạnh bàn lên, cô lưu loát nhập vào bốn con số mật mã.

Chung Hân ấn vào một dãy số, điện thoại lập tức đổ chuông, chỉ trong tích tắc người bên kia đã nhắc máy, giống như người đó đang cầm sẵn điện thoại trên tay.

- Em có sao không? Người đó là Thần Phong?

Giọng nói đều đều của Kim Chấn Huy vang lên từ trong điện thoại, như anh đã đoán được vì sao Thần Phong lại nổi giận.

- Em không sao anh đừng lo.

Anh ấy là Thần Phong, em và anh ấy sống chung đã được mấy tháng, em không hiểu trong lòng anh ấy đang nghĩ gì?

Tính khí của Thần Phong vô cùng thất thường, với bất kỳ ai anh ấy cũng đối xử tử tế chỉ duy nhất với mỗi một mình em, anh ấy luôn tỏ ra khó chịu không vui.

25. Chương 25 : Bắt Đầu Kế Hoạch.

Chung Hân thở dài khi nghĩ đến Thần Phong, cô thật sự bó tay với người đàn ông ngang tàng này.

Kim Chấn Huy nghe Chung Hân nói vậy liền cười thật lớn.

“Ha...ha...ha...”

- Em gái, em thật sự không hiểu đàn ông bọn anh rồi.

Nếu cậu ấy không để tâm đến em thì cậu ấy sẽ không nổi điên như vừa rồi.

Chung Hân nhếch môi cười giễu cợt.

- Để tâm?

Hừ.... Không anh sai rồi, với đàn ông khác chắc có lẽ là như anh nói.

Nhưng với Thần Phong thì không thể nào, anh ấy là người đàn ông vô tình nhất mà em từng gặp qua, dù em có chết anh ấy cũng chẳng hề quan tâm, nói chi là em chỉ ở bên cạnh người đàn ông khác.

Có lẽ anh ấy sẽ cảm thấy mất mặt chứ còn về phần quan tâm, thì sẽ không.

Kim Chấn Huy nghe được ngữ điệu u buồn của Chung Hân, anh không muốn nói gì thêm, anh sẽ tìm cơ hội để hai người hiểu được lòng của đối phương.

Vì anh biết Thần Phong đã có tình cảm với Chung Hân, nhưng anh không biết vì nguyên nhân gì lại khiến Thần Phong cố tình che giấu tình cảm của mình.

- Hân Nhi, chuyện em kêu anh điều tra đã có kết quả.

Từ lúc ba em biết được hai mẹ con em chết trong vụ tai nạn, ông ấy đã hoàn toàn suy sụp sức khỏe cũng chẳng còn như xưa.

Hiện tại Lãnh Thị là do một tay hai chị em Triệu Nhân thao túng, ba em chỉ là hữu danh vô thực.

Bề ngoài ba em vẫn là chủ tịch của tập đoàn Lãnh Thị, nhưng trên thực tế quyền quyết định cuối cùng phải được Triệu Nhân và Triệu Sang phê duyệt.

Vì hơn phân nửa hội đồng quản trị đã bị hai chị em Triệu Nhân mua chuộc.

Dau khi nói xong trong điện thoại đột nhiên im lặng một cách đáng sợ, Kim Chấn Huy chỉ còn nghe được tiếng hít thở nặng nề của Chung Hân.

- Hân Nhi....Hân Nhi....

Chung Hân chợt giật mình khi nghe Kim Chấn Huy gọi mình.

- Em đây!

Em đang suy nghĩ làm cách gì để hạ gục được hai chị em Triệu Nhân, đoạt lại Lãnh Thị cho ba em.

Với Kim Chấn Huy, Chung Hân chưa từng nghĩ phải che giấu bất cứ điều gì, cô biết Kim Chấn Huy sẽ dùng mọi cách để giúp cô.

Kim Chấn Huy ngấm nghĩ một chút đột nhiên lên tiếng.

- Hân Nhi vừa rồi Triệu Sang và trợ lý của hắn đã đến ngân hàng Mạnh Thị tìm anh.

Nhưng anh đã từ chối gặp mặt, hắn liền để lại đề án khuếch trương khu nghỉ dưỡng ở thành Tây thành khu du lịch sinh thái lại cho trợ lý của anh.

Hắn muốn ngân hàng Mạnh Thị giúp vốn, để hắn có thể tiến hành dự án này càng sớm càng tốt.

Chung Hân nghe vậy liền nở một nụ cười bí hiểm.

- Tốt! vậy cứ làm theo kế hoạch của hắn ta.

Chung Hân nói với giọng hân hoan, cô sẽ khiến hai chị em nhà họ Triệu này thân bại danh liệt.

- Anh hiểu, cứ quyết định như vậy đi.

Sau khi Kim Chấn Huy và Chung Hân bàn xong chuyện quan trọng, cô liền cúp máy.

Trong lòng Chung Hân hiện lên nhiều nỗi bất an, đề án phát triển Thành Tây lần này thật lớn đem lại lợi nhuận tiền tỷ, nên các công ty lớn đều muốn đoạt được quyền khai triển.

Nếu Thần Phong biết được cô kêu Kim Chấn Huy hợp tác với Lãnh Thị không phải Thần thị, chắc anh sẽ điên mất.

Chung Hân phiền não nghĩ người dựa vào thành ghế, cặp mắt hung ác nhìn vào bức ảnh hai chị em của Triệu Nhân trên màn hình máy vi tính.

Chính là hắn, là Triệu Sang hắn là người đàn ông đã lái xe đuổi theo xe của hai mẹ con cô.

Cũng chính là hắn đã giở trò trong chiếc xe của cô, cũng là hắn ở hiện trường vụ tai nạn điện thoại báo tin cho Triệu Nhân.

Chung Hân càng nhìn vào gương mặt đều giả, trên người mặc âu phục màu đen thương hiệu đắt tiền của Triệu Sang, trong lòng căm hận hắn đến xương tủy.

Nếu không phải vì nhà họ Lãnh của cô thì nhà họ Triệu của hắn ta chẳng là gì cả, chỉ là những người sống trong giới hạ lưu mang trên vai nợ nần chồng chất.

- Lãnh Đồng xem như lần này cô gặp may.

Triệu Sang!

Người là người đầu tiên phải chịu tội, tôi sẽ khiến người hối hận vì việc mình đã làm.

Trong lòng Chung Hân lúc này đã không còn sự dịu dàng thùy mị, không còn lòng bát ái, sự thù hận đã biến Chung Hân thành một người tàn nhẫn nhưng chỉ tàn nhẫn với kẻ bất lương.

Chung Hân đột nhiên ngồi thẳng người lại, cô cầm lấy điện thoại di động trên bàn bấm một dãy số.

“Reng....reng.....reng....”

- Hân Hân, em tìm chị có chuyện gì?

Giọng nói thanh thoát của người phụ nữ vang lên trong điện thoại khiến Chung Hân vui hẳn lên.

Đã lâu cô không được nghe giọng nói của người bạn tốt này, tuy hai người là bạn nhưng Chung Hân nhỏ tuổi hơn Thiết Sang Sang nên Thiết Sang Sang luôn xem Chung Hân như em gái.

- Đề án Thành Tây Anh Chấn Huy sẽ hợp tác với Lãnh Thị.

Chung Hân nói đến đây đột nhiên dừng lại không nói tiếp.

Thiết Sang Sang nghe ra được sự do dự trong lời nói của Chung Hân liền lên tiếng.

- Hân Hân, em cần chị giúp gì cứ nói.

Giữa chúng ta không cần phải khách sáo đến như vậy.

Chỉ cần giúp được Chung Hân, việc gì Thiết Sang Sang cũng sẽ sẵn lòng làm.

- Sang Sang, chị giúp em làm luật sư đại diện cho tập đoàn Mạnh Thị trong dự án này, trong bản hợp đồng chị phải đề ra nhiều điều khoản gấn gao.

Nếu Lãnh Thị tự hủy bỏ hợp đồng hay vì bất kỳ lý do gì không thể tiếp tục dự án, Lãnh Thị phải bồi thường gấp mười lần tổn thất cho Mạnh Thị.

Nghe Chung Hân nói vậy Thiết Sang Sang liền hiểu ý của Chung Hân.

- Hân Hân, nếu em làm như vậy em không chỉ hạ gục hai chị em của Triệu Nhân, mà ngay cả Lãnh Thị cũng sẽ bị em làm sụp đổ.

Thiết Sang Sang lo lắng nói, cô biết đối với Lãnh Minh, Lãnh Thị là mạng sống của ông ta.

Nếu Lãnh Thị bị phá sản cô chỉ sợ Lãnh Minh sẽ không chịu nổi sự đã kích này.

- Sang Sang, chị đừng lo em đã toan tính mọi chuyện.

Chỉ cần chị chịu giúp em việc khiến hai chị em của Triệu Nhân thân bại danh liệt chỉ trong nai mai.

À chị và anh Chấn Huy giúp em thành lập một công ty mới lấy tên Tân Lãnh Thị, do Lãnh Minh đảm nhiệm chức vụ chủ tịch và Lãnh Thiên Hân làm phó chủ tịch.

Nhưng chị nhớ đừng để bất kỳ người nào biết được việc này.

- Việc thành lập công ty em cứ để chị và Chấn Huy lo.

Hân Hân em hãy cẩn thận, Triệu Nhân không phải là thiện nam tín nữ đâu.

Chung Hân nhếch môi cười khinh thường, trong lòng cô biết rất rõ Triệu Nhân là loại người gì.

Nhưng không biết vì sao trong lòng Chung Hân lại có cảm giác, ở phía sau Triệu Nhân còn có một thế lực ngầm đang giúp tiếp tay với bà ta.

Cô phải điều tra rõ chuyện này, trước khi tính mạng của ba cô gặp nguy hiểm.

26. Chương 26: sông Bạc Ace.

Tại sông bạc ACE thuộc về quyền sở hữu của Hội Thần Hoa, Thần Phong với tâm trạng vô cùng bức bối, mảy tháng rồi anh đã không trở về biệt thự Thần Viên, cũng không gặp mặt Chung Hân.

Chung Hân thật cố chấp không một lần gọi điện thoại cho anh, hay gọi đến công ty Thần Thị để tìm anh, như việc anh không về vốn dĩ không quan trọng đối với cô.

Thần Phong ngồi trên ghế sofa trong phòng Tổng giám đốc, trên người tỏa ra một luồng khí hàn làm cho bọn thuộc hạ không dám đến gần chỉ lặng lẽ đứng một bên chờ lệnh.

Lăng Triều trên tay cầm điếu cigar cuba vừa đốt lên, cung kính đưa đến trước mặt Thần Phong.

- Chủ nhân, xin mời.

Thần Phong vẫn như cũ không nói gì, anh vươn tay cầm lấy điếu cigar trên tay Lăng Triều, đưa đến đôi môi lạnh lẽo hít vào một hơi thật sâu, miệng từ từ nhả ra làn khói đen dày đặc.

Lăng Triều và Hứa Thừa Anh là hai thuộc hạ thân cận của Thần Phong, họ được xem là cánh tay mặt và cánh tay trái của anh.

Hứa Thừa Anh chịu trách nhiệm về phương diện kinh doanh trong bạch đạo, còn về phần Lăng Triều anh chính là người quán xuyến Hội Thần Hoa thay cho Thần Phong.

- Chủ nhân, dạo gần đây bang Chín Vàng của Phi Tú bắt đầu lộng hành, hấn cho đàn em của mình đến hộp đêm và sông bạc của chúng ta phá rối.

Thần Phong nhíu mày, ngược mắt lên nhìn Lăng Triều nói với giọng uy nghiêm.

- Phi Tú!

Hắn đã trở về từ Paris.

* Đại Ca Phi Tú là người đầu rượt với Kiều Nhi bên Pái, khi Mạnh Hùng gặp mặt cô lần đầu tiên trong quyển 2 (Tổng tài bá đạo và cô vợ luật sư kiêu ngạo của mình).

- Dạ chủ nhân, hắn đã về Trung Quốc được mấy tháng.

Nhưng sau khi hắn từ Paris trở về, giống như hắn đã mọc thêm một lá gan.

Từ những mối làm ăn nhỏ cho vậy nặng lãi thu tiền bảo kê, bây giờ hắn muốn nhún tay vào sông bạc và cả hộp đêm.

Lăng Triều cung kính báo cáo với Thần Phong, Thần Phong nghe vậy bàn tay đang cầm điếu cigar đặt trên thành ghế sofa bất giác làm động tác gõ gõ, ánh mắt thích thú nhìn vào Lăng Triều.

- Để ta xem Phi Tú sẽ làm ra trò trống gì.

Lăng Triều cho người điều tra hắn, ta nghi ngờ phía sau hắn ta còn có một thế lực mạnh đang thao túng hoạt động của bang Chín Vàng.

Thần Phong nói với giọng thâm thúy, anh biết quá rõ tính tình của Phi Tú, hắn có lòng nhưng không có sức.

- Dạ, thuộc hạ đã rõ.

Trong lúc hai người đang nói chuyện, đột nhiên tiếng gõ cửa vang lên.

“Cốc.... Cốc..... Cốc...”

Lăng Triều quan sát sắc mặt của Thần Phong, nhìn thấy anh gật đầu Lăng Triều liền lên tiếng.

- Vào đi.

Một tên thuộc hạ gấp gấp bước vào, nhìn thấy Thần Phong liền khom người hành lễ.

- Chủ Nhân, nhị gia.

Thần Phong không nói gì chỉ nhìn hắn gật đầu một cái, tên thuộc hạ liền xoay người nhìn Lăng Triều nói với giọng khẩn trương.

- Nhị gia, có một tên ở bàn VIP trên tầng ba đang có vận may rất tốt.

Hắn đã ăn được gần 300 ngàn USD, nhưng theo thuộc hạ thấy hắn rất khả nghi, chắc chắn hắn chơi gian lận.

Lăng Triều nghe tên thuộc hạ báo cáo liền nhìn Thần Phong, nhìn thấy chủ nhân sa sầm mặt Lăng Triều liền quát tên thuộc hạ.

- Bật camera giám sát lên ngay!

Tên thuộc hạ bị Lăng Triều hét trong lòng sợ nơm nớp, lâu lâu chủ nhân mới đến sông bạc kiểm tra một lần liền có sự cố xảy ra.

Hắn lật đặt đi chỉnh máy camera, phóng to vào cái bàn VIP đó.

Thần Phong liền ngồi thẳng người lại, cặp mắt uyên thâm nhìn thẳng vào màn hình LED treo trên tường.

Thần Phong nhìn thấy một người đàn ông khoảng chừng 25 tuổi, hắn ngồi tại cái bàn xì dách.

Đúng như lời tên thuộc hạ báo cáo, hắn thật may mắn, nhưng Thần Phong thật sự không tin vào vận may cái anh tin chính là kỹ thuật.

Tất cả mọi người đều chăm chú vào tên đánh bạc, đột nhiên cặp mắt của Thần Phong trở nên lạnh lẽo hơn, anh nóng giận dụi tắt điếu cigar vào cái gạt tàn thủy tinh trước mặt.

Sau khi điều cigar được dụi tắt Thần Phong nóng giận hất cái gạt tàn thủy tinh xuống mặt đất, phát ra âm thanh chói tai.

“Choáng.....”

Cái gạt tàn bể nát, mảnh vụn văng ra tứ tung dưới sàn nhà đá hoa cương màu trắng.

Mấy tên thuộc hạ đứng bên cạnh bị nộ khí của Thần Phong làm giật mình sợ hãi, không dám nhút nhích.

Hứa Thừa Anh vừa bước vào cửa liền cảm nhận được sát khí bao trùm cả căn phòng, anh nhìn Lăng Triều.

Lăng Triều nhìn Hứa Thừa Anh lắc đầu nhún vai, Lăng Triều không hiểu vì sao hôm nay tính khí của Chủ nhân lại mất kiểm soát đến như vậy.

Trong lòng Hứa Thừa Anh biết rõ lý do khiến Thần Phong mất bình tĩnh, là do Chung Hân mà ra.

Chỉ có điều chủ nhân cũng không biết về điều này.

Đột nhiên Thần Phong đứng bật dậy, anh nhìn thẳng vào tên đánh bạc trên màn hình nhếch môi cười tà.

- Ở chỗ của tao mà dám chơi gian lận.

Lời nói với âm điệu trầm khàn mang theo sự nguy hiểm của Thần Phong, làm cho bọn thuộc hạ rùng mình sởn gáy.

Trong lòng thầm nghĩ tên đánh bạc này đã tới số, nếu thường ngày hẳn có chơi gian lận tại sòng bạc ACE, thì cùng lắm sẽ bị nhị gia cho người đánh một trận để cảnh cáo.

Còn hôm nay hẳn thật xui xẻo gặp phải chủ nhân, chủ nhân nhất định đem hắn ra làm bia trút giận.

Thần Phong trên người tỏa ra đằng đằng sát khí đi xuống tầng ba, Hứa Thừa Anh, Lăng Triều và đám thuộc hạ cung kính bước theo anh.

Thần Phong ở trong thang máy dành riêng cho tổng giám đốc, được thiết kế bởi bốn bức tường kính, đứng trong thang máy anh có thể quan sát khắp nơi trong sòng bạc.

“Đinh.....”

Một tiếng đinh vang lên, cánh cửa thang máy từ từ mở ra, Thần Phong với phong thái vô cùng ngạo mạn được đám thuộc hạ hộ tống, làm cho tất cả mọi người đều dừng động tác của mình lại, để chú ý vào người đàn ông với khí thế khiếp người này.

Cặp mắt của Thần Phong không hề giao động, ánh mắt nguy hiểm nhìn thẳng vào cái bàn xì dách trước mặt.

Tên đánh bạc nhìn thấy Thần Phong liền chột dạ, ánh mắt hoang mang liếc qua liếc lại, lẩn tránh ánh mắt nguy hiểm của Thần Phong đang nhìn mình.

Tên đánh bạc lập tức đứng lên, hắn khom tới ôm một đồng thẻ tiền trị giá mấy trăm ngàn đô la định rời khỏi.

Đột nhiên mấy tên thuộc hạ của Thần Phong xông tới chặn hắn lại, hai tên thuộc hạ đứng kề hai bên không cho hắn đi.

- Các người định làm gì?

Chẳng lẽ đến đây chơi thắng tiền rồi không được rời khỏi?

Tên đánh bạc liền giận dữ quát lên, hắn cố tình nói với âm thanh lớn để thu hút sự chú ý của tất cả mọi người.

Ánh mắt tò mò của mọi người liền nhìn vào người đàn ông mặc âu phục màu đen, được một đám người với nét mặt nghiêm trang bảo vệ.

Trong lòng họ biết rất rõ, người đàn ông này chính là ông chủ lớn của sòng bạc này.

- Ông chủ của tôi chỉ muốn chơi với cậu một ván bài xì dách, nếu cậu thắng ông chủ sẽ cho cậu gấp đôi số tiền cậu đã thắng được trong ngày hôm nay.

27. Chương 27 : Gian Lận.

Lăng Triều nhìn tên đánh bạc nói với giọng nghiêm túc, tuy trong lòng hắn đang hoang mang, trái tim vì sợ hãi nên đập mạnh đến nỗi muốn rút ra ngoài.

Nhưng một ván bài có thể thắng được 300 ngàn USD thật sự rất hấp dẫn.

Đúng như câu ‘tiền tài ám nhãn’ tên đánh bạc suy nghĩ một lúc liền nhìn Thần Phong đưa ra quyết định.

- Được!

Nhưng tôi chỉ chơi một ván duy nhất, dù thắng hay thua các người cũng phải cho tôi đi.

Tên đánh bạc muốn chắc chắn rằng, mình còn mạng rời khỏi sòng bạc ACE này.

- đương nhiên.

Thần Phong thản nhiên nói bàn tay làm động tác mời tên đánh bạc ngồi, nhìn thấy thái độ của Thần Phong tên đánh bạc biết mình như cá nằm trên thớt, không muốn đánh cược cũng không được, hắn liền ngồi xuống với tâm trạng bất ổn.

Tất cả mọi người đều dừng lại cuộc chơi của mình, vây quanh cái bàn xì dách của Thần Phong.

Thần Phong búng tay một cái tên thuộc hạ chia bài liền hiểu ý, hắn thành thạo xào chế bộ bài trên tay, kỹ thuật điêu luyện làm cho mọi người được sáng mắt, không phải lúc nào cũng nhìn thấy một cao thủ chơi bài trở tài.

Sau khi tên đánh bạc đã kiểm tra 52 con bài trên tay tên chia bài, tên chia bài lập tức chia cho mỗi người một lá bài.

Lá bài đầu tiên của tên đánh bạc được lật lên, lá bài rõ hiện ra trước mắt mọi người, ánh mắt tò mò của mọi người liền chuyển sang Thần Phong, lá bài của Thần Phong chính là con đầm chuông.

Thần Phong không hề tỏ ra đắc ý với lá bài trên tay mình, bàn tay thản nhiên đặt trên bàn làm động tác gõ gõ, ngược lại với thái độ điềm nhiên của Thần Phong, tên đánh bạc cảm thấy hoang mang vô cùng.

Mỗi một tiếng cốc Thần Phong dùng ngón tay gõ trên mặt bàn, là một giọt mồ hôi trên trán của tên đánh bạc chảy xuống gương mặt khăn trương của hắn ta, hắn lật đặt cầm lấy cái khăn mùi xoa lau trán đầy mồ hôi của mình.

Tên chia bài bắt đầu chia ra lá bài thứ nhì, úp mặt xuống.

Thần Phong vươn tay cầm lấy một góc bài nhích nhẹ lên xem, rồi lập tức buông xuống thu hồi lại bàn tay của mình.

Thần Phong không hề gấp gáp trong ánh mắt đầy vẻ tự tin hiện lên sự tất thắng, làm tên đánh bạc nghi ngờ trong lòng.

Chẳng lẽ con bài tẩy của Thần Phong là con Át, Thần Phong đã nắm được xì dách trong tay.

Tên đánh bạc với bàn tay toát đầy mồ hôi vì căng thẳng, hắn cầm lấy một góc bài tẩy hé lên từng chút một để xem.

Nhìn thấy lá bài tẩy của mình là con Bồi Bích, trong lòng hắn liền cảm thấy bất khoan, hắn chỉ có hai mươi nút còn Thần Phong thì nắm trong tay hai mươi một, vậy có nghĩa là hắn đã thua Thần Phong.

Đột nhiên bàn tay đang đặt trên bàn của tên đánh bạc bị Lăng Triều chụp lấy, bẻ quặt về phía sau thật mạnh.

“Ahhhhhhhhhh”

Tiếng thét vì đau đớn của tên đánh bạc làm cho mọi người có mặt đều hoảng sợ, chẳng lẽ vì tên đánh bạc đã thắng nên họ mới không tha cho hắn ta.

- Các người đang làm gì?

Mau buông tôi.....

Tên đánh bạc lớn tiếng thét lên, Lăng Triều không cho hắn nói tiếp, liền dùng tay xé toang tay áo sơ mi của hắn ra.

Một cái máy thật tinh tế được bó sát vào cánh tay của hắn ta.

Cái máy màu đen được khởi hoạt bởi một công giầy gân màu trắng trông suốt, buộc vào ngón tay giữa của hắn ta, chỉ cần kéo mạnh sợi dây một lá bài sẽ đưa ra từ trong cái máy và thu lại lá bài khác với tốc độ nhanh như chớp.

Sợi dây vừa mỏng vừa trong suốt nên với mắt người bình thường sẽ không nhìn thấy được, nhưng hắn thật xui xẻo hôm nay Thần Phong lại có mặt.

Những trò bịp bợm này Thần Phong đã quá quen thuộc, khi anh ra trường đời hắn vẫn còn ở ngoài đường lượn lon.

- Oh.....

Thì ra hắn chơi gian lận.

- Hèn gì hắn lại thắng nhiều tiền đến như vậy.

- Lần này hắn chết chắc, ở sòng bạc của Hội Thần Hoa lại dám giở trò.

Tiếng bàn tán xôn xao của mọi người, càng khiến tên đánh bạc sợ đến tiểu trong quần.

Thần Phong không nói gì thêm anh đứng lên chỉnh lại âu phục của mình xoay người đi trở lại thang máy, trước khi bước vào cửa thang máy Thần Phong bỏ lại một câu.

- Từ nay trở đi, người sẽ không còn cơ hội để chạm vào bài.

Nghe Thần Phong nói vậy Lăng Triều và Hứa Thừa Anh liền hiểu ý.

Hứa Thừa Anh bước tới, nhìn tên đánh bạc nở một nụ cười giễu chợt.

- Thật ra nếu vừa rồi mày không chơi gian lận, thì mày đã thắng.

Hứa Thừa Anh vừa nói vừa lật lên lá bài tẩy của Thần Phong.

Một con chín cơ hiện ra trước mặt của mọi người, tên đánh bạc không còn sức lực ngã về phía sau.

Không thể nào? Vừa rồi ánh mắt tự tin của Thần Phong nói cho hắn biết, Thần Phong đã nắm được con Át trong tay.

Lúc này trong lòng hắn cảm giác hối hận vô cùng, hắn đã nghe người trong hắc đạo nói qua về kỹ thuật đánh bạc siêu việt của thủ lĩnh Hội Thần Hoa, nhưng hắn có chết cũng không ngờ một người ít khi lộ diện như Thần Phong, lại có mặt ngay trong ngày hắn đến chơi gian lận.

Thuộc hạ của Lăng Triều lập tức bước tới, lôi hắn xuống tầng hầm xử lý.

Dưới tầng hầm, tên đánh bạc bị hai tên thuộc hạ của Lăng Triều giữ chặt hai tay.

Lăng Triều cầm một cây mã tấu sắc bén, đi từng bước từng bước một tới gần tên đánh bạc.

- Tụi...tụi... bay.... định làm gì?

Tao là em trai của Phi Tú, nếu tụi bây dám đụng đến tao, anh hai của tao sẽ không tha cho tụi bây.

Tên đánh bạc sợ đến hồn bay khiếp vía, nhưng ngoài miệng vẫn cố nói ra những lời hàm hồ để hù dọa Lăng Triều.

Lăng Triều nghe hắn nói vậy liền nhếch môi cười khinh thường.

- Phi Tú là cái thá gì, ở ngay trên địa bàn của Hội Thần Hoa tao, mà mày dám chơi lặn.

Mày chán sống rồi có phải không?

Lăng Triều gắng giọng nói một cách độc ác, nghe Lăng Triều nói vậy hắn liền sợ đến điếng hồn, hắn không ngừng dẩy dựa để tránh xa Lăng Triều ra.

Lăng Triều nhú mày nhìn hai tên thuộc hạ, họ liền hiểu ý giữ chặt tay của hắn ta.

Vừa rồi chủ nhân đã nói rất rõ, phải phế bỏ hai tay của hắn ta.

Dù sao này hắn muốn chơi bạc cũng không thể.

Lăng Triều cầm cây mã tấu đưa lên cao, anh không lưu tình dùng sức chém xuống.

-Ahhhhhhhhhhhhhh.....

Dưới tầng hầm lạnh lẽo yên tĩnh, đột nhiên một tiếng kêu thảm thiết vang lên làm người nghe phải rùng mình sởn gáy.

Một bàn tay đầy máu tươi văng xuống mặt đất.

-Ahhhhhhhhhhhhhh.....

Tiếp theo là một bài tay khác bị Lăng Triều phế, hắn ta lập tức ngất đi.

Lăng Triều ném cây mã tấu màu bạc kim dính đầy máu sang một bên nói với giọng lạnh lùng.

- Quảng hắn ra ngoài cho ta!

Sau khi xử lý xong tên đánh bạc Lăng Triều lập tức trở lại phòng tổng giám đốc phục mệnh.

28. Chương 28 : Cầm Sừng.

Bước vào cửa Lăng Triều nhìn thấy Thần Phong đang đứng trước cửa sổ sát mặt đất, hai tay đút vào trong túi quần tây của mình, lúc này mặt trời ngoài cửa sổ đã từ từ khép lại ánh sáng mờ nhạt được che khuất bởi những tầng mây buồn.

- Chủ nhân, việc ngài bảo thuộc hạ điều tra cuối cùng cũng đã có kết quả.

Không chỉ Thần Phong ngay cả Hứa Thừa Anh cũng kinh ngạc quay đầu lại nhìn Lăng Triều.

Hứa Thừa Anh vui mừng trong lòng, anh biết chủ nhân đã cho người điều tra việc này suốt 6 năm qua, nhưng vẫn không có tin tức.

- Điều tra được gì?

Thần Phong trong lòng nóng như lửa đốt, anh bước tới ngồi xuống cái ghế sofa đặt ngay chính giữa phòng.

Thần Phong khom tới cái bàn thủy tinh trước mặt, một tay cầm điếu cigar tay còn lại cầm lấy cái bật lửa hình con sói.

Thần Phong ngậm điếu cigar trong miệng, tay cầm cái bật lửa đưa đến điếu cigar muốn mời lên điếu thuốc nhưng không được, bàn tay vì khấn trương nên không ngừng run rẩy dù anh đã cố gắng kiềm chế.

Hứa Thừa Anh thấy vậy liền lấy cái bật lửa trong túi áo ra, khom tới mời lên điếu cigar cho Thần Phong.

Thần Phong đưa điếu cigar đến môi, hít vào một hơi thật sâu để ổn định lại tâm trạng của mình.

- Người của thuộc hạ điều tra ra được, tên tài xế lái chiếc xe của Lãnh phu nhân và tiểu thư Lãnh Thiên Hân ngày hôm đó bị người ta mua chuộc.

Tên tài xế và cả hai mẹ con của Tiểu thư Lãnh Thiên Hân đã bỏ mạng trong vụ tai nạn.

Nhưng sau khi hân chết đi, không bao lâu vợ và con của hân được đưa ra nước ngoài sống một cuộc sống sung túc.

- Người đâu?

Thần Phong nghe vậy ánh mắt thâm sâu hiện lên tia tàn ác, đúng như anh dự đoán có người cố tình muốn giết Hân Nhi.

- Tuần sau người của thuộc hạ sẽ đưa hai mẹ con bà ta về Trung Quốc, để gặp mặt chủ nhân.

Lăng Triều nhìn Thần Phong nói với giọng tôn kính, trong lòng Lăng Triều biết nếu để Thần Phong tìm ra người nào đã làm hại đến Lãnh Thiên Hân, thì người đó nhất định sẽ chết không được toàn thay.

Ngồi trên chiếc xe BMW màu đen do Hứa Thừa Anh lái đưa Thần Phong về Thần Thị, trong lòng anh cảm thấy nao nao.

Anh vừa tìm ra chút đầu mối về vụ tai nạn năm xưa, nhưng không biết vì sao trong lòng anh vẫn chưa được thỏa mãn.

Sâu thẳm dưới đáy lòng của Thần Phong luôn hy vọng, cái Lăng Triều điều tra được chính là tung tích của Lãnh Thiên Hân, chứ không phải là cái tin hai mẹ con Lãnh Thiên Hân đã chết.

Một cảm giác thất vọng làm Thần Phong thật sự hoang mang.

Anh định trở về biệt thự Thần Viên nhưng với tâm trạng bất ổn hiện giờ, anh chỉ sợ khi nhìn thấy Chung Hân anh sẽ càng thêm buồn bực.

Cả đoạn đường Hứa Thừa Anh không dám nói lời nào, anh biết Thần Phong lúc này rất phiền não nên không muốn quấy rầy anh.

Chiếc xe màu đen chậm rãi dừng lại trước đèn giao thông màu đỏ tại con đường sầm uất, đông đúc người qua lại ngay trung tâm Thành Phố X.

Cặp mắt thâm thúy của Thần Phong nhìn vào những đôi tình nhân tay trong tay, đi dạo dưới ánh trăng tròn treo lơ lửng trên bầu trời.

Thần Phong nhìn vào họ trong lòng hiện lên cảm giác khao khát, khao khát mình cũng được như bọn họ, dắt tay người mình yêu đi tản bộ trên con đường mộng mơ dưới ánh trăng lãng mạn này.

Thần Phong không chỉ khao khát, nói cho đúng hơn là anh ganh tị với những cặp tình nhân này.

Đột nhiên bóng dáng mỏng manh của người phụ nữ, khơi dậy sự chú ý trong lòng Thần Phong.

Chung Hân trên người mặc cái đầm liền màu đen bó sát vào đường cong quyến rũ, mái tóc dài được cô cố tình xõa xuống để che khuất gương mặt của mình.

Cô bước vào cửa chính của khách sạn Phoenix (Phượng Hoàng) cặp mắt nhìn lảo lia cùng với cử chỉ thận trọng, khiến Thần Phong nhíu mày trong vẻ nghi ngờ.

Đèn giao thông đột nhiên từ màu đỏ chuyển sang màu xanh, Hứa Thừa Anh chuẩn bị nhấn ga phóng về phía trước, đột nhiên giọng nói trầm khàn của Thần Phong vang lên từ phía sau.

- Ngừng xe!

Hứa Thừa Anh liền nhìn vào gương chiếu hậu, đập vào mắt anh chính là gương mặt tối đen như mực của Thần Phong.

Hứa Thừa Anh quan sát Thần Phong nhìn thấy ánh mắt của anh luôn dõi theo người phụ nữ, có cử chỉ lén lút vừa bước chân vào cửa khách sạn.

Hứa Thừa Anh liền hiểu ý đồ xe vào bãi đậu xe VIP của khách sạn Phoenix, anh liền bước xuống cung kính mở cửa xe cho Thần Phong.

Thần Phong với tâm trạng bực tức bước xuống xe, ánh mắt sắc bén lúc này đã bị một tầng mây u ám che khuất.

Cô ấy một mình đến khách sạn để làm gì?

Còn có cử chỉ lén lút đến như vậy, sợ người khác bắt gặp sao?

Chết tiệt! còn mặc cái đầm mình mua cho cô ấy nữa.

Nghĩ đến đây Thần Phong liền liên tưởng đến việc Chung Hân cùng người đàn ông khác có tư tình, chỉ có lý do này phụ nữ mới một mình đi đến khách sạn.

Trong lòng nghĩ vậy bước chân đã gấp gáp bước vào trong, Hứa Thừa Anh vội vàng đi theo sau anh.

Thần Phong vô cùng cẩn thận, anh theo sau Chung Hân nhưng luôn giữ một khoảng cách cố định tránh cô nghi ngờ.

Lần này anh sẽ cho đôi cậu nam nữ này một trận, vì dám cảm sùng Thần Phong anh.

Bàn tay đặt trong túi quần tây của Thần Phong bất giác cuộn tròn lại thành nắm đấm, ánh mắt phát ra tia lửa làm những người xung quanh tự giác tránh sang một bên nhường đường cho anh đi.

Sau khi Chung Hân khẳng định không có người theo dõi, cô liền bước nhanh vào trong thang máy.

Chung Hân có hẹn với Kim Chấn Huy bàn về chuyện của hai chị em Triệu Nhân, cô đã nghĩ ra được cách dụ họ mắc câu.

Chung Hân đi thật nhanh đến phòng VIP 503, nhìn vào cái đồng hồ đeo trên cổ tay của mình, đã là mười giờ tối cô đã trễ hai tiếng đồng hồ.

Thật ra cô hẹn với Kim Chấn Huy vào 8 giờ tối, nhưng đến tận bây giờ cô mới có thể lên ra ngoài.

“Cốc.....cốc.....cốc....”

Chung Hân đứng trước cửa nhìn trái rồi nhìn sang phải, không thấy có gì khả nghi cô mới nâng tay gõ vào cánh cửa phòng trước mặt.

Chung Hân thật không ngờ lúc này Thần Phong đang đứng tại một góc khuất quan sát cô, anh nhìn thấy cánh cửa phòng từ từ hé mở, một bàn tay đàn ông cường tráng vươn ra nắm chặt tay Chung Hân kéo cô vào trong.

Con người lạnh lẽo của Thần Phong đột nhiên hiện lên sự chết chóc, Hứa Thừa Anh đứng bên cạnh nhìn thấy phản ứng của Thần Phong, anh lắc đầu tỏ ra thương tiếc cho chị dâu.

Thần Phong nghiêng răng ken két bàn tay siết chặt đến gân xanh cũng hiện lên rõ ràng trên mu bàn tay của anh.

Chung Hân vừa bước vào trong phòng liền nhìn Kim Chấn Huy bằng ánh mắt áy náy nói với giọng nhỏ nhẹ.

- Xin lỗi em đã đến trễ.

Chung Hân thật sự không muốn đến trễ, nhưng cô phải đợi đến khi người của Thần gia ngủ, rồi mới lên ra ngoài được.

Kim Chấn Huy nở một nụ cười ngọt ngào, trên tay cầm hai tách cafe ngồi xuống ghế sofa bên cạnh Chung Hân.

Kim Chấn Huy thản nhiên đưa cho cô một tách cafe thơm ngon đang bốc khói.

Chung Hân lịch sự nhận lấy tách cafe từ trên tay Kim Chấn Huy nhưng không uống, chỉ nhẹ nhàng đặt tách cafe lại trên cái bàn thủy tinh trước mặt.

Chung Hân quan sát Kim Chấn Huy, trên người anh chỉ khoác một cái áo choàng tắm, nhìn vào thần sắc sáng khoái trên gương mặt anh, Chung Hân mỉm cười nhìn vào cánh cửa phòng ngủ đang được khép chặt phía sau Kim Chấn Huy.

- Em đã làm phiền đến chuyện tốt của anh.

Không cần nghĩ Chung Hân cũng biết trong căn phòng đó vừa mới xảy ra chuyện gì.

- Ha ha ha Sao em biết?

Kim Chấn Huy cười ha hả nhìn cô em gái hỏi.

- Anh đó, ăn vụng mà không chịu chùi miệng, trên gò má và cổ của anh còn in lại dấu son đỏ kìa.

Chung Hân vừa nói vừa dùng ngón tay trỏ chỉ vào những dấu hôn trên người của Kim Chấn Huy.

- Ăn vụng?

Em sai rồi, nam chưa vợ gái chưa chồng đâu thể gọi là ăn vụng.

Nói đến đây Kim Chấn Huy bất giác xoay mặt lại nhìn vào cánh cửa phòng, trên gương mặt chợt hiện lên nụ cười hạnh phúc.

- Anh đối với cô ấy là thật lòng.

Kim Chấn Huy nói với giọng nghiêm túc, người phụ nữ phía sau cánh cửa đó chính là phần nửa kia của anh.

29. Chương 29: Bắt Gian.

Chung Hân nghe anh nói vậy liền nhướn mày, cặp mắt khó tin nhìn anh từ trên xuống dưới.

- Tình trường của anh em biết không ít, từ lúc nào một tổng giám đốc phong lưu như anh lại yêu thật lòng?

Chung Hân đang nói đến Kim Chấn Huy, nhưng không biết vì sao trong lòng cô lại liên tưởng đến Thần Phong.

Kim Chấn Huy và Thần Phong là cùng chung một loại người, vừa đẹp trai, có tiền, tài giỏi và quan trọng nhất có nhiều phụ nữ bên cạnh.

Đột nhiên Chung Hân lại cảm thấy hâm một một người phụ nữ phía sau cánh cửa phòng kia, ít ra bây giờ một công tử ăn chơi như Kim Chấn Huy cũng đã vì cô ấy dừng bước chân của mình lại.

Kim Chấn Huy nghe ra được trong lời nói trêu chọc của Chung Hân có vài phần đau thương, anh liền biết cô đang nghĩ gì.

- Có lẽ người đàn ông của em, cũng có ngày sẽ giống như anh cam tâm tình nguyện dừng bước chân lãng tử, để sánh bước cùng em đi đến cuối cuộc đời này.

Kim Chấn Huy tin chắc đàn ông không yêu mới lảng nhãng bên ngoài, nhưng một khi họ đã yêu họ sẽ trung thành với tình yêu và người phụ nữ của mình.

- Người đàn ông của em?

Em có sao?

Chung Hân nhìn anh nói với giọng thẳng thừng, Thần Phong chưa từng thuộc về cô.

Nhìn thấy Kim Chấn Huy định nói tốt cho Thần Phong, Chung Hân liền chuyển đề tài cô không muốn nghĩ đến Thần Phong nữa.

Đã một tháng mấy Thần Phong không về nhà cũng không gọi điện thoại cho cô, trong lòng Chung Hân không còn bất kỳ kỳ vọng gì với người đàn ông này.

- Đừng nói đến chuyện của em nữa, em mới vừa nghĩ ra việc này.

Khi anh ký hợp đồng với Triệu Sang anh hãy nhấn mạnh kế hoạch kỳ này chỉ được khai triển trên miếng đất ở Thành Tây, như hân đã đề cập trong bản kế hoạch thư.

Chung Hân nhìn Kim Chấn Huy nói với giọng nghiêm, Kim Chấn Huy nghe cô nói vậy trong lòng nghi ngờ.

- Em định làm gì?

Buộc hân vào miếng đất đó có lợi gì cho chúng ta?

Chung Hân nghe Kim Chấn Huy nói vậy cô liền mỉm cười đắc ý.

- Triệu Sang là người với tầm nhìn hạn hẹp, chỉ khi hân nắm trong tay bản hợp đồng với Mạnh Thị, hân mới bắt đầu lên kế hoạch thu mua miếng đất ở Thành Tây.

Nhưng hân có chết cũng không ngờ, em đã âm thầm mua lại miếng đất đó trước khi nó được đưa ra đấu giá.

Chị Sang Sang sẽ giữ kín thông tin về chủ nhân của miếng đất.

Chung Hân dựa lưng vào ghế sofa nói một cách thản nhiên, như mọi việc đã nằm gọn trong lòng bàn tay của cô.

- Em không định bán miếng đất đó cho Triệu Sang?

Trong lòng Kim Chấn Huy vẫn chưa hiểu rõ suy nghĩ trong lòng Chung Hân.

Chung Hân nhìn anh bằng ánh mắt thâm thúy chậm rãi nói.

- Bán!

Em sẽ bán, còn phải bán với giá gấp 10 lần giá ban đầu em mua vào.

Nghe Chung Hân nói vậy lúc này Kim Chấn Huy mới hiểu ý của cô.

Thì ra Chung Hân mượn anh 10 triệu đô la, là để mua miếng đất này.

- Em nhe, em còn hơn bọn cho vay ăn lời cắt cổ nữa.

Chỉ vừa mới sang tay đã lời gấp 10 lần.

Kim Chấn Huy hóp một ngụm cafe nhìn Chung Hân cười tươi nói, anh không ngờ cô em gái này của anh không ra tay thì thôi một khi ra tay lại cay cú đến như vậy.

- Em đã nhẹ tay lắm rồi, em mua vào miếng đất đó với giá 10 triệu đô la, em chỉ bán lại cho hân ta 100 triệu.

Sau khi hân ký hợp đồng với Mạnh Thị hân đã là cá nằm trên thớt, dù em có nâng giá gấp 20 lần hân cũng phải mua cho bằng được, bằng không hân phải bồi thường bản hợp đồng hàng trăm triệu đô la cho Mạnh Thị.

Chung Hân nói với giọng chắc chắn, lần này cô phải khiến Triệu Sang thua một cách thảm bại không thể trở mình.

- Anh Chấn Huy, em đã nhờ chị Sang Sang thành lập một công ty mới tên Tân Lân thị.

Hiện tại em không thể ra mặt, anh có thể giúp em điều hành bên trong.

Nếu Triệu Sang thật sự mua miếng đất đó, hân sẽ dùng hết tiền vốn lưu động của Lân thị hiện nay nhưng theo em biết vẫn không đủ, em tin chắc hân sẽ đem cổ phần trong tay hân bán ra ngoài.

Đến lúc đó anh giúp em ứng trước tiền mua lại cổ phần của hân ta.

Khi nhận được tiền em sẽ trả lại cho anh ngay.

Chung Hân nhìn Kim Chấn Huy nghiêm túc nói, Kim Chấn Huy đã từng nói với cô anh sẽ giúp cô vô điều kiện, bao nhiêu tiền cũng không sao.

Đối với Kim Chấn Huy con trai độc nhất của tập đoàn Kim Thị, chủ nhân của 10 cái trung tâm thương mại lớn nhất tại Mỹ thì tiền đối với anh không thành vấn đề.

Cho dù Kim Chấn Huy có gia thế hiển hách nhưng anh lại không muốn tiếp nhận những mối làm ăn của gia tộc, ngược lại anh đến làm việc cho người bạn thân Mạnh Hùng cai quản ngân hàng Mạnh Thị bên New York.

- Hân Nhi vấn đề về tiền em đừng quá quan tâm, tiền của anh cũng giống như tiền của em.

Chỉ có đều cổ phần nằm trong tay Triệu Sang không nhiều, dù hẳn có bán hết cổ phần trong tay hẳn cũng chỉ là con số nhỏ không đáng kể.

Kim Chấn Huy cảm thấy kế hoạch của Chung Hân, chưa được hoàn hảo cho lắm.

- Anh yên tâm, cổ phần trong tay hẳn không nhiều nhưng ba em còn nắm trong tay 40%.

Em tin chắc hẳn và Triệu Nhân sẽ tìm cách khiến ba em bán đi cổ phần của mình.

Hiện tại Lãnh Minh nắm trong tay 40% cổ phần, Ngô Công 15%, Thái Thịnh 15%, Triệu Nhân 5 %, Triệu Sang 5% còn 20 % còn lại thuộc về các cổ đông khác.

Vì Lãnh Minh đã viết di chúc để lại cho Lãnh Thiên Hân 30% cổ phần của ông, nên Chung Hân biết Triệu Nhân nhất định sẽ tìm cách đoạt số cổ phần đó cho bằng được.

Trong lúc hai người đang nói chuyện đột nhiên tiếng chuông cửa vang lên.

Chung Hân liền xoay người nhìn về hướng cửa chính với ánh mắt e dè.

- Chắc là phục vụ phòng, lúc này anh đã gọi một ít thức ăn.

Kim Chấn Huy nhìn Chung Hân trấn an cô, anh biết trong lòng Chung Hân đang lo lắng điều gì.

Nếu để hai chị em của Triệu Nhân biết được quan hệ giữa anh và cô, họ sẽ đâm ra nghi ngờ.

Kim Chấn Huy bước tới cửa chính ngón tay trở ẩn vào cái nút tròn trên màn hình camera bên phải, gương mặt xám xịt của Thần Phong hiện lên trên màn hình.

Kim Chấn Huy liền nở một nụ cười tà, anh thản nhiên kéo cổ áo choàng bung ra để lộ những giấu hân đỏ trên làn da màu nâu.

Kim Chấn Huy dùng tay vuốt vuốt mái tóc ngắn gọn làm cho nó rối tung lên, sau khi chuẩn bị xong tất cả Kim Chấn Huy mới từ từ mở cửa.

Thần Phong nhìn thấy một người đàn ông tuấn tú lịch lãm mở cửa anh liền quan sát hẳn.

Nhìn vào thần thái của hẳn ta, thật sản khoái giống y như vừa mới trải qua một cuộc hoan ái đầy kịch tính, trong lòng Thần Phong dâng lên từng cơn sóng dập dềnh.

Sau một lúc dò xét Kim Chấn Huy Thần Phong cảm thấy Kim Chấn Huy có phần hơn quen, nhưng vào giờ phút này chuyện có quen hay không đã không còn quan trọng nữa, ánh mắt sắc bén của Thần Phong chợt hiện lên những tia máu đỏ, anh nghiêng chặt răng bàn tay to lớn lập tức túm lấy cổ áo của Kim Chấn Huy, khi anh nhìn thấy những giấu hân màu đỏ nằm khắp nơi trên cổ và má của Kim Chấn Huy.

Thì ra cô ấy cũng làm như vậy với đàn ông khác, thảo nào khi nhìn thấy giấu son môi trên cổ áo của mình cô ấy chẳng có phản ứng gì cả.

Chung Hân đợi anh rất lâu nhưng không thấy Kim Chấn Huy trở lại, cô liền đứng lên đi đến cửa hỏi anh.

- Anh Chấn Huy, sao lâu.....

Bước chân cùng với lời nói của Chung Hân chợt khựng lại, khi cô nhìn thấy Thần Phong đang hung hăng túm lấy cổ áo của Kim Chấn Huy.

Nhìn vào dáng vẻ ma quỷ của Thần Phong hiện giờ, Chung Hân cảm thấy bất an trong lòng cô sợ hãi lui về phía sau nói lắp.

- Sao...Sao.... Anhanh...lại ở đây?

Nhìn thấy cử chỉ sợ sệt của Chung Hân trong lòng Thần Phong càng thêm phần nộ, anh nghĩ cô đang hoang mang vì đã bị anh bắt gian tại trận. Nhưng Thần Phong nào biết từ cái đêm anh xem chút cường đoạt cô, anh đã khiến Chung Hân ám ảnh trong lòng.

Chỉ cần nhìn thấy ánh mắt ma quỷ cùng với vẻ mặt điên cuồng mất đi kiểm soát của Thần Phong, trong lòng Chung Hân liền hiện lên cảm giác bài xích.

- Hân Nhi, em quen với người này?.

Kim Chấn Huy cố tình dùng giọng điệu ngọt ngào gọi tên cô một cách thân mật, hai từ Hân Nhi thốt ra từ miệng của Kim Chấn Huy khiến Thần Phong nổi điên lên.

Thần Phong kéo mạnh cổ áo của Kim Chấn Huy về phía mình, anh nâng tay quăng nắm đấm vào gương mặt đẹp trai của Kim Chấn Huy, khiến Kim Chấn Huy ngã nhào xuống đất.

-Ahhhhhhhh.....

Thần Phong! Dừng tay lại.

Chung Hân hoảng hốt kêu lên cô lao tới đỡ Kim Chấn Huy, lúc này đang nằm thê thảm dưới mặt đất với nửa bên má sưng phù, khoé môi rỉ máu.

30. Chương 30: Ngang Tàng.

Thần Phong nhìn thấy cử chỉ quan tâm của Chung Hân đối với Kim Chấn Huy, không biết vì sao trong lòng anh lại cảm thấy khó chịu vô cùng.

Thần Phong không kiềm chế được bản thân mình định xông tới đấm thêm vài đấm vào gương mặt khó ưa kia của Kim Chấn Huy, nhưng thật không ngờ Chung Hân lại nhìn thấu tâm tư của anh, cô liền xông tới ôm chặt Thần Phong không cho anh tiến đến gần Kim Chấn Huy hơn.

- Phong, anh không được lại hại anh Chấn Huy.

Chung Hân sợ hãi lên tiếng, cô không ngờ lời nói vô tình của mình là sự khởi phát của ngọn lửa căm phẫn trong lòng Thần Phong.

Anh cúi đầu nhìn vào người phụ nữ đang ở trong lòng mình, nhưng lại lo lắng cho người đàn ông khác.

Nhìn thấy nét mặt lo lắng của Chung Hân ngọn lửa trong lòng anh lúc này đã không còn ai có thể dập tắt.

Thần Phong như một con mãnh thú, anh hung hăng nắm chặt cổ tay Chung Hân kéo cô mạnh ra ngoài, Chung Hân bị hành động bất thành tình này của Thần Phong làm cho lúng túng, cô muốn nói gì đó với Kim Chấn Huy nhưng chưa kịp nói đã bị Thần Phong thô bạo lôi đi.

Cánh tay mềm mại chỉ dùng để đàn dương cầm của Chung Hân bị Thần Phong không thương xót nắm chặt đến nỗi cổ tay cũng trở nên thâm tím.

Hứa Thừa Anh nhìn thấy tình huống căng thẳng liền bước vội vàng theo hai người, trong lòng muốn giúp Chung Hân nhưng không dám.

Hứa Thừa Anh biết với tính tình của Thần Phong, nếu anh đứng ra bênh vực cho Chung Hân, cũng sẽ như đổ thêm dầu vào lửa càng khiến lửa cháy mạnh hơn.

- Anh khiến tôi đau quá....

Giọng nói đau đớn của Chung Hân vang lên từ phía sau, tuy Thần Phong nghe rất rõ, nhưng vẫn tiếp tục hành động mạnh bạo của mình.

Đối với Thần Phong, đau đớn nhỏ này chỉ là trừng phạt nhẹ cho sự gian dối của cô.

Thần Phong lôi Chung Hân qua một đại sảnh đông nghịt người, anh hiên ngang xem thường ánh mắt của mọi người lúc này đang tò mò không biết việc gì đã xảy ra.

Chung Hân vừa đau vừa xấu hổ, cô không biết Thần Phong đang nổi điên vì chuyện gì.

Tự nhiên lại trở chứng đánh người.

Chung Hân ngượng ngùng cúi thấp đầu không dám đối diện với ánh mắt dò xét của mọi người xung quanh.

Trong lòng Chung Hân thầm nghĩ, Thần Phong là người bá đạo nhất mà cô từng gặp qua, chưa từng có một ai hay việc gì có thể khiến Thần Phong nhượng bộ.

Kỳ thật tuy anh ngang tàng độc đoán nhưng Chung Hân lại thích, cô không thích loại đàn ông không có nhận xét của riêng mình chỉ biết mù quáng nghe theo lời phụ nữ.

Ánh mắt có phần ngưỡng mộ nhìn anh, lúc này cái Chung Hân nhìn thấy chỉ là bóng lưng cao lớn cùng với bờ vai rộng của anh.

Từ phía sau nhìn tới dáng người Thần Phong rất hấp dẫn, từ khí thế cho đến mị lực tỏa ra từ trên người anh thật sự khiến trái tim cô rung động.

Nhưng cô biết cho dù anh có ở kề bên cạnh cô, cô cũng không bao giờ chạm được.

Trong lúc Chung Hân còn đang mải mê suy nghĩ, cô đã bị Thần Phong lôi đến bãi đỗ xe VIP, bàn tay to lớn của anh vẫn nắm chặt cổ tay cô.

Thần Phong nhìn Hứa Thừa Anh nãy giờ vẫn âm thầm theo bên cạnh hai người.

Hứa Thừa Anh liền hiểu ý lấy chìa khóa xe trong túi áo vest ra, cung kính đưa cho Thần Phong.

Vừa mở cửa xe Thần Phong lại một lần nữa chẳng thương hoa tiếc ngọc ném Chung Hân vào bên ghế phụ, làm cánh tay cô đập mạnh vào cạnh cửa.

Cơn đau từ cánh tay làm toàn thân Chung Hân nhức nhối, cô giận dữ rút tay về nhìn Thần Phong bằng ánh mắt tức giận.

Tại sao anh có thể đối xử thô bạo, với một người con gái yếu đuối như cô.

Tuy trong lòng nghĩ vậy nhưng Chung Hân không hề nói ra suy nghĩ của mình, vì cô biết đối với cô Thần Phong chưa từng cảm thấy xót xa.

Nhìn thấy cử chỉ kháng cự của Chung Hân anh liền khom người vào trong xe, bàn tay cường tráng bóp mạnh hai bên má của Chung Hân, giữ chặt đầu cô bắt buộc cô phải đối diện với gương mặt phần nộ của anh.

- Tôi sẽ khiến cô hối hận vì đã cho tôi đội mũ xanh.

Lúc Thần Phong nói ra những lời này ánh mắt cùng với tà khí tỏa ra từ trên người anh khiến Chung Hân ớn lạnh đến nổi da gà, trong lòng cô hiện cảm giác bất an.

Vừa dứt lời Thần Phong đột nhiên buông tay, lúc này cô mới cảm nhận được hai bên má của mình truyền đến một cơn đau dữ dội.

Đợi đến lúc Chung Hân định thần lại Thần Phong đã lui ra khỏi xe, cô liền hoảng hốt chỉnh lại tư thế ngồi của mình, trước khi Thần Phong hung hăng đóng sầm cánh cửa.

Chỉ trong tích tắc Thần Phong đã ngồi vào trong xe, anh ngang nhiên không thắt dây an toàn phóng xe đi thật nhanh.

- Anh đã hiểu lầm, tôi và anh ấy.....

Chung Hân lên tiếng giải thích, nhưng lời còn chưa dứt câu đã bị ánh mắt tỏa ra đờng đờng sát khí của Thần Phong lườm, làm cô im bất không dám nói gì thêm.

Hiện tại Thần Phong không có tâm trạng để nghe cô nhắc đến người đàn ông khác.

Thần Phong lái xe với tốc độ khiếp người anh lạng lách qua những chiếc xe phía trước đang là chướng ngại vật của anh, khiến ngũ tạng lục phủ của Chung Hân đảo lộn cả lên, cảm giác buồn nôn dâng lên trong lòng cô.

Chung Hân vội vàng dùng một tay che miệng của mình lại, tay còn lại cầm chặt tay cầm phía trên tránh cho thân thể bị chao đảo.

Thần Phong đang lái xe ánh mắt lạnh lẽo vô tình liếc nhìn Chung Hân, nhìn thấy Chung Hân sợ đến điếng hồn Thần Phong liền nhếch môi cười khinh thường.

- Bây giờ cô mới biết sợ, nhưng đã quá muộn rồi.

Thần Phong vừa nói xong liền ấn mạnh chân vào cần ga đánh tay lái qua bên phải, trong lúc Chung Hân chưa kịp đề phòng chiếc xe vì quẹo gấp nên quăng thân thể nhỏ bé của Chung Hân qua một bên, đầu cũng vì vậy nên va chạm mạnh vào kính cửa sổ.

Toàn thân Chung Hân như bị ai đó dùng cây đập mạnh, nhất là vị trí ở đầu, cảm giác choáng váng đột nhiên ập tới khiến Chung Hân say sẩm mặt mày.

Lúc này trước mắt Chung Hân là cảnh tượng mơ hồ, cô nhắm mắt lại rồi mở ra vài lần xem có nhìn thấy được rõ hơn không.

Sau vài lần thất bại cái cô nhìn thấy chỉ là một làng khó mông, Chung Hân bắt đầu hoảng hốt cô không biết mắt mình có bị tổn thương không.

-Phong..... Em.....em không nhìn.....

Chung Hân chưa nói hết câu đột nhiên Thần Phong phanh gấp, vào lúc Thần Phong nổi điên anh sẽ không để bất cứ việc gì lọt vào trong tai mình.

Lần này đầu của Chung Hân lại một lần nữa đập mạnh vào thành xe.

Một cơn đau từ đầu lan tỏa khắp nơi trên cơ thể của cô, cô dùng hết sức ngã về phía sau để đầu dựa vào thành ghế.

Mắt mình bị sao vậy? Sao mình không thấy rõ?

Chung Hân đưa tay lên trước mắt nhưng cái cô nhìn thấy không phải là mấy ngón tay thon dài mà là một tầng mây mỏng.

Trong lòng còn đang bối rối đột nhiên cánh cửa xe bị một lực mạnh mở toang ra.

Bàn tay cứng như thép của Thần Phong chụp lấy cánh tay cô, kéo cô lê lét ra khỏi chiếc xe tiến vào cửa chính của biệt thự Thần Viên.

Cặp mắt của Chung Hân không nhìn thấy được gì, cô chỉ bước theo sự dẫn dắt của Thần Phong vào trong biệt thự.

Vừa kéo Chung Hân vào đến phòng khách Thần Phong liền ném cô lên ghế sofa, thân thể mảnh mai bị một lực mạnh quăng như đồ vật, đập vào cạnh bàn cafe thủy tinh.

- Nói!

Người đàn ông đó với cô có quan hệ gì?

Thần Phong không thể nào kiềm chế được nộ khí của mình, cất giọng hung hăng chất vấn Chung Hân.

Bác Ninh, Tiểu Thu và mấy người giúp việc nghe được thiếu gia lớn tiếng trách móc liền biết Thiếu Phu Nhân xảy ra chuyện.

Mọi người liền bỏ công việc của mình sang một bên, chạy vào phòng khách xem đã xảy ra chuyện gì.

Nhìn thấy thiếu gia đang đứng trước ghế sofa với thần sắc lạnh lùng trên người được bao trùm bởi hàn khí, còn Thiếu Phu Nhân đang nằm thê thảm trên sofa.

Tiểu Thu nhìn thấy nét mặt nhăn nhó của Chung Hân, liền biết thiếu gia đã khiến cô bị thương.

- Thiếu gia, Thiếu Phu Nhân đã bị.....

- Cầm miệng!

Thần Phong không để Tiểu Thu nói hết liền lớn tiếng cắt ngang, anh nhìn mọi người nói với giọng lạnh lùng.

- Lui xuống hết!

Không có lệnh của tôi, cầm vào.

Nghe Thần Phong nói vậy tuy trong lòng mọi người không muốn, nhưng bắt buộc dĩ lui ra ngoài.

31. Chương 31: Kinh Ngạc.

Sau khi mọi người lui xuống, Thần Phong một lần nữa nhìn Chung Hân cất giọng hung hăng.

- Nói! hân và cô có quan hệ gì?

Thần Phong thật sự không hiểu nổi bản thân của mình, đối với người khác anh chưa từng phải nói đến lần thứ hai, nhưng chỉ duy nhất một mình Chung Hân anh không tự chủ lặp lại lời nói của mình.

Nói xong Thần Phong thật bình tĩnh đứng đó nhìn Chung Hân chờ nghe cô giải thích, chắc có lẽ trong trái tim anh đang mong mỗi Chung Hân sẽ cho anh một lời giải thích hợp lý.

Chẳng hạn như: anh đã hiểu lầm anh ấy là chồng của bạn em, hay anh ấy không thích phụ nữ.

Chung Hân nghe anh hỏi vậy trong lòng bối rối, cô không biết phải nên giải thích với Thần Phong như thế nào, cô không thể nói cho anh biết quan hệ giữa Kim Chấn Huy và cô, nhìn vào giao tình giữa Lãnh Đồng và Thần Phong cô chỉ sợ anh sẽ vô tình nói cho Lãnh Đồng biết.

Chung Hân gượng người ngồi dậy để thân thể yếu ớt của mình dựa vào sofa, cô cảm thấy mình giống như một món đồ pha lê bị Thần Phong vô tình hay cố ý làm vỡ nát, trên người cô từ trên xuống dưới đều bị Thần Phong làm tổn thương nhất là ở mắt.

- Anh ấy..... Anh ấy là bạn của tôi.

Lời nói ngập ngừng của Chung Hân khiến Thần Phong nộ khí xung thiên, anh trầm mặc nhìn Chung Hân hừ lạnh một tiếng buông ra lời sỉ nhục đến lòng tự trọng của cô.

- Hừ.....Bạn?

Đối với bạn nào cô cũng lẳng lơ như vậy sao?

Chung Hân không ngờ Thần Phong lại nói cô như vậy, trái tim cô cảm giác rất đau.

Chung Hân chống tay lên ghế sofa, ngồi thẳng người lại nhìn Thần Phong.

- Lẳng lơ!

Mắt nào của anh thấy tôi lẳng lơ với đàn ông khác.

Chung Hân thật sự bị Thần Phong chọc đến muốn điên lên, cảm giác tức giận khiến cô không còn tâm trạng để quan tâm đến đôi mắt của mình.

Nhìn thấy Chung Hân hung hăng cãi lại, Thần Phong liền sa sầm mặt.

Chắc có lẽ vì anh nói đúng tâm tư của cô nên Chung Hân mới chợt dạ tỏ ra giận dữ.

- Chung Hân ơi là Chung Hân, tôi chưa từng thấy qua phụ nữ đê tiện như cô.

Nhìn thấy đàn ông liềm liếc mắt đưa tình, chắc như câu mẹ nào con nấy.

Mẹ không đường hoàng thì con làm sao trong sáng cho được.

Thần Phong đã từng đọc qua một đoạn tin phỏng vấn Chung Hân trong tờ tạp chí ‘Người Yêu Âm Nhạc’.

Ngoài xuất thân nhà nghèo, họ còn đề cập đến chuyện mẹ của Chung Hân chưa có chồng đã có con.

Thật ra khi nói ra những lời này chính bản thân Thần Phong cũng giật mình kinh ngạc, lời nói ra như bát nước đổ ra ngoài muốn lấy lại cũng không được.

Anh không ngờ những lời thô bỉ như vậy, lại có thể thốt ra từ miệng của Thần Phong anh.

“Chát.....”

Trong lúc Thần Phong còn đang ngỡ ngàng một tiếng chát thật lớn vang lên, một bạt tay dán lên gương mặt cương nghị của Thần Phong khiến anh bất ngờ đứng chết trân.

Chung Hân đã trút hết sự đau thương trong lòng mình vào cái bạt tay này, gương mặt nguy hiểm của anh lúc này đã in rõ năm dấu tay cô.

Thần Phong đứng bất động trong giây lát ánh mắt khó tin nhìn chằm chằm vào Chung Hân, anh không ngờ cái gan của cô gái này lại to đến như vậy.

Lửa giận trong lòng Thần Phong sôi lên sùng sục, thân hình vạm vỡ như một con báo xông tới, bàn tay to lớn nâng lên muốn cho Chung Hân ném thử cái tát tai phải như thế nào.

- Thần Phong!

Ai cho phép anh xúc phạm đến mẹ của tôi.... Hic....hic....

Anh lấy tư cách gì để nói ra những lời đó?

Anh có biết mẹ tôi đã phải trải qua những đau khổ gì không?

Anh có biết đến khi mẹ tôi chết bà cũng không nhắm mắt không?

Hu.....hu...hu.....

Anh là đồ khốn kiếp, tôi đã đắc tội gì với anh?

Tại sao anh lại đối xử với tôi như vậy?

Hu.....hu.....hu....

Chung Hân khóc lóc không ngừng mắng Thần Phong, lúc này toàn thân cô không còn sức lực ngã quỵ xuống mặt đất.

Chung Hân bây giờ đã hoảng toàn suy sụp, vừa nhớ đến mẹ vừa tức giận chính bản thân mình.

Cô đã trở về hơn ba tháng không làm nên trò trống gì, cái cô nhận lấy chỉ là sự tổn thương từ anh.

Càng nói Chung Hân càng khóc dữ dội hơn, tiếng khóc thê lương làm lòng Thần Phong xao xuyến.

Nhìn thấy dáng vẻ khóc lóc thê thảm của Chung Hân, đột nhiên trong lòng Thần Phong cảm giác quặn đau, bàn tay đang ở trên không trung từ từ hạ xuống.

Lần đầu tiên cô ấy khóc trước mặt mình, anh nhớ rất rõ lần trước khi tay cô bị thương đến chảy rất nhiều máu Chung Hân cũng chưa từng rơi một giọt nước mắt trước mặt anh, anh biết lần này mình thật sự quá đáng, chắc người cô yêu thương nhất chính là mẹ của mình.

Đột nhiên tiếng khóc nức nở của Chung Hân nhỏ dần không bao lâu căn phòng trở nên yên tĩnh, chỉ còn nghe được tiếng hít thở nặng nề của hai người.

Thân thể mềm yếu của Chung Hân bất ngờ ngã xuống, Thần Phong hoảng hốt xông tới ôm lấy Chung Hân, để đầu cô tựa vào lồng ngực vạm vỡ của anh, bàn tay to lớn vươn ra bảo vệ đầu cô tránh cho va chạm xuống sàn nhà đá hoa cương cứng ngắc.

Thần Phong lay lay thân thể cô vài lần.

- Chung Hân.....Chung Hân

Miệng không ngừng gọi tên cô nhưng Chung Hân đã không còn ý thức, dù anh có nhúc nhích mạnh đến đâu cô cũng không có phản ứng gì.

Thần Phong lập tức bế xốc thân thể nhỏ bé đang nằm bất lực trong lòng mình lên, bước nhanh về phòng vừa đi anh vừa lớn tiếng quát lên.

- Bác Ninh, gọi cho Cao Trí.

Bác Ninh vội vã từ sau nhà chạy tới cung kính đáp.

- Dạ, thiếu gia.

Vừa dứt câu ông liền nhấc điện thoại bàn lên, gọi cho bác sĩ Cao.

Thần Phong với tâm trạng bất ổn bế Chung Hân một mạch lên phòng, anh gấp gấp đá văng cánh cửa phòng ngủ.

Bước vào phòng Thần Phong chợt dừng bước chân của mình, mùi hương của hoa Dạ Lý Hương đã bao trùm cả căn phòng, lúc này anh mới chợt nghĩ ra cặp mắt dịu dàng nhìn xuống người phụ nữ đang nằm yên trong lòng mình.

32. Chương 32: Xót Xa.

Thì ra mùi hương tỏa ra từ trên người

cô chính là mùi hoa Dạ Lý Hương, thảo nào anh lại có cảm giác thân thiết đến như vậy.

Thần Phong điều chỉnh lại tâm trạng hoang mang của mình, anh bước từ từ đến cái giường lớn đặt bên phải phòng, trong lúc anh chậm rãi bước tới cặp mắt sắc bén quan sát căn phòng anh đã lớn lên.

Đã mấy tháng anh không quay trở lại nơi này, thật không ngờ căn phòng đã khác hẳn lúc xưa.

Kỳ thật những vật dụng trong phòng vẫn như xưa, chỉ có điều lúc trước khi anh trở về đây cái anh cảm nhận được chỉ là sự hiu quạnh cô đơn.

Nhưng bây giờ khi anh đứng ngay trong căn phòng lạnh lẽo này, anh lại cảm giác thoải mái dễ chịu vô cùng.

Những chậu hoa Dạ Lý Hương cùng với mùi hương thoang thoảng tỏa ra từ hoa đã khiến lòng anh trở nên ấm áp hơn.

Thần Phong đặt Chung Hân nhẹ nhàng xuống giường, anh cẩn thận tháo đôi giày cao gót ra đặt sang một bên, anh đứng lên đi vào phòng tắm vài giây sau anh quay trở lại, trên tay cầm một cái khăn lông thấm nước ấm đã được anh vắt khô.

Thần Phong kéo ghế ngồi xuống bên cạnh giường, ánh mắt phức tạp nhìn Chung Hân.

Lúc này anh mới chợt nhận ra, từ trước tới giờ anh chưa từng thật sự nhìn kỹ cô.

Chung Hân lúc này nhìn vào thật xinh đẹp, anh bị nhan sắc hoàng mỹ của cô mê hoặc.

Thần Phong nhẹ nhàng vươn tay, bàn tay cầm khăn lông gần chạm vào gương mặt cô đột nhiên dừng lại, anh do dự không dám chạm vào cô.

Thần Phong sợ, phải anh sợ người phụ nữ này sẽ thành công khuấy động lòng anh.

Trong lúc Thần Phong còn đang do dự đột nhiên đôi mày thanh tú của Chung Hân bắt giắc nhíu chặt lại, nhìn thấy cô khó chịu trong lòng anh hiện lên cảm giác không được thoải mái.

Anh dùng khăn lau trán cô, rồi từ từ di chuyển xuống gương mặt cô, anh thật dịu dàng lau đi những giọt nước mắt trong suốt còn đọng lại trên gương mặt nhợt nhạt của cô.

Con người đen nhánh của Thần Phong chợt hiện lên một tầng mây u ám, khi anh nhìn thấy vết bầm tím do tay anh để lại trên gương mặt cô.

Thần Phong mày đã làm gì?

Với một người phụ nữ chân yếu tay mềm, sao mày có thể ra tay mạnh đến như vậy?

Trong lòng Thần Phong cảm giác xót xa, một cảm xúc áy náy chiếm lấy toàn bộ trái tim anh.

Thần Phong đặt cái khăn lông lên trên cái bàn bên cạnh, anh không tự chủ cầm lấy bàn tay mềm mại của Chung Hân.

Vừa chạm vào tay cô, Thần Phong cảm giác được trái tim của mình đập loạn nhịp, đột nhiên Chung Hân nghiêng người khiến Thần Phong bối rối buông tay ta cô ra.

Thần Phong dựa lưng vào thành ghế anh ngồi đó nhìn Chung Hân rất lâu, ánh mắt Thần Phong chợt dừng lại trên cái đầm dạ hội mặc trên người cô.

- Mặc cái này chắc khó chịu lắm.

Giọng nói trầm trầm của Thần Phong vang lên, anh nhích người Chung Hân sang một bên những ngón tay thon dài thản nhiên kéo khoá áo của Chung Hân xuống, anh dịu dàng cởi bỏ cái đầm trên người cô ra.

Nội y màu đen quyến rũ hiện ra trước mắt anh, thần sắc Thần Phong lập tức chuyển biến.

Ánh mắt mông lung che khuất tầm nhìn sáng suốt của anh, từng đường cong khiêu gợi làm Thần Phong không tài nào khống chế được dục vọng trong lòng mình.

Trong lòng Thần Phong chợt hiện lên sự buồn phiền khó tả, khi anh nhìn thấy phần eo của cô bị bầm tím, chắc có lẽ vì sự va chạm mạnh vừa rồi đã khiến cô bị thương, bàn tay không tự chủ vuốt ve eo cô.

Đột nhiên cánh cửa phòng bị một người nào đó mở toang ra, Thần Phong liền nhanh tay cầm lấy tấm chăn mỏng che lên thân thể tuyệt đẹp của Chung Hân.

Anh lập tức thu hồi tầm nhìn xót xa của vừa rồi, lui mình cách xa Chung Hân ra trở về dáng vẻ Thần Phong của ngày thường, thật ngạo mạn không quan tâm đến bất kỳ ai.

Một người đàn ông khoảng chừng 25 tuổi trên người mặc một chiếc áo sơ mi màu đen quần jeans, dáng vẻ bụi trần trên tay cầm thùng y tế không giống bác sĩ chút nào bước vào.

Cao Trí là bác sĩ riêng của Thần Phong, cũng là người trong Hội Thần Hoa.

Cao Trí không biết rõ ngọn ngành vừa nghe Bác Ninh gọi điện thoại, liền kết luận Thần Phong đã bị thương.

-Phong, cậu

Lời nói vừa thốt ra khỏi miệng Cao Trí chợt khựng lại, khi anh nhìn thấy Thần Phong đang nghiêm trang đứng bên cạnh giường.

Cao Trí liền quan sát Thần Phong từ trên xuống dưới không có chỗ nào giống người bị thương.

Lúc này Cao Trí mới ý thức được có người thứ ba hiện diện trong căn phòng này.

Cao Trí nghi ngờ trong lòng anh đã quen với Thần Phong 6 năm, 6 năm nay anh chưa từng nhìn thấy Thần Phong đưa bất kỳ người phụ nữ nào về nhà.

Lúc này tầm mắt tộc mạch của Cao Trí quan sát người phụ nữ trên giường, cô ấy thật xinh đẹp, tuy nét đẹp kia không được gọi là nghiêng quốc khuynh thành nhưng nhìn vào thật sự rất thu hút.

À thì ra cô gái này là vợ trên danh nghĩa của Thần Phong, mình đã nhìn thấy cô ấy trên tạp chí.

- Cô ấy bị sao?

Cao Trí liền đặt thùng y tế lên giường bước tới vươn tay định kéo tấm chăn xuống kiểm tra, không ngờ bàn tay còn chưa chạm được tấm chăn đã bị Thần Phong chặn lại.

- Không được đụng vào cô ấy!

Thần Phong nhú mày nhìn Cao Trí nói, bàn tay cường tráng siết chặt cổ tay của Cao Trí đến muốn đứt lìa ra.

Cao Trí liền hiểu ý lui về phía sau một bước anh nhìn Thần Phong lắc đầu đầy vẻ bất lực.

- Đại ca!

Cậu không cho tôi chạm vào cô ấy thì làm sao tôi có thể chữa trị bây giờ.

Cao Trí nói xong liền quan sát sắc mặt của Thần Phong, kỳ thật Thần Phong cũng biết điều đó nhưng anh thật cố chấp.

Sau vào giây suy ngẫm Thần Phong liền lên tiếng.

- Cậu cần biết gì cứ hỏi tôi.

Nghe Thần Phong nói vậy Cao Trí cũng đành nghe theo, cái tên này không biết được di truyền cái gen bá đạo này từ ai, anh nhớ rất rõ bác Văn là người thấu tình đạt lý mà.

- Phong, đã xảy ra chuyện gì?

Cao Trí nhìn Thần Phong nghiêm túc hỏi, nếu không cho anh chạm vào người cô ít ra cũng nên cho anh biết cô bị gì.

- Hình như....đầu và người của cô ấy bị va chạm mạnh vào vật cứng.

Thật ra thì lúc đầu cô bị va chạm vào kính cửa sổ xe anh đã nhìn thấy, nhưng anh nghĩ đó chỉ là chuyện nhỏ nên không quan tâm.

Cao Trí nghe Thần Phong nói vậy liền cầm một cái đèn pin nhỏ bước tới mở mắt của Chung Hân ra rọi thẳng vào, sau khi kiểm tra kỹ anh nhìn thấy dấu bầm tím trên mặt và cổ tay của Chung Hân lúc này được phơi bày ra ngoài.

- Phong, Cậu thật quá đáng làm cô ấy ra nông nỗi này.

Thật không hiểu Thần Phong nghĩ gì, sao có thể làm một người phụ nữ đáng yêu như thế này bị thương nặng đến như vậy.

- Với loại người như cô ấy những vết thương đó chẳng là gì.

Thật ra Thần Phong cũng biết mình đã mạnh tay với cô, nhưng vì lòng tự tôn nên không chịu thừa nhận điều này.

Cao Trí lắc đầu, anh nhìn Thần Phong bằng ánh mắt nghi ngờ.

- Cậu đừng để tôi nói đúng, sau này người phải đuổi theo cầu lụy tình yêu của người ta chính là cậu.

Trong Hội Thần Hoa Cao Trí chính là thuộc hạ của Thần Phong, nhưng hai người là bạn thân nên khi không có người ngoài, sẽ nói chuyện không phân biệt địa vị của đối phương.

- Tôi.... cầu lụy tình yêu....

Không thể nào!

Thần Phong nói với giọng khẳng định, việc theo đuổi van xin tình yêu từ phụ nữ sẽ không bao giờ có mặt Thần Phong anh.

- Ủ.... Tôi sẽ chống mắt lên mà xem.

33. Chương 33: Không Nhìn Thấy.

Nói đùa xong Cao Trí liền trở lại dáng vẻ nghiêm túc của một vị bác sĩ chuyên nghiệp, anh nhìn Thần Phong nói với giọng cẩn trọng.

- Phong đầu cô ấy bị va chạm mạnh nên võng mạc mắt đã bị tổn thương, khiến thị lực của cô ấy xảy ra vấn đề.

Nghe Cao Trí nói vậy Thần Phong lo lắng bước tới giữ chặt cánh tay anh.

- Có trị được không?

Thần Phong vừa nói ánh mắt vụn phần lo lắng nhìn vào Chung Hân lúc này vẫn nằm mê mang trên giường.

- Cậu đừng quá lo lắng...

Cao Trí vỗ vỗ tay của Thần Phong trấn an anh, Thần Phong chợt ý thức được phản ứng của mình hơi lộ liền buông tay Cao Trí ra hắng giọng nói.

- Ah um.....Tôi nhìn giống lo lắng lắm sao?

Cao Trí thật sự bó tay với người bạn này, quan tâm người ta thì cứ nói cần thiết phải tỏ ra lạnh lùng đến như vậy không?

- Không cậu không hề lo lắng.

Chắc... Chắc....Tôi thấy mắt cô ấy.....

Cao Trí tặc lưỡi cố tình bày ra bộ mặt rất nghiêm trọng, khiến lòng của Thần Phong nóng như lửa đốt.

Thần Phong bị Cao Trí chọc đến không thể kiềm chế được bản thân của mình, anh nóng nảy quát lên.

- Mắt cô ấy như thế nào?

Nói mau!

Chẳng lẽ mắt cô ấy không thể nào nhìn thấy được nữa.

Nhìn thấy nét mặt tái xanh của Thần Phong, Cao Trí biết mình hơi quá đáng, việc này đâu thể đem ra làm trò đùa anh liền nhìn Thần Phong giải thích.

- Mắt cô ấy không nghiêm trọng, thời gian đầu hầu như cô ấy không thể nhìn thấy được gì cả, nhưng tôi sẽ cho cô ấy một số thuốc để uống và thuốc nhỏ mắt vài tuần sau sẽ khỏi.

Còn những vết thương ngoài da, cậu hãy dùng thuốc này bôi lên.

Cao Trí vừa nói vừa đưa cho Thần Phong một tuýp thuốc mỡ, túi thuốc viên màu trắng và một chai thuốc nhỏ mắt.

Thần Phong ngây người vì lời nói của Cao Trí, hiện tại mắt cô ấy sẽ không nhìn thấy gì.

Lúc này anh mới nhớ đến lời nói của Chung Hân trên xe.

-Phong..... Em.....em không nhìn.....

Thì ra cô ấy muốn nói với mình rằng, mắt cô ấy không nhìn thấy rõ.

Sau khi Cao Trí hoàn thành nhiệm vụ của mình, anh liền rời khỏi.

Trước khi đi Cao Trí nghiêm túc căn dặn Thần Phong.

- Phong, tuy nói là vết thương không đáng ngại nhưng cũng phải được chăm sóc tận tình.

Không thể để mắt của cô ấy bị thêm tổn thương gì hoặc thấm nước, bằng không hậu quả sẽ khó mà lường.

- Tôi biết.

Thần Phong chậm rãi nói, sau khi đưa Cao Trí ra cửa Thần Phong ngồi trầm lặng bên cạnh giường, gương mặt tuần lân giờ chỉ còn lại sự phân vân, anh thật sự không hiểu cảm xúc hiện giờ trong lòng mình là gì.

Anh cảm thấy thương hại cho cô, hay cảm thấy áy náy vì hành vi của mình, hoặc trái tim của anh đã rung động vì cô?

Suy nghĩ này vừa loé lên trong đầu Thần Phong, liền bị anh viện cớ bác bỏ.

Không! Không thể nào.

Mình không thể nào động lòng với cô ấy được, người trong lòng mình chỉ duy nhất một mình Hân Nhi mà thôi, trước kia là như vậy hiện giờ cũng vậy và sau này cũng sẽ như vậy.

Thần Phong cảm thấy vô cùng phiền não, anh nâng tay day day huyết thái dương của mình.

Bàn tay bắt giắc thò vào trong túi quần tây lấy ra một điếu cigar thượng hạng.

Anh theo thói quen định mồi lên điếu thuốc, vào giờ phút này chỉ có mùi cay đắng nồng nàn của điếu cigar mới có thể khiến đầu óc của Thần Phong tỉnh táo lại.

Cái bật lửa trên tay anh mới vừa quẹt lên, ánh mắt Thần Phong vô tình nhìn vào Chung Hân.

Tuy Chung Hân không nói ra miệng nhưng anh biết cô không thích mùi hương nồng nặc của cigar trên người anh.

Thần Phong chán nản đặt cái bật lửa cùng với điếu cigar lại trên bàn, đứng lên đi thẳng vào phòng tắm.

Thần Phong không hề hay biết mình đã vì Chung Hân, nên không mồi lên điếu cigar đó.

Sau khi tắm xong tâm trạng của Thần Phong đã chuyển biến tốt hơn, anh mặc trên người cái áo choàng tắm màu trắng, mái tóc ngắn gọn còn đọng lại những giọt nước trông suốt khiến gương mặt tuần lân càng tỏa ra sự hấp dẫn mê ly.

Anh thản nhiên bước tới cầm lấy tuýp thuốc mỡ do Cao Trí để lại mở nắp ra, bàn tay quẹt một ít thuốc cẩn thận thoa lên hai bên má của Chung Hân.

Thần Phong di chuyển ngón tay của mình thật nhẹ nhàng, nhẹ đến nỗi Thần Phong cũng phải kinh ngạc anh không ngờ mình cũng có lúc tỉ mỉ như bây giờ.

Thần Phong thoa xong phần mặt anh kéo nhẹ cái chăn xuống, cặp mắt tự trách nhìn vào phần eo của cô, bàn tay chợt run lên khi anh chạm vào làn da vốn dĩ trắng như tuyết nhưng bây giờ đã bị anh làm tím xanh.

Không ngờ cô gái này lại có sức chịu đựng kinh khủng đến như vậy.

Sau giấc ngủ say một ngày một đêm, Chung Hân bị tiếng chim hót ngoài cửa sổ đánh thức, cô cố gắng mở mí mắt nặng trĩu của mình ra.

Chung Hân hoảng sợ trước cảnh tượng tối đen như mực.

Sao mình không nhìn thấy gì cả?

Mắt mình bị sao rồi, chẳng lẽ bị mù rồi sao?

Chung Hân kinh hãi khi nghĩ đến điều này, cô quỳnh quáng ngồi bật dậy bàn tay mềm mại sờ soạng khắp nơi trên mặt cô.

Chạm phải miếng băng vải dày cộm che lại đôi mắt của cô, Chung Hân càng thêm sợ hãi.

Bàn tay thon dài lập tức vươn ra phía sau đầu muốn tháo xuống miếng vải kia, cô phải xem thử mình có nhìn thấy được gì không.

Đột nhiên một bàn tay cường tráng ầm ập chụp lấy hai tay cô, chặn hành động của cô lại.

- Thiếu Phu Nhân, mắt chị đã bị tổn thương, nhưng chị đừng sợ bác sĩ nói chỉ cần dùng thuốc đúng giờ qua vài tuần sẽ hồi phục lại như xưa.

Tiểu Thu đứng bên cạnh nhìn Chung Hân lúc này sợ đến xanh cả mặt lên tiếng.

Chung Hân nghe Tiểu Thu nói vậy tâm trạng mới trở nên ổn định hơn, bàn tay đang giữ chặt tay cô lúc này mới từ từ buông lỏng ra.

Chung Hân đột nhiên nhớ đến chuyện diễn ra trước khi cô ngất đi.

Lúc đó mình và Thần Phong đang cãi nhau dữ dội, mình còn vô tình tát anh ấy một cái.

Chắc anh ấy giận mình lắm, mình không cố tình nhưng tại sao anh ấy lại nói mẹ mình như vậy.

Nghĩ đến đây sắc mặt của Chung Hân liền trở nên sallow, cô vươn tay ra trước mặt muốn cầm lấy tay của Tiểu Thu.

Tiểu Thu liền hiểu ý vươn tay ra nắm lấy tay cô.

- Tiểu Thu, thiếu gia có ở nhà không?

Chắc anh ấy giận chị lắm có phải không?

Tiểu Thu không trả lời Chung Hân ngay, cô chuyển tầm mắt của mình lên người Thần Phong lúc này đang ngồi im lặng bên cạnh, nhìn thấy Thần Phong lắc đầu Tiểu Thu đành nói.

- Sau khi Thiếu Phu Nhân ngất đi thiếu gia cũng đã rời khỏi Thần Viên, đến hôm nay vẫn chưa về.

Còn về phần thiếu gia có giận Thiếu Phu Nhân không, việc đó em thật sự không biết.

Trong lòng Chung Hân hiện lên cảm giác thất vọng vô cùng, niềm hy vọng nho nhỏ trong lòng cô đã bị lời nói của Tiểu Thu làm tiêu tan, quả như cô dự đoán Thần Phong sẽ không bao giờ quan tâm đến cô, dù chỉ là cái liếc mắt nhìn cô anh cũng cảm thấy lãng phí công sức.

Lòng của Thần Phong chợt chìm xuống đến tận đáy biển Thái Bình Dương, khi anh nhìn thấy vẻ mặt không còn kỳ vọng đối với anh của cô.

34. Chương 34: Hạnh Phúc.

Tiểu Thu đứng im lặng một bên trong lòng thật sự không hiểu.

Tại sao thiếu gia lại không muốn cho Thiếu Phu Nhân biết, thiếu gia quan tâm đến Thiếu Phu Nhân?

Rõ ràng thiếu gia rất khắt khe từ hôm qua đến bây giờ thiếu gia chưa hề rời khỏi Thiếu Phu Nhân nửa bước.

Tiểu Thu lắc đầu trong vẻ bất lực, cô không thể nào hiểu nổi tâm tình của thiếu gia.

Cứ như vậy Thần Phong đã ở bên cạnh Chung Hân suốt, anh căn dặn Tiểu Thu thay anh trả lời những câu hỏi của Chung Hân.

Những việc như dứt ăn bồi thuốc đều do một tay Thần Phong phụ trách.

Chỉ duy nhất việc tắm rửa và nhỏ thuốc vào mắt của Chung Hân, anh mới lánh mặt để một mình Tiểu Thu làm.

- Tiểu Thu, ngoài em ra người luôn ở bên cạnh chăm sóc cho chị là ai vậy em?

Trong lúc Tiểu Thu đang nhỏ mắt cho Chung Hân đột nhiên Chung Hân nghi ngờ hỏi.

Câu hỏi của Chung Hân khiến Tiểu Thu bất ngờ, không biết phải trả lời như thế nào.

Suy nghĩ một chút Tiểu Thu đành bịa chuyện cho Chung Hân một câu trả lời.

- Cậu ấy là người giúp việc mới đến, nhưng thật tội nghiệp cậu ấy bị cảm không nói chuyện được.

Nghe Tiểu Thu nói vậy trong lòng Chung Hân cảm thấy không thuyết phục cho lắm.

Chắc Tiểu Thu có điều khó nói nên mới cố tình che giấu, vậy cô sẽ không làm khó Tiểu Thu.

Cứ như vậy Chung Hân đã cùng Thần Phong ở bên cạnh nhau suốt quãng thời gian 6 tuần.

Lần đầu tiên trong đời Thần Phong bỏ ra công sức cùng với thời gian để chăm sóc một người, nhiều lúc anh thật khâm phục bản thân của mình.

Anh chưa từng nghĩ qua mình lại có sức nhẫn nại đến như vậy, nhưng đó là do anh cam tâm tình nguyện nên Thần Phong không hề cảm thấy khó chịu hay mệt mỏi, ngược lại trong lòng anh còn loé lên một niềm vui thầm kín.

Hôm nay không biết vì sao thời tiết lại trở nên lạnh buốt, bầu trời ảm đạm với những tầng mây xám khiến người nhìn vào cảm thấy buồn theo.

Chắc có lẽ vì mùa Đông sắp tới nên vạn vật xung quanh cảm nhận được sự buồn bã của sự lạnh giá, tiếng chim hót đã không còn thanh thoát như thường ngày.

Thần Phong mới vừa tắm xong anh mặc trên người áo sơ mi trắng quần tây đen, bên ngoài khoác cái áo len mỏng màu xám cổ chữ V thật thoải mái, từ lúc mất Chung Hân bị thương Thần Phong luôn theo sát bên cạnh chăm sóc cho cô, tối anh đợi đến khi Chung Hân ngon giấc Thần Phong mới quay trở lại thư phòng nghỉ ngơi.

Mấy tuần này thư phòng được Thần Phong xem như phòng ngủ chính của mình.

Thần Phong sấy khô mái tóc ướt đẫm, anh liền quay trở lại phòng ngủ chính để tìm Chung Hân.

Thật lạ chắc có lẽ vì thời gian gần đây Chung Hân luôn quanh quẩn bên cạnh anh, nên chỉ vừa vắng cô một chút trong lòng anh liền cảm thấy nôn nao.

Bước vào cửa phòng ngủ việc đầu tiên Thần Phong làm chính là tìm kiếm bóng dáng mảnh mai đã in sâu vào lòng anh, từ lúc nào ngay chính bản thân anh cũng không biết.

Thần Phong đảo cặp mắt sắc bén một vòng qua căn phòng tràn đầy sức sống bởi sự hiện diện của Chung Hân, không nhìn thấy cô đâu trong lòng anh chợt hiện lên cảm giác bất an, anh bước nhanh vào phòng tắm tìm cũng không thấy cô.

Thần Phong gấp gấp rời khỏi phòng định xuống lầu tìm cô, vừa bước ra khỏi cửa tiếng nhạc êm dịu từ đâu truyền đến làm bước chân hối hả của Thần Phong chợt bước chậm theo điệu nhạc.

Thần Phong bước đi thận trọng xuống lầu, đứng giữa cái cầu thang rộng lớn Thần Phong nhìn thấy Chung Hân với cái đầm màu trắng ngồi trước cây đàn dương cầm màu đen đặt ngay chính giữa phòng khách.

Sống chung với cô một thời gian Thần Phong mới nhận ra, hai màu Chung Hân thích nhất chính là màu trắng và đen.

Trong tủ áo của Chung Hân có rất nhiều bộ y phục đủ màu đủ kiểu của những thương hiệu thời trang nổi tiếng do Bác Ninh chuẩn bị.

Nhưng ngoài những bộ đồ màu trắng đen ra những bộ khác Chung Hân chưa từng chạm tới.

Hôm nay vừa tỉnh giấc Chung Hân biết mất của mình đã khỏi, trong lòng cô thật vui nhưng niềm vui nhỏ bé đó không giữ được bao lâu khi cô nghĩ đến việc, nếu Thần Phong biết mất cô đã khỏi anh sẽ không còn quan tâm đến cô nữa.

Chung Hân không phải là loại phụ nữ nhu nhược, tuy Thần Phong và Tiểu Thu cố tình giấu không cho cô biết người luôn chăm sóc cô chính là Thần Phong nhưng Chung Hân có thể cảm nhận được.

Từ cái chạm tay cho đến mùi hương đặc trưng của riêng anh và cả mùi

cigar cuba luôn khiến cô khó chịu, dù Thần Phong cố gắng che giấu mỗi khi anh hút cigar xong Thần Phong liền dùng dầu cologne để che đi, nhưng Chung Hân vẫn có thể ngửi ra.

Mấy tuần nay Chung Hân cảm thấy thật hạnh phúc, cô được anh chăm sóc tận tình, nâng niu cô trong lòng bàn tay.

Tuy trong lòng Chung Hân biết Thần Phong lo lắng cho cô vì anh cảm thấy có lỗi, anh muốn bù đắp vì mình đã khiến mất cô bị thương, nhưng Chung Hân vẫn vô cùng sung sướng chỉ cần anh đối xử dịu dàng với cô, dù sự dịu dàng đó xuất phát từ sự áy náy Chung Hân cũng cảm thấy hạnh phúc vô cùng.

Trong lòng phiền não Chung Hân liền muốn tìm đến đàn dương cầm để làm lắng dịu tâm hồn của cô.

Một bản nhạc giao hưởng bắt giắc vang lên trong ngôi biệt thự rộng lớn, Tiểu Thu từ nhà bếp bước lên trên tay cầm một ly nước trái cây.

Bước chân cô dừng lại khi cô nhìn thấy thiếu gia đứng ngây người trên cầu thang nhìn xuống Thiếu Phu Nhân bằng ánh mắt yêu thương, trên gương mặt Tiểu Thu liền hiện lên một nụ cười vui vẻ, cô lui ra để không gian riêng tư lại cho hai người.

Thần Phong bị dáng vẻ thoát tục cùng với tiếng đàn mê ly thu hút, anh bước chậm rãi xuống lầu.

Khi bước ngang qua ghế sofa, bàn tay mạnh mẽ thản nhiên cầm lấy cái áo khoác đặt trên thành ghế sofa.

Chung Hân vì mãi mê đánh đàn toàn bộ sự chú ý của cô đều đặt vào bản nhạc, nên không biết có người đứng sau lưng cô.

Một cái áo choàng ấm áp được phủ lên đôi vai nhỏ làm Chung Hân bất ngờ xoay mặt lại, tiếng đàn êm dịu cũng dừng lại trong giây lát đó, qua miếng vải che mỏng Chung Hân có thể nhìn thấy được gương mặt cương nghị của Thần Phong.

Nhìn vào thần sắc của anh không có gì khác biệt với trước đây, nét mặt điển trai luôn hiện lên ý cười khiến trái tim của Chung Hân nhảy loạn nhịp.

Thần Phong không biết Chung Hân đã nhìn thấy được anh vẫn giữ thái độ im lặng ngồi xuống bên cạnh cô, bàn tay cường tráng đặt lên phím đàn.

Anh sờ nhẹ nhàng lên từng nốt nhạc, đã hơn 6 năm anh không chạm đến đàn dương cầm.

Từ lúc Lãnh Thiên Hân đột nhiên biến mất Thần Phong cũng chẳng còn hứng thú đến đàn dương cầm.

Chắc có lẽ như người ta thường nói, những người yêu âm nhạc thường là người với nội tâm ấm áp cảm xúc dâng trào.

Từ lúc Lãnh Thiên Hân không rõ tung tích lòng của Thần Phong coi như đã chết, những cảm xúc ngọt ngào của trước đây đã không còn nữa cái còn đọng lại trong trái tim anh chính là sự tuyệt vọng cùng với nỗi nhớ nhung.

Tiếng đàn ngọt ngào truyền cảm vang lên trong không gian tĩnh mịch, từng nốt nhạc Thần Phong đàn ra như hơi ấm truyền vào tận trái tim của Chung Hân.

35. Chương 35:do Dự.

Đúng, chính là bản nhạc này bản nhạc mà anh đã dạy cô đàn trước đây.

Năm xưa khi cô nghe Thần Phong đàn, lúc đó cô vẫn chỉ là một đứa bé thơ ngây không hiểu sâu xa vào tình cảm.

Bây giờ cô đã trưởng thành, đã thấu hiểu cái gọi là tầm nhìn vô hạn.

Một bản nhạc hay không chỉ dừng lại ở chỗ nhịp điệu lưu loát hoặc tiếng nhạc hoà âm hay, cái thật sự đi sâu vào tận đáy lòng của người nghe chính là tình cảm sâu thẳm bất diệt trong bản nhạc, nó mang lại cho người nghe cảm xúc như hồn bay cực lạc chỉ có thể gửi gắm tâm linh vào tiếng nhạc vu vơ.

Thần Phong! anh đã trở về một Thần Phong ấm áp mà em biết trước đây.

Chung Hân ngồi một bên nhìn Thần Phong đến ngây cả người nét mặt say mê chìm đắm vào bản nhạc của anh tỏa ra mị lực thu hút toàn bộ tâm trí của cô.

- Ah um.....

Hứa Thừa Anh mang gương mặt bất đắc dĩ từ ngoài cửa chính đi vào, cắt ngang tâm tình thoải mái của hai người.

Thật ra nếu chuyện không quan trọng Hứa Thừa Anh cũng không muốn quấy rầy đến Thần Phong và Chung Hân.

- Thần Tổng, công ty có chuyện gấp cần ngài đích thân xử lý.

Hứa Thừa Anh nhìn Thần Phong cung kính nói, ánh mắt xin lỗi quét ngang Chung Hân.

Hứa Thừa Anh biết rất hiếm có dịp Thần Phong lại dè dặt ân cần đến Chung Hân, nhưng anh lại phá đám hai người.

Không biết vì sao khi nhìn vào Chung Hân, Hứa Thừa Anh lại có cảm giác anh có trách nhiệm phải che chở cho cô.

Thần Phong nghe Hứa Thừa Anh nói vậy liền xoay người nhìn Hứa Thừa Anh bằng ánh mắt tức giận.

Đột nhiên Thần Phong nhớ đến điều gì đó liền chuyển tầm mắt của mình vào Chung Hân lúc này đang ngồi bên cạnh.

Anh nhíu mày ánh mắt nghi ngờ quan sát Chung Hân.

Nhìn thấy nét mặt trầm tĩnh không một tia kinh ngạc của Chung Hân khi nghe Hứa Thừa Anh gọi mình.

Thì ra cô ấy đã biết mình luôn ở bên cạnh cô ấy.

Trong lúc này cô giúp việc trên tay cầm một bó hoa hồng màu đỏ thật lớn bước vào.

Nhìn thấy Thần Phong gương mặt của cô giúp việc chợt hiện lên sự khó xử.

Trong lòng không biết phải làm sao, không mang hoa vào lễ hội này của người quan trọng gửi đến thì cô nhất định sẽ bị mắng, còn ở trước mặt của thiếu gia mà đem hoa của người khác tặng cho Thiếu Phu Nhân thì thiếu gia nhất định sẽ nổi trận lôi đình.

Nhìn thấy vẻ ngập ngừng ấp a ấp úng của cô giúp việc Việt, Thần Phong liền nhăn mặt ánh mắt nguy hiểm nhìn cô ta, khiến đôi chân của cô giúp việc đứng không vững.

- Hoa gửi cho ai?

Thần Phong nhìn cô giúp việc nói với giọng lạnh lùng, làm cô giúp việc sợ hãi toàn thân run lên.

Cô bước đi chậm rãi đến trước mặt hai người nói với giọng sợ sệt.

- Dạ...dạ.... Thiếu gia.

Hoa là gửi tặng cho Thiếu Phu Nhân.

Cô giúp việc vừa nói xong liền đặt bó hoa hồng lớn vào trong tay của Thần Phong, rồi ba chân bốn cẳng chạy nhanh ra ngoài.

Thần Phong không quan tâm đến cô giúp việc cái anh để tâm chính là tấm thiệp màu trắng trên bó hoa hồng đỏ nhìn thật chướng mắt.

Thần Phong liền mở tấm thiệp ra xem.

Gửi tặng Chung tiểu thư.

Tôi mới từ Pháp trở về nghe trợ lý nói mắt cô đã bị thương, tôi không tiện đến thăm đành gửi hoa tặng thay cho lời quan tâm.

Chúc cô mau chóng hồi phục.

Ngạo Thiên.

Nhìn thấy cái tên Ngạo Thiên kia trong lòng Thần Phong liền cảm thấy khó chịu, lại còn kiềm theo những lời quan tâm ân cần không xem anh ra gì.

Ánh mắt nguy hiểm của vừa rồi được thay thế bởi sự lãnh khốc.

Thần Phong lập tức vò nát tấm thiệp trên tay mình quăng xuống mặt đất.

Chung Hân luôn chăm chú nhìn anh, cô không biết người tặng hoa là ai đã viết những gì sao lại khiến Thần Phong nổi giận đến như vậy.

Nhìn thấy Thần Phong giận đến muốn dùng tay bóp nát bó hoa hồng kia, Chung Hân hoảng hốt vươn tay cầm chặt tay anh chặn hành động của anh lại.

- Phong, cẩn thận hoa Hồng có gai.

Chung Hân bất chợt nói ra những lời lo lắng trong lòng mình, vừa nói xong cô vô cùng hối hận rút tay về cúi đầu không dám nhìn anh.

T toàn thân Thần Phong cứng đờ anh ngậy người nhìn cô, ánh mắt lãnh khốc càng thêm lạnh lẽo.

Đột nhiên Thần Phong nhếch môi cười nguy hiểm, anh đứng lên ném bó hoa hồng xuống mặt đất cánh hoa tươi tắn xinh đẹp bị va chạm mạnh văng ra tứ tung dưới sàn nhà.

- Chung Hân, cô giỏi lắm!

Thần Phong gầm lên trong cơn thịnh nộ, giọng trầm thấp kiềm theo sự căm phẫn làm Hứa Thừa Anh đứng bên cạnh không hiểu việc gì xảy ra, ánh mắt sắc bén liền nhìn Tiểu Thu lúc này vì nghe tiếng thiếu gia gầm thét nên hồi hải từ nhà bếp chạy vào.

Tiểu Thu nhìn Hứa Thừa Anh lác đầu nhún vai, tỏ ra chính mình cũng không rõ.

Chung Hân không nói gì, cô biết mình đã sai.

- Cô xem tôi là thằng hề sao?

Thần Phong túm lấy cánh tay của Chung Hân kéo xốc cô lên, Chung Hân đau đớn bị anh lôi dậy.

Ánh mắt thâm thúy của Thần Phong như tia x quang xuyên thấu trái tim cô làm nó không tự chủ đập dữ dội, cô cúi đầu nói khẽ.

- Xin lỗi.

Thần Phong nghe Chung Hân nói vậy sự giận dữ trong lòng không hề suy giảm ngược lại còn bùng nổ lên.

Trước ánh mắt kinh ngạc của Hứa Thừa Anh và Tiểu Thu, Thần Phong nâng tay kéo mạnh miếng vải che mắt của Chung Hân ra vứt sang một bên.

- Thiếu gia.....

Tiểu Thu quýnh quáng kêu lên, trong lòng sợ thiếu gia sẽ làm Thiếu Phu Nhân bị thương.

Thần Phong nhìn Tiểu Thu nhú mày trợn mắt làm Tiểu Thu hoảng sợ lui mình về phía sau không dám nói gì thêm.

- Tôi phải khâm phục cô, đóng kịch một cách tài tình.

Kể cả Thần Phong tôi cũng bị cô quay vòng vòng như chong chóng.

Càng nghĩ Thần Phong càng thấy mình ngu ngốc bị cô lừa, vậy mà mấy tuần nay anh luôn vì cô mà lo lắng, luôn theo bên cạnh chăm sóc sợ cô không nhìn thấy tự làm mình bị thương.

- Không phải như anh nghĩ đâu, tôi mới vừa nhìn thấy lại vào sáng hôm nay.

Vừa rồi tôi định nói cho anh biết.....

Lời nói của Chung Hân nhỏ dần đi, bàn tay Thần Phong đang nắm chặt cổ tay cô càng siết chặt hơn, ánh mắt như ngọn lửa nhìn chăm chăm vào cô làm Chung Hân bối rối cụp mắt.

- Định cho tôi biết?

Hừ.....theo tôi thấy thì cô không hề có ý định nói với tôi.

Chung Hân nghe anh nói vậy không còn lời lẽ gì để biện bạch, đúng như lời Thần Phong nói cô thật sự đã do dự không biết có nên nói cho anh biết không.

Cô sợ anh sẽ bỏ mặc không quan tâm đến cô nữa.

Nhìn thấy bộ dạng ngập ngừng của Chung Hân, Thần Phong biết ngay những gì mình nghĩ là đúng.

Cô thật không đáng nhận được sự quan tâm từ anh.

Thần Phong cảm thấy lòng tự tôn của mình bị Chung Hân đánh tan, cô khiến anh cảm thấy bề mặt trước mặt mọi người.

Thần Phong nâng tay lên muốn dán vào gương mặt trắng như tuyết của Chung Hân một bạt tai.

Chung Hân nhìn thấy bàn tay của Thần Phong từ trên không trung tiến đến gần gương mặt của mình, Chung Hân không hề lẩn tránh vì cô biết một người háo thắng với lòng tự trọng cao hơn hẳn người khác như Thần Phong, bị một người phụ nữ lừa dối sẽ cảm thấy xấu hổ vô cùng, còn ở ngay trước mặt trợ lý tùy thân của anh.

36. Chương 36: Đau Lòng.

Ánh mắt của Thần Phong tối lại, đóm lửa trong mắt anh cũng từ từ dập tắt khi anh nhìn thấy Chung Hân đứng yên đó ngược gương mặt xinh đẹp của mình lên, hai hàng mi dài khép chặt lại đoán nhận cái tát của anh.

Khi bàn tay của Thần Phong gần chạm vào gương mặt của Chung Hân không biết vì sao trong lòng Thần Phong lại do dự.

Đột nhiên Thần Phong dừng lại động tác của mình, thay vì cái tát tai đầy phẫn nộ Thần Phong hạ bàn tay to lớn của mình xuống xô mạnh Chung Hân ra, thân thể mảnh mai bất lực ngã về phía sau cánh tay đập mạnh vào cây đàn dương cầm.

Chung Hân không hề kêu than đau đớn, cô chỉ mở to đôi mắt long lanh nhìn thẳng vào gương mặt giận đến tái xanh của Thần Phong trong vẻ bất ngờ.

Nhìn thấy Chung Hân ngã mạnh xuống mặt đất cánh tay cũng vì vậy mà bị tổn thương, Thần Phong gỡ ngang nhìn vào bàn tay của mình.

Lúc này Thần Phong mới ý thức được bàn tay của anh đang run dữ dội, anh lập tức để bàn tay xuống bên hông cố kiềm chế không để ai nhận ra điều này.

Anh đã từng khiến Chung Hân bị thương nặng hơn gấp bội, nhưng không biết vì sao lần này trong lòng anh lại cảm giác xót xa.

Chung Hân bị anh xô mạnh ngã xuống đất, trong lòng không hề oán hận anh.

Cô là người biết nếu đã làm sai ắt phải lãnh hậu quả cho việc mình đã làm.

Chung Hân chống tay xuống mặt đất cố gắng ngồi dậy, cô nhìn Thần Phong bằng ánh mắt dịu dàng không hề có sự giận dữ hay ác cảm của trước đây.

- Xin lỗi.

Lại một lần nữa Chung Hân thật lòng nói ra lời xin lỗi, toàn thân Thần Phong run lên khi anh nhìn thấy nét mặt đau đớn nhưng cố tình tỏ ra không sao của cô.

Anh biết vừa rồi vì giận quá nên anh đã ra tay rất mạnh, nhưng Chung Hân không hề rơi một giọt nước mắt.

Trái tim của Thần Phong đột nhiên thất lại, một cảm giác đau thấu tâm can làm Thần Phong không rõ nguyên nhân.

Chẳng lẽ mình vì cô ấy mà đau lòng? Mình chưa từng có cảm giác này trước đây.

Chung Hân không đợi Thần Phong nói gì thêm liền xoay người lại lặng lẽ đi lên lầu, cô chỉ sợ nếu mình còn ở lại sẽ khiến Thần Phong càng thêm phần nộ.

Thần Phong đứng chết lặng nhìn theo bóng dáng mảnh mai của cô, lúc này tâm trạng của Thần Phong vô cùng phức tạp, anh không biết trong lòng mình thật sự muốn gì đành cùng Hứa Thừa Anh rời khỏi Thần Viên.

Ngồi trên xe Hứa Thừa Anh không dám nói gì chỉ lặng lẽ nhìn Thần Phong qua gương chiếu hậu.

Thần Phong ngồi dựa đầu vào ghế nhắm mắt lại định thần, nét mặt phiền muộn làm Hứa Thừa Anh thở dài trong vẻ bất lực.

Dáng vẻ đau lòng của Chung Hân cứ hiện lên trong đầu anh, càng khiến Thần Phong phiền muộn hơn anh nâng tay xoa xoa huyệt thái dương.

Thật ra trong lòng Thần Phong

cứ ngỡ mình giận đến như vậy là vì Chung Hân lừa gạt anh, nhưng Thần Phong không hề biết nguyên nhân thật sự khiến anh nộ khí xung thiên chính là tấm thiệp của Ngạo Thiên.

Lời quan tâm của Ngạo Thiên khiến Thần Phong mất đi lý trí.

Phải Thần Phong anh đang ghen, ghen mà chính bản thân anh cũng không hay biết.

- Chủ nhân, vợ và con của tên tài xế đã được người của Lăng Triều đưa về.

Đang đợi chủ nhân đến thăm vấn.

Ánh mắt của Thần Phong vẫn khép chặt, không nói gì chỉ gật nhẹ đầu.

Hiện tại cái anh không muốn đối mặt nhất chính là cái chết của Lãnh Thiên Hân.

Sau khi Thần Phong rời khỏi biệt thự Thần Viên, Chung Hân luôn nhốt mình trong phòng, Bác Ninh và Tiểu Thu lo lắng vô cùng hai người thay phiên nhau đem thức ăn lên phòng cho cô.

Tiểu Thu trên tay cầm khay thức ăn chiều bước vào phòng đập vào mắt cô chính là Chung Hân, bóng dáng mảnh mai yếu ớt ngồi suy tư trước cửa sổ sát mặt đất, cửa sổ lớn được cô mở toang ra làn gió mạnh thổi tung bay mái tóc dài của cô khiến Chung Hân càng xinh đẹp mê người hơn.

Tuy gió lạnh nhưng không lạnh bằng trái tim của Chung Hân hiện giờ, cô ngồi bất động ánh mắt chờ mong nhìn ra cổng chính mong rằng Thần Phong sẽ nguôi giận qua trở về biệt thự Thần Viên.

- Thiếu Phu Nhân, chị dùng một ít canh tẩm bổ cả ngày nay chị chưa ăn gì cả.

Tiểu Thu vừa nói vừa đặt khay thức ăn xuống cái bàn bên cạnh, ánh mắt đau lòng nhìn vào cánh tay bị thương đang được băng lại của Chung Hân.

Chung Hân lắc đầu ánh mắt không hề rời khỏi cổng biệt thự, lúc này đang vươn cánh tay lớn để chờ đợi chủ nhân của ngôi biệt thự quay trở về.

Một tháng sau 12 giờ khuya Thần Phong ngồi trên xe được Hứa Thừa Anh đưa đến bar Midnight, ánh trăng trên bầu trời lúc này tỏa sáng hơn bất kỳ lúc nào hết, hàng cây xanh với những chiếc lá óng ánh lấp lánh dưới ánh trăng sáng, khiến tâm trạng nao nùng của Thần Phong càng thêm sâu thẳm.

Ánh mắt sắc bén cứ nhìn ra ngoài cửa sổ nhìn vào con đường tối om vắng vẻ không một bóng người.

Đột nhiên điện thoại di động trong túi áo của Thần Phong vang lên.

“Reng.....reng.....reng...”

Hiện tại tâm trạng của Thần Phong không tốt, anh đã lánh mặt Chung Hân cả tháng nay đều này cứ luôn khiến lòng anh khó chịu.

Thần Phong nhúu chặt đôi lông mày,

không có ý định bắt máy.

Điện thoại dừng lại một chút rồi reo thêm lần nữa.

“Reng.....reng.....reng...”

Thần Phong nhúu mày khó chịu anh bực bội lấy cái điện thoại thật phiền phức cứ reng không ngừng ra, anh định ném nó ra ngoài cửa sổ, nhưng khi nhìn thấy hai chữ Lăng Triều nhấp nháy trên màn hình, Thần Phong bất đắc dĩ bắt máy.

Thần Phong biết nếu không có chuyện quan trọng Lăng Triều sẽ không làm phiền đến anh.

- Chuyện gì?

Giọng nói lạnh lùng của Thần Phong vang lên khiến Lăng Triều hơi bất ngờ.

- Chủ nhân, Triệu Sang và vài người bạn đến sòng bạc của chúng ta.

Hắn chơi rất lớn, hiện tại còn đang ở trong phòng VIP trên tầng 5.

Lăng Triều cung kính báo cáo với Thần Phong.

Thần Phong ngẫm nghĩ một chút ánh mắt hiện lên tia sáng cắt giọng lạnh lùng.

- Tốt! cứ để cho hắn thắng, đợi đến khi nhiệt huyết của hắn sôi trào liền khiến hắn thua một cách thê thảm.

Nghe Thần Phong nói vậy Lăng Triều liền hiểu ý, chủ nhân suy nghĩ thật thâm sâu.

- Chủ nhân yên tâm, thuộc hạ sẽ đợi đến lúc hắn thua không còn một xu, sẽ cho hắn vay một số tiền lớn.

Nghe Lăng Triều nói vậy sắc mặt của Thần Phong chợt hiện lên tia độc ác.

- Bắt hắn phải đem tính mạng của mình thế chấp.

Theo quy luật của Hội Thần Hoa, nếu người thiếu tiền không thể trả, thì Hội Thần Hoa nói cho đúng hơn là Thần Phong có thể lấy mạng của họ bất cứ lúc nào.

Thần Phong nói xong liền cúp máy, anh thản nhiên quăng cái điện thoại lên ghế bên cạnh.

Sự phiền muộn trong lòng Thần Phong vì cú điện thoại này đã tiêu tan đi phần nào.

Xe dừng lại trước cửa bar Midnight, Hứa Thừa Anh liền bước xuống trên tay cầm một cái áo khoác cung kính mở cửa xe ra mời Thần Phong.

Thần Phong vừa chạm chân xuống con đường lạnh lẽo như lòng anh, liền được Hứa Thừa Anh ân cần khoác cho anh một cái áo choàng dày cộm, mùa đông tại Thành Phố X này rất lạnh cơn lạnh từ trong xương tủy lạnh ra không thể vì cái áo choàng đắt tiền này làm ấm áp chỉ có thể giúp che đi cơn gió lạnh của bên ngoài.

- Chủ nhân, để thuộc hạ đi theo ngài.

Hứa Thừa Anh biết thói quen của Thần Phong, mỗi khi anh đến bar Midnight chỉ thích ở một mình không muốn có sự hiện diện của người khác, nhưng dạo gần đây trong giới hắc đạo có tin đồn.

Có người đã dùng 20 triệu đô la để mua mạng của thủ lĩnh Hội Thần Hoa.

Ở Thành Phố X này Hội Thần Hoa giống y như một bầy sư tử đang ngủ say, Thần Phong chính là con sư tử đầu đàn, chỉ cần có người không biết chết dám thị uy đắc tội với anh con sư tử ngủ yên kia sẽ lập tức giật mình tỉnh giấc hủy diệt tất cả những gì kinh động đến nó.

- Không cần!

Cậu về trước đi tôi sẽ tự mình lái xe về.

Thần Phong với nét mặt kiên định

vừa nói vừa đưa tay ra trước mặt Hứa Thừa Anh, Hứa Thừa Anh thấy vậy đành miễn cưỡng cung kính đưa chìa khoá xe trên tay mình cho Thần Phong.

Hứa Thừa Anh đợi đến khi bóng dáng mạnh mẽ lúc nào cũng tỏa ra sự uy quyền của Thần Phong khuất dần sau cánh cửa lớn của bar Midnight, Hứa Thừa Anh đành lặng lẽ bước đến quán cafe bên kia đường, anh chọn một cái bàn ở ngay vị trí cửa sổ nơi anh có thể quan sát tình hình trước cửa bar Midnight một cách dễ dàng.

37. Chương 37: 20 Triệu Tiền Thưởng.

Cũng cùng một căn phòng VIP trước đây Tử Diệp vừa bước vào cửa liền nhìn thấy Thần Phong ngồi trên ghế sofa ngay chính giữa phòng, chân này bắt chéo chân kia, với thần thái vô cùng kiêu ngạo như một vị vương giả ngồi uy nghiêm trước mặt cô.

Ánh mắt sắc bén của Tử Diệp chợt hiện lên sự dịu dàng, cũng vì sự ngạo mạn này của Thần Phong đã khiến Tử Diệp mê đắm, đúng như người ta thường nói đàn ông mang trong người sự tự tin kèm theo vài phần lạnh lùng lại khiến phụ nữ càng si mê.

- Phong!

Sao hôm nay anh lại có nhã hứng đến tìm em?

Nói thì nói vậy nhưng trong lòng Tử Diệp biết chỉ khi Thần Phong cảm thấy phiền muộn mới tìm đến cô.

Thần Phong không trả lời cô, anh khom tới cầm lấy ly rượu whiskey Tử Diệp mới vừa rót ra đưa đến mép môi.

Thần Phong nhâm nhi một chút, anh nhắm mắt lại tận hưởng hương vị ngọt bùi đắng cay của chất lỏng màu hổ phách trong ly.

Nếu ai đã từng yêu ắt sẽ biết tình yêu giống y như ly rượu mạnh trên tay anh, mới uống vào cảm thấy cay đến cổ họng không chịu nổi, sự cay đó dần dần chuyển sang vị đắng chát nhưng nếu chúng ta kiên nhẫn nghiền ngẫm cho kỹ sẽ cảm nhận được vị ngọt bùi của nó.

Rượu mạnh là rượu vô cùng nguy hiểm khi uống vào sẽ không có cảm giác say, nhưng nó sẽ từ từ thấm vào thân thể và thần trí của mình đến khi mình không ý thức được thì đã say mềm.

Say một cách mất đi ý thức, mất luôn cả sự trầm tĩnh vốn dĩ một người như Thần Phong luôn tự hào.

Tình yêu cũng như vậy Thần Phong chưa từng nghĩ qua thứ tình cảm đó cũng như Chung Hân đã thấm từ từ vào tận xương tủy của anh như ly rượu mạnh trên tay.

Tử Diệp ngồi im lặng bên cạnh Thần Phong, nhìn thấy anh buồn phiền không có ý định chia sẻ với cô trong lòng Tử Diệp cảm thấy thất vọng, một cảm giác làm lòng cô đau quặn lên.

Trước đây khi Thần Phong buồn bực, anh sẽ đến đây tâm sự với cô nhưng từ lúc anh cưới vợ, tuy ngoài miệng Thần Phong luôn nói cô ta chỉ là cô vợ trên danh nghĩa nhưng Tử Diệp biết cô ấy đã thành công thay đổi Thần Phong.

Phải Tử Diệp thật sự không muốn cho Thần Phong biết về điều này, cô biết mình ích kỷ cô biết mình không thể đến với anh nhưng cũng không muốn người phụ nữ khác chiếm được trái tim của Thần Phong.

Thần Phong uống hết ly này đến ly khác, sau khi uống đến trong người cảm thấy lâng lâng, trong lòng Thần Phong đột nhiên nhớ đến Chung Hân.

Nhớ đến gương mặt nhỏ nhắn đôi môi hồng hào, thân hình mảnh mai nhưng lại quật cường mạnh mẽ, anh muốn gặp cô muốn gặp cô ngay giờ phút này.

Thần Phong đặt ly rượu trống không xuống cái bàn thủy tinh trước mặt, anh đứng dậy bàn tay mạnh mẽ vịn vào thành ghế sofa.

- Anh về trước.

Thần Phong nhìn Tử Diệp cất giọng trầm trầm bước chân lảo đảo bước từng bước một ra ngoài cửa chính để lại một mình Tử Diệp trong lòng đau thương nhìn theo bóng lưng cao lớn uy nghiêm của anh.

Tử Diệp bất lực ngồi xuống ghế sofa, cô rót cho mình một ly rượu mạnh, bàn tay mềm mại cầm chặt cái ly đưa đến đôi môi khiêu gợi uống một hơi cạn sạch.

Cô nhắm mắt lại cảm giác đắng chát không một vị ngọt làm lòng Tử Diệp càng bị thương hơn.

Trên khoé môi cô chợt hiện lên một nụ cười chua xót.

Tử Diệp mày cứ mơ đi, mơ rằng có ngày nào đó anh Phong sẽ để ý đến mày.

Một giọt nước mắt rơi xuống gương mặt buồn thiu của Tử Diệp, cô nhắm mắt lại hít vào một hơi thật sâu để làm giảm đi cơn đau đớn trong lòng.

Thần Phong với tâm trạng ngà ngà say anh bước đi chậm rãi đến bãi đỗ xe VIP của bar Midnight.

Thần Phong đứng có phần không vững một tay vịn vào thân xe tay còn lại cầm chìa khoá đút vào ổ khoá, chắc vì đã say nên mấy lần đều trượt ra ngoài.

Thần Phong nhíu mày vừa nhắm mắt vừa lắc đầu để tập trung tinh thần nhìn vào ổ khoá.

Trong lúc này đột nhiên từ phía sau một đám du côn từ đâu xông ra, họ nhanh chóng vây quanh chiếc xe BMW màu đen của Thần Phong.

Thần Phong cảm nhận được sự nguy hiểm liền ngẩng đầu lên ánh mắt mang theo sát khí liếc một vòng, nhìn thấy mười mấy tên bụi đời trên cánh tay phủ đầy hình xăm của những con rắn rết, người nào cũng cầm trên tay những cây mã tấu bén như gươm.

Thần Phong không hề kinh hãi ngược lại thần sắc của anh vô cùng lãnh đạm xem như bọn họ chẳng hề tồn tại.

Thần Phong tay cầm chìa khoá khoanh trước ngực thân thể cao lớn thản nhiên dựa vào thân xe, anh nâng cằm ánh mắt kiêu ngạo có phần lạnh lẽo nhìn bọn họ.

- Tụi bay đến thật đúng lúc!

Giọng nói trầm thấp mang theo tà khí làm nhuệ khí của đám du côn lung lay, họ dùng cách siết chặt cây mã tấu trên tay để trấn tĩnh lại tâm tình.

Cả tháng nay sự bức tức khó chịu luôn bám lấy anh không có chỗ để trút đi, hôm nay bọn người không biết trời cao đất dày này tự dâng mình làm bia trút giận.

- Hôm nay tụi tao sẽ lấy mạng của mày.

Một tên du côn xem chừng là đàn anh của bọn họ hung hăng lên tiếng, 20 triệu đô la hôm nay nhất định sẽ thuộc về họ.

Thật ra không chỉ riêng đám người này, cũng có rất nhiều băng đảng xã hội đen khác trầm trồ số tiền 20 triệu đô la này, nhưng bọn họ không phải là kẻ ngu ngốc biết đó là đường chết mà vẫn ngoan cố đâm đầu vào.

Đứng trước cảnh đơn thương độc mã Thần Phong vẫn giữ tư thế oai nghiêm trầm tĩnh không một tia bối rối, ngược lại cặp mắt lơ đãng say đột nhiên tỏa sáng vì sự hưng phấn.

Anh thanh nhiên cất chìa khoá vào trong túi quần tây của mình, tao nhã cởi bỏ áo vest ném sang một bên. Thần Phong nhàng nhả đến nỗi từ từ xống tay áo lên khuỷu tay, anh ngược cặp mắt sắc bén giờ chỉ còn những tia máu đỏ lên nhìn vào bọn họ.

- Tụi bây..... hãy lên một lượt!

Giọng nói chậm rãi từ từ nhưng lại mang theo âm điệu của sự chết chóc làm đám du côn do dự nhìn nhau không dám tiến lên.

Kiểm theo lời nói ngạo mạn của Thần Phong chính là động tác của bàn tay cường tráng lúc này đã đưa ra trước mặt ngoắt ngoắt khiêu khích bọn họ.

Một nụ cười khinh thường hiện lên trên gương mặt tuấn lãng của Thần Phong, khi anh nhìn thấy mấy tên du côn ngấp ngừng không dám động thủ.

- Hừ..... Du côn mà nhút nhát như tụi bây, tao mới gặp lần đầu.

Thần Phong hừ lạnh một tiếng buông ra lời chế nhạo, Hội Thần Hoa của anh không bao giờ nuôi những kẻ hèn nhát như thế này.

Tên đàn anh nghe Thần Phong nói vậy máu huyết sôi trào, hần vươn cây mã tấu lên với tư thế chuẩn bị tập kích hô lên.

- Lên.....!

Bọn họ vừa xông tới phía của Thần Phong vừa kêu lên thật lớn.

- Giết.....

Họ muốn dùng âm thanh lớn lao hùng hồn đó để che đi sự sợ hãi trong lòng.

Những cây mã tấu từ tứ phương bốn phía nhắm vào người Thần Phong chém xuống, tuy hành động của họ nhìn vào thật hung hăng độc ác nhưng nếu nhìn kỹ sẽ thấy tay họ không ngừng run rẩy, trong lòng họ có phần sợ hãi bởi khí thế mạnh mẽ của Thần Phong.

Thần Phong nhanh chân lách người sang một bên bàn tay cứng như thép từ phía sau đánh mạnh vào gáy của một tên, chỉ trong tích tắc Thần Phong liền xoay người lại đâm mạnh vào yết hầu của tên khác.

Từng quyền Thần Phong đánh ra vô cùng chính xác, mỗi một chỗ Thần Phong tập kích đều là chỗ chí mạng.

“Rắc.....rắc.....rắc.....”

Tiếng xương bị gãy vang lên, cổ của mấy tên du côn đã bị Thần Phong đánh gãy, anh nhanh tay chế ngự được một tên Thần Phong liền đoạt lấy cây mã tấu từ trên tay hắn, ánh mắt đàng đàng sát khí nhìn vào mấy tên trước mặt.

38. Chương 38: Hồ Điệp.

Thần Phong chậm rãi tiến về phía trước, tên nào không biết chết đến gần liền bị anh dùng một nhát dao cho châu Diêm Vương.

Một tên du côn cầm chặt cây mã tấu xông tới chém vào người của Thần Phong, trong lòng hắn nghĩ nếu hắn giết được Thần Phong đêm nay, hắn sẽ không còn là một vô danh tiểu chót không ai chú ý đến, ngược lại sẽ ngồi vào vị trí cao trong bang hội.

Thần Phong nhếch môi cười lạnh ánh mắt thâm thúy không hề gợn sóng nhìn hắn ta, bàn tay cứng như thép cầm cây mã tấu đưa lên đỡ lấy cây mã tấu của tên du côn đang dấn xuống người anh.

“Doang.....”

Viên đạn ghim sâu vào bắp tay của Thần Phong, máu từ miệng vết thương thấm ướt một mảnh áo sơ mi màu trắng nhũ theo cánh tay anh xuống mặt đất.

Tên bắn tĩa trên sân thương mau chóng thu dọn vũ khí chuẩn bị rời khỏi hiện trường, trong tổ chức hẳn là người với kỹ thuật bắn tĩa hay nhất vị trí hẳn ẩn định chính là trái tim của Thần Phong, nhưng thật không ngờ sự nhạy cảm của Thần Phong thật lợi hại.

Thần Phong là người đầu tiên tránh được viên đạn do hắn bắn ra, nhìn thấy có tiếp diện xuất hiện hẳn mau chóng rời khỏi sân thượng.

Nhiệm vụ của hắn lần này chính là khiến Thần Phong bị thương, nếu lấy được mạng của Thần Phong càng tốt, nếu không được cũng chẳng sao chỉ cần Thần Phong bị thương là được.

Hứa Thừa Anh như con báo lao nhanh về phía Thần Phong, vừa chạy Hứa Thừa Anh vừa rút hai khẩu súng bên hông ra.

Anh hung hăng nhắm vào mấy tên du côn không ngừng nã đạn, như muốn trả thù thay cho chủ nhân.

“Pằng.....pằng.....pằng.....”

Từng tên một ngã quỵ xuống chỉ trong chốc lát dưới mặt đất nằm không biết bao nhiêu cái xác chết, máu nhuộm cả bãi đậu xe VIP của bar Midnight.

- Chủ nhân, ngài đã trúng đạn.

Hứa Thừa Anh chạy tới nhìn vào cánh tay còn đang chảy máu của Thần Phong lo lắng nói.

- Không sao!

Mau cho người điều tra bọn họ.

Thần Phong vừa nói vừa xoay người bước đến chiếc xe BMW màu đen đậu bên cạnh.

Thần Phong ngồi vào trong xe nổ máy, chiếc xe chậm rãi chạy ra khỏi bãi đỗ xe như việc vừa bị ám toán và cánh tay bị thương chưa từng xảy ra.

Hứa Thừa Anh đứng ngây người nhìn theo chiếc xe màu đen khuất dần trong màn đêm tối đen như mực, trong lòng thắc mắc.

Chủ nhân đã bị thương theo thường lệ anh sẽ đưa Chủ nhân về tổng bộ cho Cao Trí trị thương.

Nhưng lần này chủ nhân lại tự mình bỏ đi, chủ nhân định đi đâu?

Tuy trong lòng nghĩ vậy nhưng Hứa Thừa Anh biết việc gì mình cần làm, anh lập tức lấy điện thoại di động ra bấm một dãy số.

- Chuyện gì?

Giọng nói nhàn nhã của Lăng Triều vang lên từ trong điện thoại.

- Chủ nhân vừa bị một đám người không rõ lai lịch tập kích bị thương, cậu mau cho người đến thanh lý hiện trường, và điều tra bọn họ.

- Chủ nhân có sao không?

Giọng nói có phần gấp gáp của Lăng Triều làm Hứa Thừa Anh cảm thấy buồn cười.

- Không sao, chỉ bị thương nhẹ ở cánh tay mà thôi.

- Hazzzz.....

Cậu làm tim tôi muốn nhảy ra ngoài, à còn cậu có chết chưa?

Giọng điệu lo lắng của vừa rồi lập tức trở nên nhẹ hẫng đi, Lăng Triều cố tình trêu chọc Hứa Thừa Anh.

- Làm cậu phải thất vọng, tôi....vẫn còn sống.

Hứa Thừa Anh đã quen với kiểu nói chuyện của Lăng Triều, chắc có lẽ hai người là bạn thân nên cảm thấy như vậy mới thật sự là lời quan tâm.

- Thôi không đùa nữa cậu hãy cho người điều tra, vừa rồi tôi nhìn thoáng qua thấy được người ẩn núp trên sân thượng bắn lên chủ nhân chính là phụ nữ, trên vai cô ấy có hình xăm con bướm.

Tôi nghi ngờ có một thế lực không đơn giản muốn đối phó với chủ nhân, với Hội Thần Hoa của chúng ta.

Lăng Triều nghe Hứa Thừa Anh nói vậy liền trầm mặc trong giây lát, vài giây sau giọng nói nghiêm túc của Lăng Triều vang lên.

- Phụ nữ? Hình xăm con bướm?

Chẳng lẽ là Hồ Điệp?

Lăng Triều bắt giác nói ra suy nghĩ của mình.

- Hồ Điệp?

Cô ta là ai?

Hứa Thừa Anh nghe Lăng Triều nói vậy liền thắc mắc hỏi.

39. Chương 39: Điềm Báo.

Nghĩ đến cái tên Hồ Điệp này, Lăng Triều chợt nhớ đến chuyện trước đây.

- Mười hai năm trước khi tôi mới vừa gia nhập vào hắc đạo, đã từng nghe người trong giới lan truyền hai tổ chức sát thủ đứng nhất nhì trên thế giới thời bấy giờ chính là tổ chức Thần Long và tổ chức Kim Xà, họ có tay chân khắp nơi trên toàn thế giới.

Tổ chức Thần Long nhận nhiệm vụ giết những tên cặn bã trong xã hội, trong khi đó tổ chức Kim Xà sẽ nhận tất cả nhiệm vụ dù tốt hay xấu họ chẳng màng, cái họ quan tâm chính là tìm cách củng cố thế lực của mình để tiêu diệt tổ chức Thần Long.

Nhưng không biết vì sao mười năm trước hai tổ chức sát thủ này đột nhiên hợp nhất, đổi tên thành Tổ Chức Kim Long.

Hiện tại Nam Ca chính là người cầm đầu của tổ chức, nhưng bên ngoài có lời đồn đại đến khi Nam Cường, con trai của Nam Ca và Hàn gia được tròn 16 tuổi sẽ chính thức tiếp nhận tổ chức Kim Long này.

Lăng Triều chậm rãi kể cho Hứa Thừa Anh nghe.

- Chuyện này tôi đã từng nghe qua, nhưng nó có liên quan gì đến Hồ Điệp?

Hứa Thừa Anh nghe Lăng Triều nói vậy trong lòng vẫn chưa hiểu rõ.

- Hiện tại Hồ Điệp chính là nữ sát thủ đứng đầu của tổ chức Kim Long, cô ta là một người máu lạnh ra tay tàn nhẫn không để cơ hội cho kẻ địch phản kích.

Mấy năm gần đây tuy cái tên Hồ Điệp này được nhắc đến rất nhiều vì lối hành sự vô tình lãnh khốc không thua gì với sát thủ Tử Thần thời xưa, nhưng điều khiến người trong hắc đạo xôn xao không phải là sự độc ác của cô ta.

Ngoài cái hình xăm con bướm trên vai ra, không một ai nhìn thấy dung nhan thật sự của cô ta cả, những kẻ nhìn thấy dung mạo của Hồ Điệp đều bị cô thẳng tay đưa xuống âm tào địa phủ để phục mệnh với Diêm Vương.

Chỉ cần nghĩ đến người đẹp băng lãnh này trong ánh mắt của Lăng Triều không khỏi hiện lên sự thích thú.

- Cậu chắc là cô ta?

Hứa Thừa Anh nghe Lăng Triều nói vậy trong lòng tò mò, một người phụ nữ thần bí nguy hiểm như cô ta luôn khiến người khác phải hiếu kỳ.

- Tôi không chắc!

Nhưng dựa theo những gì cậu thấy, tôi chỉ nghĩ ra được cô ta mà thôi.

Không ai có khả năng khiến chủ nhân bị thương ngoài cô ta ra.

Hôm nay Chung Hân cũng như thường lệ ngồi trước cửa sổ sát mặt đất, ánh mắt thâm thúy cứ nhìn ra cánh cổng bằng sắt được phủ lên bởi lớp sơn màu trắng nhìn vào thật hùng vĩ, chia ranh giới giữa biệt thự Thần Viên với bên ngoài.

Tiểu Thu trên tay cầm một bình hoa Dạ Lý Hương do đích thân Chung Hân cắt ngoài vườn hoa vào.

Từ khi hoa trong vườn được Chung Hân tận tình chăm sóc, hoa Dạ Lý Hương cũng tốt và mọc thêm rất nhiều nhánh hoa um tùm.

Mỗi ngày Tiểu Thu đều phụ trách thay nước bình hoa cho Chung Hân, vừa bước vào cửa liền nhìn thấy Chung Hân suy tư ngồi trước cửa sổ nhìn ra ngoài cổng lớn, chờ đợi một người mà trong lòng Chung Hân hiểu rất rõ sẽ không vì cô mà quay trở về, Tiểu Thu đau lòng lên tiếng.

-Thiếu Phu Nhân, chị đừng chờ nữa, thiếu gia đã một tháng mấy không về nhà.

Em nghĩ chắc cậu ấy đã ra nước ngoài công tác.

Thật ra Tiểu Thu không biết Thần Phong có ra nước ngoài hay không, cô chỉ nói vậy để Chung Hân cảm thấy dễ chịu hơn.

Nhìn thấy Chung Hân mỗi ngày đều ngồi thất thần chờ thiếu gia, Tiểu Thu cảm thấy xót xa trong lòng.

Chung Hân nghe Tiểu Thu nói vậy liền xoay mặt lại nhìn Tiểu Thu nở một nụ cười yếu ớt.

- Chắc là vậy.

Chung Hân buồn bã đứng lên trong lòng cô biết Tiểu Thu chỉ nói vậy để an ủi cô, chứ việc của Thần Phong đau đến phiên người giúp việc như Tiểu Thu biết.

Chung Hân nhìn thấy bình hoa trên tay của Tiểu Thu trong lòng cảm thấy vui hẳn lên, cô bước tới nhận lấy bình hoa dịu dàng đưa đến mũi nhắm mắt lại hít vào một hơi thật sâu.

Mùi hương ngào ngạt tỏa ra từ hoa Dạ Lý Hương làm Chung Hân nghĩ đến những chuyện thời thơ ấu.

Nghĩ đến mẹ, nghĩ đến ba nghĩ đến Thần Phong nghĩ đến cậu thanh niên Phillip luôn theo bên cạnh cô.

Sắc mặt vừa chớm nở nụ cười dịu dàng đột nhiên đông cứng lại, ánh mắt mông lung làm người ta nhìn vào không nhìn thấu được nội tâm của cô.

Tiểu Thu theo bên cạnh Chung Hân hơn nửa năm nói cho chính xác là 9 tháng, trong thời gian chín tháng này Tiểu Thu luôn quan sát Chung Hân.

Cô cảm nhận được trên người Chung Hân có gì đó lạ lạ, trong niềm vui lúc nào cũng tàng ẩn một nỗi sầu không rõ.

Chung Hân bước đến cái bàn bên cạnh, cô nhẹ nhàng đặt bình hoa trở về vị trí của nó.

Chung Hân quay người lại cất bước nhẹ nhàng vào phòng tắm, đột nhiên tiếng thủy tinh vỡ nát vang lên từ phía sau cô.

“Choang.....”

Chung Hân và Tiểu Thu hoảng hốt, cùng một lúc xoay người lại xem.

Đập vào mắt hai người chính là bình hoa vỡ nát, những nhánh hoa Dạ Lý Hương nằm thê thảm dưới dũng nước trên sàn nhà mảnh vụn thủy tinh văng ra tứ tung, khiến Chung Hân cảm giác bất an trong lòng.

Chung Hân bất tri bất giác khom người nhặt lên những nhánh hoa Dạ Lý Hương mà cô yêu thích nhất.

- Thiếu Phu Nhân, cẩn thận.

Tiểu Thu vừa nói dứt câu bàn tay trắng như tuyết, bị mãnh võ thủy tinh ghim sâu vào.

Tiểu Thu quỳnh quáng đỡ Chung Hân lên để cô ngồi lại trên giường, Tiểu Thu vươn tay rút một tờ khăn giấy chậm lại vết thương trên ngón tay của Chung Hân.

Cô lật đật chạy ra ngoài gọi người giúp việc đến thu dọn những mảnh vỡ nằm khắp nơi trên sàn nhà.

Chung Hân ngồi bất động, ánh mắt có phần sợ hãi nhìn vào ngón tay đang chảy máu của mình.

Đó là điềm báo, điềm báo của việc không may.

Tiểu Thu quay trở lại liền nhìn thấy Chung Hân ngồi ngây người nhìn vào tay của mình, cô bước đến gần Chung Hân.

Tiểu Thu nhìn thấy toàn thân Chung Hân run rẩy, đột nhiên Chung Hân vươn tay nắm lấy tay của Tiểu Thu siết chặt đến nỗi Tiểu Thu cảm giác bàn tay của mình sắp bị Chung Hân bẻ gãy.

- Tiểu Thu, chị rất sợ.

Trước khi mẹ chị qua đời cũng đã từng xuất hiện cảnh tượng này, chị không biết sắp tới sẽ xảy ra chuyện gì.

Giọng nói run run của Chung Hân chợt dừng lại một chút, bàn tay đang nắm chặt tay Tiểu Thu bắt đầu kéo cô đến gần hơn.

- Tiểu Thu, thiếu gia có xảy ra chuyện gì không?

Chung Hân giật mình kinh ngạc khi ý thức được những gì mình vừa nói ra, cô không ngờ người quan trọng nhất trong lòng cô bây giờ lại là Thần Phong.

Vừa suy nghĩ đến việc có chuyện không may sẽ xảy ra với người cô yêu thương nhất, Chung Hân liền nghĩ đến Thần Phong trước tiên.

Trong lời nói của Chung Hân Tiểu Thu nghe ra được sự quan tâm mà từ trước tới giờ Tiểu Thu chưa từng thấy qua ở Chung Hân.

- Thiếu Phu Nhân, chị bình tĩnh đó chỉ là việc ngoài ý muốn mà thôi.

Thiếu gia sẽ không xảy ra chuyện gì đâu, Thiếu gia là người nắm trong tay thế lực tối cao với tầm ảnh hưởng lớn trong xã hội, em chưa từng nghe qua có người muốn đối phó với thiếu gia.

Chị yên tâm đi sẽ không sao đâu.

Tiểu Thu dùng tay vỗ vỗ lên mu bàn tay Chung Hân để trấn an cô.

Nghe Tiểu Thu nói vậy Chung Hân mới vơi đi phần nào lo lắng nhưng trong lòng vẫn còn vương vấn niềm bất an kia.

40. Chương 40: Giản Vật.

Ba giờ khuya cuối cùng Tiểu Thu cũng thuyết phục được Chung Hân đi ngủ, trong giấc ngủ chập chờn cô mơ hồ nhìn thấy Thần Phong bị một đám người với bộ dạng vô cùng tàn ác truy sát, trên người anh toàn là vết thương máu me đầm đìa.

“Ahhhhhhhh.....”

Chung Hân kinh hãi kêu lớn trong cơn ác mộng rồi lập tức giật mình tỉnh giấc, cặp mắt sợ hãi kèm theo sự hoang mang nhìn chung quanh căn phòng, ý thức được mình vẫn đang nằm trên giường Chung Hân mới thở phào nhẹ nhõm.

Thì ra chỉ là một giấc mơ, làm mình sợ muốn chết.

Nhưng tại sao cảm giác lại chân thật đến như vậy?

Nhìn thấy gương mặt đau đớn của Thần Phong khi bị tập kích làm trái tim Chung Hân đau lên từng đợt, hô hấp cũng trở nên nặng nề.

Chung Hân vươn tay sờ vào trán của mình lúc này đã ướt đầm mồ hôi, bàn tay vẫn đặt trên trán Chung Hân nhắm mắt lại hít vào thở ra thật sâu, giữa màn đêm tĩnh mịch ngoài trời thời tiết lạnh thấu xương nhưng trong người Chung Hân lúc này đang nóng hừng hực, trái tim đập mạnh khiến cô cảm giác trái tim của mình sắp nổ tung ta ngoài.

Lúc này Chung Hân mới chợt nhận ra, Thần Phong đối với cô là quan trọng đến chừng nào.

Sau khi định thần lại Chung Hân bị thứ gì đó trên sàn nhà thu hút, dưới ánh đèn ngủ màu vàng cam nhạt Chung Hân nhìn thấy được một đường ray tạo thành bởi những giọt máu đỏ từ ngoài cửa phòng ngủ dừng lại trước cánh cửa khép hờ của phòng tắm.

Ánh mắt nghi ngờ nhìn vào phòng tắm nơi tỏa ra ánh sáng mờ nhạt, Chung Hân suy nghĩ một chút không biết lấy đâu ra dũng khí vén chân bước xuống giường, bàn chân trần vừa chạm xuống sàn nhà lạnh lẽo hơi lạnh từ bàn chân lan tỏa toàn thân cô khiến Chung Hân vô ý thức rùng mình một cái.

Cô bước từng bước thật nhẹ cố gắng không để phát ra bất cứ âm thanh gì, Chung Hân đứng trước cửa ló đầu nhìn vào khe hở.

Chung Hân kinh ngạc khi nhìn thấy Thần Phong với vẻ mặt nghiêm túc ngồi trên nắp bồn cầu, nửa thân trên không mặc gì thân hình vạm vỡ để lộ ra cơ bắp rắn chắc cái bụng sáu múi tỏa ra tia sáng lấp lánh bởi lớp mồ hôi mỏng phải chiếu lại với ánh đèn, hai người cười nhau lâu như vậy đây là lần đầu tiên cô nhìn kỹ thân thể của Thần Phong quả thật rất hấp dẫn, thảo nào mấy người phụ nữ bên ngoài chỉ cần được Thần Phong để mắt xanh liền cảm thấy hạnh phúc đến tận trời mây.

Đột nhiên cặp mắt của Chung Hân mở thật to cô dùng tay bịt miệng của mình lại vì kinh hãi, khi nhìn thấy vết thương do đạn để lại trên cánh tay anh.

Lúc này Thần Phong thật chăm chú tay cầm cái cưa vạt thành thạo buộc lại cánh tay, trên vị trí của vết thương khoảng chừng năm centimet.

Chung Hân nhú mồm không rõ Thần Phong đang định làm gì, đột nhiên Thần Phong cầm lấy một cái khăn trắng được đặt trên thành bồn tắm cuộn tròn lại để ngay chính giữa miệng của mình, anh vươn tay cầm lấy con dao phẫu thuật màu bạc bên cạnh đưa đến bắp tay với cơ bắp cuộn cuộn lúc này còn đang chảy máu.

Nhìn thấy con dao phẫu thuật Chung Hân mới ý thức được Thần Phong định làm gì.

Anh muốn tự mình lấy đạn ra!

Đầu óc Chung Hân lúc này không còn tỉnh táo, nào là vết thương kinh khủng kia nào là con dao phẫu thuật sắc bén khiến Chung Hân cảm thấy choáng váng thân thể hơi chao đảo bước chân không tự chủ lui về phía sau một bước.

Thần Phong nghe được tiếng động vang lên từ ngoài cửa dù đó là tiếng động rất nhỏ nhưng Thần Phong vẫn có thể nghe được, anh liền ngược mặt lên nhìn vào con thỏ nhỏ đang sợ hãi dùng cặp mắt sáng quắc rình rập anh.

Vừa rồi khi anh trở về nhìn thấy Chung Hân đang ngon giấc, Thần Phong không nỡ đánh thức cô anh chỉ đứng bên cạnh giường nhìn Chung Hân.

Không biết vì sao đêm nay người anh muốn gặp nhất chính là cô, dù anh đã bị thương nhưng cũng không thể ngăn cản được trái tim của mình muốn quay trở về Thần Viên.

- Vào đây!

Giọng nói trầm khàn của Thần Phong vang lên khiến cái khăn trắng đang được anh cắn chặt rơi xuống đất, nghe Thần Phong gọi cô nhưng Chung Hân vẫn đứng yên đó cô ngập ngừng không dám bước vào trong.

-Vào đây!

Sao người phụ nữ này luôn bắt anh phải nói hai lần, Thần Phong nhíu mày lập lại.

Chung Hân nhìn thấy trán Thần Phong lúc này đã lấm tẩm những giọt mồ hôi lạnh, cô biết chắc anh rất đau còn phải tốn sức trên người cô.

Chung Hân siết chặt bàn tay tạo cho mình thêm dũng khí, cô bước từ từ đến trước mặt Thần Phong.

Thần Phong nhìn thấy Chung Hân cứ đứng yên đó không có ý định đến gần hơn, anh liền lên tiếng.

Thần Phong đưa cây dao phẫu thuật ra trước mặt Chung Hân nghiêm túc nói.

- Qua đây giúp tôi lấy đầu đạn ra!

Chung Hân như bị anh thôi miên lập tức nghe theo lời anh, cô ngoan ngoãn đưa tay ra nhận lấy con dao phẫu thuật kia.

Cô run run quỳ xuống bên cạnh Thần Phong, ánh mắt vừa sợ hãi vừa xót xa nhìn vào vết thương trên tay anh.

Bàn tay vô tình sờ nhẹ lên những giọt máu màu đỏ sẫm gần miệng vết thương.

- Có đau không?

Giọng nói dịu dàng như nước chảy vừa có chút đau lòng vừa ngọt ngào của Chung Hân vang lên.

Thần Phong chưa từng nghĩ qua chỉ một lời quan tâm thông thường nhưng khi thốt ra từ miệng của cô lại khiến trái tim anh nhảy loạn nhịp.

- Không!

Một chữ không ngắn gọn khiến Chung Hân bất giác ngược mặt lên nhìn vào ánh mắt sâu thẳm của Thần Phong.

Ánh mắt của Thần Phong lúc này nhìn vào không thấy đáy, chỉ có sự kiêu ngạo không một tia sợ sệt hay hoang mang làm trái tim Chung Hân nhói đau.

Bị trúng đạn nghiêm trọng như thế này mà bảo là không đau.

Thần Phong anh là người như thế nào?

Chung Hân tự hỏi bản thân mình, Thần Phong quả thật không phải là Thần Phong của trước đây, bây giờ trên người anh ẩn chứa thứ gì đó vô cùng nguy hiểm.

Thần Phong chăm chú phân tích vẻ mặt lo lắng của Chung Hân.

Cô ấy vì mình mà đau lòng?

Thần Phong không biết suy nghĩ của mình có đúng không, lúc này trong lòng Thần Phong đột nhiên vang lên một cảm giác ham muốn mãnh liệt.

Anh vươn tay vịn cái cằm thanh tú của Chung Hân nâng lên, trước sự mờ mịt không rõ chuyện gì đang xảy ra của Chung Hân, đôi môi lạnh lẽo mang theo hương vị rượu mạnh và cigar nhẹ nhàng phủ lên môi cô.

Ngay lúc hai đôi môi mềm mại chạm vào nhau, một luồng điện bao trùm cả hai thân thể, toàn thân Chung Hân nóng rang gương mặt trở nên ửng hồng.

Căn phòng vừa rồi còn thật yên tĩnh giờ được lấp đầy bởi tiếng thở nặng nề cùng với tiếng tim đập mạnh của hai người, càng khiến dục vọng trong lòng của Thần Phong bị anh đè nén bấy lâu nay không cách nào dần xuống được, muốn trở dạ chiếm lấy chút ít lý trí còn sót lại trong đầu anh.

Thần Phong bị cử chỉ dịu dàng e thẹn có phần lúng túng của Chung Hân làm tâm trí anh mê loạn.

Anh bá đạo dùng đầu lưỡi tách đôi môi mềm mại của Chung Hân ra hiên ngang tiến vào bên trong, mút lấy mật ngọt chỉ thuộc về riêng cô.

Chung Hân như một con thỏ nhỏ thơ ngây chưa từng trải qua hành động nâng niu này, nụ hôn đắm đuối này của Thần Phong khiến toàn thân cô không còn sức lực, bàn tay mềm mại bất giác buông con dao phẫu thuật ra khiến nó rơi xuống nằm dưới chân cô, tay cô thản nhiên vòng tay qua cổ anh.

Cảm giác được Chung Hân thao túng hành động bất thành linh này của mình càng khiến Thần Phong kích thích, hôn cô sâu hơn.

Một nụ hôn chỉ khởi đầu từ sự ham muốn của dục vọng đột nhiên chuyển sang một nụ hôn chứa đựng tình cảm sâu xa, không biết từ lúc nào trong lòng anh đã hiện lên cảm giác mãnh liệt như thế này với cô.

Chung Hân không hề biết lúc này trong lòng Thần Phong đang giằng vặt giữa lý trí và con tim.

Lý trí nói cho anh biết hai người không thể xảy ra quan hệ, vì Chung Hân là người phụ nữ của ba anh và vì Lãnh Thiên Hân.

Con tim nói cho anh biết người phụ nữ trước mặt, chính là phân nửa kia của đời anh.

41. Chương 41: Áy Náy.

Chung Hân chỉ biết nhắm mắt lại hưởng thụ cảm giác lâng lâng hồn bay lơ lửng trên không trung từ nụ hôn này.

Chung Hân bất giác thốt lên những tiếng rên rỉ đầy quyến rũ, tuy rất nhỏ nhưng đã thành công khuấy động trái tim lạnh lẽo đã ngủ say nhiều năm.

Lúc này Thần Phong không còn quan tâm đến cái gì là lý trí cái gì là con tim, anh chỉ biết hiện tại mình rất muốn cô.

Thần Phong vươn tay vòng sau gáy cô, ngón tay mạnh mẽ luồn vào những sợi tóc mượt mà cảm giác như nó sẽ tan chảy trong lòng bàn tay của anh.

Nụ hôn dịu dàng cùng với sự nâng niu có một không hai của Thần Phong, làm toàn thân Chung Hân không còn sức lực tay chân mềm nhũn nếu không có bàn tay cường tráng của Thần Phong giữ chặt eo cô, thân thể mảnh mai của Chung Hân đã ngã quỵ xuống mặt đất.

Cảm giác như thật như hư làm đầu óc Chung Hân trống rỗng, cô không ngờ nụ hôn đầu của cô lại ngọt ngào đắm đuối đến như vậy.

Thần Phong cảm vật áo của Chung Hân kéo lên, Chung Hân biết anh muốn giúp cô cởi áo nên không suy nghĩ đưa tay lên, không ngờ tay của Chung Hân đụng vào lọ tinh dầu hoa Dạ Lý Hương trên bồn tắm, tinh dầu đổ ra ngoài mùi hương nồng nặc của hoa Dạ Lý Hương xông thẳng vào mũi của Thần Phong.

Trong đầu Thần Phong chợt hiện lên hình bóng của Lãnh Thiên Hân, lúc này anh mới ý thức được mình sắp làm ra việc mà chính bản thân của mình không thể nào tha thứ được.

Ngọn lửa dục vọng trong con người đen huyền của Thần Phong chợt bị sự áy náy đối với Lãnh Thiên Hân dập tắt, anh đột nhiên đẩy Chung Hân ra.

Chung Hân bất ngờ với hành động của anh, cô vội vàng kéo áo xuống trong lòng thật sự không hiểu tâm tư của người đàn ông này.

Thần Phong không ngờ Chung Hân lại có sức ảnh hưởng lớn đến tâm trí của anh, khiến anh mất đi lý trí vô thức hành động như vừa rồi.

Nét mặt luống cuống của Thần Phong

khiến Chung Hân thất vọng trong lòng, cô cố gắng giữ bình tĩnh nhìn anh.

- Anh muốn tôi làm gì?

Chung Hân lên tiếng phá vỡ bầu không khí khó xử trong phòng, bộ dạng bình tĩnh như hành động thân mật vừa rồi của hai người chưa từng xảy ra, khiến lòng Thần Phong dâng lên cảm giác chua xót.

Tuy anh biết mình là người đẩy cô ra xa, nhưng trong lòng không tránh khỏi sự tiếc nuối.

- Em giúp tôi lấy đầu đạn ra.

Nét mặt bất ngờ của Chung Hân nhìn chằm chằm vào anh, không phải vì anh kêu cô cắt da lấy ra đầu đạn, cái làm Chung Hân khó tin chính là chữ ‘em’ thốt ra từ miệng của Thần Phong.

Đây là lần đầu tiên anh gọi cô bằng em, tuy không dịu dàng không ngọt ngào còn có phần lãnh đạm nhưng đã đủ khiến trái tim cô tan chảy.

Thần Phong không biết suy nghĩ trong lòng cô, anh nhìn Chung Hân.

- Em không cần sợ có tôi giúp em.

Thần Phong vừa nói vừa đặt con dao phẫu thuật anh vừa nhặt lên từ dưới mặt đất vào lòng bàn tay Chung Hân, anh chỉnh lại tư thế ngồi của mình thoải mái hơn để chuẩn bị cho cuộc tiểu phẫu này.

Nhìn thấy Thần Phong chuẩn bị xong chỉ còn chờ đợi cô, Chung Hân mới từ từ cầm con dao phẫu thuật đưa đến miệng vết thương.

Con dao phẫu thuật còn chưa chạm đến làn da màu nâu của anh, tay Chung Hân đã không tự chủ run lên lấy bầy.

Thần Phong là người trong hắc đạo nên chuyện bị truy sát và bị trọng thương thường xuyên xảy ra nên đã quen, nhưng anh biết một người phụ nữ yếu đuối như Chung Hân khi gặp trường hợp này sẽ rất khản trương, nên Thần Phong không để Chung Hân chuẩn bị đã nắm chặt tay cô đè lên miệng vết thương.

- Em cứ xem tay tôi là kẻ thù không đội trời chung với

Khi cô nghe Thần Phong nói vậy trong lòng liền nghĩ đến Triệu Nhân và Triệu Sang, sự căm thù khiến Chung Hân chỉ mong sao có thể dùng con dao phẫu thuật này giết chết hai người để trả thù cho mẹ.

Chung Hân không đợi Thần Phong nói dứt câu, cô liền ấn mạnh con dao phẫu thuật xuống tay anh làm Thần Phong bất giác găm lên.

“Uhhhhhhh.....”

Lúc này sắc mặt của Thần Phong không còn giọt máu, cánh tay bị Chung Hân hành hạ đến vết thương càng nghiêm trọng hơn.

Thần Phong không nói gì cắn chặt răng nhịn đau, anh để mặc vết thương chảy rất nhiều máu, ánh mắt sắc bén trở nên lạnh lẽo hơn khi anh nhìn thấy sự độc ác hiện lên rõ ràng trong ánh mắt của Chung Hân.

Chung Hân đang thất thần, trong đầu suy nghĩ đến cái ngày Triệu Nhân và Triệu Sang quỳ dưới chân cô, nên không chú ý đến Thần Phong đang trầm mặc nghiêm túc quan sát mình.

Thật ra em là ai?

Trong lòng em đang che giấu điều gì?

Sau một hồi lâu Chung Hân mới giật mình hốt hoảng khi cô nhìn thấy máu của Thần Phong đã nhuộm cả bàn tay trắng như tuyết của cô.

Chung Hân sợ hãi rút tay về, con dao phẫu thuật được buông lỏng ra rơi xuống mặt đất.

- Em xin lỗi.....em xin lỗi!

Nhìn thấy thần sắc nhợt nhạt gương mặt ướm đầm mồ hôi của Thần Phong trong lòng Chung Hân hoảng loạn, trong tình cảnh này Chung Hân thật sự không biết mình phải nên làm gì để giúp anh.

Thần Phong nhìn thấy sắc mặt của Chung Hân còn tệ hơn cả anh, anh không biết mình nên khóc hay nên cười.

- Tôi nghĩ lần sao khi tôi bị thương, tôi không nên nhờ em giúp tôi.

Chứ như thế này chắc tôi sẽ chết nhanh hơn.

Thần Phong nhếch môi cười khỏ nhìn Chung Hân nói, nghe anh nói vậy Chung Hân theo bản năng vươn tay che miệng của anh lại.

- Đừng nói đến chữ chết, sẽ không tốt đâu.

Thần Phong mở to hai mắt nhìn cô, anh không ngờ cũng có lúc cô lại hành động đáng yêu đến như bây giờ.

Chung Hân bị Thần Phong nhìn đến mắt tự nhiên cô thẹn thùng rút tay về cup mắt không dám nhìn thẳng vào mắt anh.

Lúc này gương mặt của Chung Hân đỏ như trái cà, tim đập rối loạn, cô bối rối nhìn xuống bàn tay đang vụng vọ của mình.

- Uhhhhhhhhhhhhhh.....

Tiếng gầm nhẹ của Thần Phong làm cô lo lắng ngẩn đầu lên.

Nhìn thấy cảnh tượng trước mắt trái tim của Chung Hân đau đến khó tả.

Thần Phong đã dùng con dao phẫu thuật rạch thêm một đường thật sâu, anh dùng tay lấy ra đầu đạn lúc này đã hiện ra bên ngoài.

Nhìn thấy Thần Phong thành thạo cầm lấy lọ thuốc khử trùng rưới lên miệng vết thương rồi dùng miếng băng vải màu trắng băng lại.

- Anh thường bị thương lắm hay sao?

Không cần nghĩ Chung Hân cũng đoán ra được, cặp mắt hồi hộp vừa rồi chợt hiện lên nỗi xót xa, trong tình cảnh này Chung Hân thật sự không biết phải làm gì, nghĩ ngợi một chút

cô cầm lên cái khăn trắng đặt trên thành bồn tắm lau đi những giọt mồ hôi trên trán anh.

- Ở bên cạnh tôi việc như ngày hôm nay không thể tránh khỏi, em nên chuẩn bị tâm lý.

Âm điệu của Thần Phong đều đều vô cùng trầm tĩnh, như đang nói đến thời tiết của hôm nay có lạnh không.

Chung Hân khó hiểu mở to mắt nhìn anh.

- Tại sao anh lại bị thương?

Vừa thốt ra câu này trong lòng Chung Hân thật hối hận, tại sao mình lại hỏi một câu ngu ngốc như thế này.

Thần Phong đã bị trọng thương lại không kinh động đến cảnh sát cũng không chịu đến bệnh viện, chắc có lẽ vì anh không muốn cho người ngoài biết.

Nếu đã như vậy thì làm sao anh có thể nói cho cô nghe, người vợ trên danh nghĩa mà anh chẳng xem ra gì.

Sắc mặt của Thần Phong tối sầm lại khi nghe Chung Hân hỏi vậy, anh nhàn mảy nhìn cô thật sâu không nói gì.

Ánh nhìn của Thần Phong sắc bén như mũi tên có thể đâm xuyên qua người cô, làm Chung Hân rụt rè lui mình về phía sau cách xa anh ra.

Sắc mặt của Thần Phong tỏ ra không hài lòng, anh đang tức giận sao?

- Việc của tôi, từ lúc nào đến phiên em hỏi tôi.

Lời nói xa cách này của Thần Phong khiến Chung Hân cảm giác như mình bị anh ném xuống 18 tầng địa ngục.

Chung Hân tự hiểu đối với anh cô chẳng là gì cả, nên tư cách để quan tâm đến anh cô cũng không có.

Thật ra trong lòng Thần Phong không còn sự ác cảm với cô, nhưng vì Lãnh Thiên Hân nên anh cố tình giữ khoảng cách với Chung Hân.

Vã lại chuyện trong hắc đạo Chung Hân biết càng ít sẽ càng tốt cho cô, một khi đã lúng chân vào hắc đạo sẽ giống như anh không có ngày thoát khỏi.

42. Chương 42: Người Thần Bí.

Tại một căn phòng VIP xa hoa trong khách sạn Phoenix (Phương Hoàng), một cô gái với mái tóc dài màu nâu, nhàn nhã cầm trên tay một ly rượu đỏ, ngồi trên lang cang ngoài ban công.

Trên người cô là cái váy ngủ màu đen thật mỏng mái tóc dài phất phơ theo làn gió đêm lạnh lẽo, ánh mắt sắc bén nhìn ra cảnh tượng hoành tráng của Thành Phố X dưới chân cô.

Một người đàn ông tuấn tú từ trong phòng bước ra ban công, áo chòang tằm màu trắng khoác trên người anh không hề làm giảm đi vẻ nam tính, ngược lại càng tôn lên sự hấp dẫn trên người anh.

Bước chân anh hơi khựng lại khi anh nhìn thấy con bướm bướm thật xinh đẹp thật mê ly, lúc ẩn lúc hiện dưới lớp đầm ngủ màu đen mỏng manh trên người cô.

Ánh mắt yêu thương không rời khỏi thân hình tuyệt mỹ của cô gái, anh bị đánh về quyền rũ của cô làm cho say sẩm, cô ngồi thật thoải mái, thanh thần trên tầng 120 như việc khoảng cách xa thăm thẳm giữ cô và mặt đất chẳng là gì cả.

- Em ngồi trên đó rất nguy hiểm.

Người đàn ông bước tới sau lưng cô gái, bàn tay thần nhiên choàng qua vòng eo thon gọn khoá chặt cô vào lòng.

Mùi hương quen thuộc bao bọc cô trong vòng tay cường tráng, cô gái hạnh phúc cong môi.

- Em rất thích cảm giác kích thích tự do tự tại, khi ở trên cao như thế này.

Cô gái với gương mặt lạnh lùng xoay đầu lại nhìn người đàn ông nói, bàn tay bắt giắc lắc lắc ly rượu đỏ trên tay, chất lỏng màu đỏ sẫm trong ly xoay vòng theo hành động của cô, cuối cùng trở về sự phẳng lặng vốn dĩ của nó.

- Chỉ cần em ở bên cạnh anh, anh sẽ cho em sự tự do tự tại mà em hằng mong ước.

Người đàn ông đặt cằm mình trên bờ vai mềm mại của cô, ánh mắt sâu thẳm nhìn ra cảnh tuyệt đẹp trước mặt.

- Có thể sao?

Cô gái nói với giọng đều đều, sự tự do đã không thuộc về cô từ lâu.

- Có thể!

Lời nói một trăm phần trăm khẳng định vang lên bên tai cô, người đàn ông nói xong liền khom xuống cẩn nhẹ vào vành tai của cô gái.

Cô gái không hề cảm thấy vui vẻ vì lời nói của anh, phải anh có thể cho cô sự tự do mà cô đã không ngừng mơ ước, nhưng có thể sao?

Không phải vì tổ chức không buông tha cho cô, mà vì cô đã mang ơn của tổ chức của thủ lĩnh.

Cô là người trọng tình trọng nghĩa không phải nói quên là có thể quên đi tất cả.

-Em không cần lo, về phía Nam Ca cứ giao lại cho anh.

Người đàn ông dịu dàng đặt lên đầu cô một nụ hôn nhẹ, cặp mắt hơi khép lại hưởng thụ mùi hương dịu dàng tỏa ra từ mái tóc dài của cô.

- Không cần, em đã hứa với chủ nhân đợi đến khi thiếu chủ trưởng thành em mới rời khỏi tổ chức.

Cô gái nắm lấy bàn tay của người đàn ông nói, Nam Liệt và Hàn Mặc đã có ơn cứu mạng cô, cô đã hứa đợi đến khi Nam Cường tròn 16 tuổi, đủ trưởng thành để chính thức tiếp nhận tổ chức cô mới rửa tay gác kiếm rút lui ra khỏi giới sát thủ, tay nhuộm đầy máu tanh.

Tuy những người bị cô giết chết toàn là những kẻ đáng chết sống chỉ hại người khác, nhưng việc giết người không hề dễ chịu chút nào.

Cô gái nép gương mặt xinh đẹp của mình vào lồng ngực ấm áp của anh.

Sau một hồi lâu yên tĩnh không ai nói lời nào, cô gái chợt đẩy người đàn ông ra nét mặt nghi ngờ nhìn anh hỏi.

- Thần Phong là ai?

Hắn là người đầu tiên tránh được phát súng do em bắn ra.

Hồ Điệp nữ sát thủ lợi hại nhất của tổ chức Kim Long, chỉ cần nổ súng nhất định sẽ đưa đối phương châu Diêm Vương.

Người đàn ông nâng tay lên dịu dàng vuốt ve má cô, anh nhìn cô mỉm cười.

- Anh đã nói em không thể nào lấy được mạng của Thần Phong.

Em đã thua rồi, vậy cũng nên chấp hành lời hứa của mình.

Người đàn ông nói với giọng vô cùng ấm muội, hai người đã có hiệp định.

Sau khi Kim Chấn Huy bị Thần Phong hung hăng đánh một trận, Thần Phong với tâm trạng giận dữ đưa Chung Hân rời đi.

Hồ Điệp từ phía sau cánh cửa phòng ngủ được khép chặt bước ra ngoài, cô ngồi trong phòng nghe được toàn bộ cuộc đối thoại giữa Kim Chấn Huy và Chung Hân.

Hồ Điệp bước tới ngồi xuống bên cạnh Kim Chấn Huy, bàn tay thản nhiên sờ vào gương mặt sưng phù của Kim Chấn Huy nở một nụ cười thích thú.

- Cái này là hậu quả của một cuộc đánh ghen đầy kịch tính.

Tuy Hồ Điệp nói với giọng giễu cợt nhưng trong lòng không tránh khỏi cảm giác xót xa.

Kim Chấn Huy nghiêng mặt hôn lên bàn tay cô, nụ cười tà mị bất giác hiện lên trên gương mặt gian xảo của anh.

- Em cũng nhìn ra, sao Hân Nhi lại không?

Vừa nói Kim Chấn Huy vừa đứng lên từ dưới mặt đất, anh thản nhiên vuốt ve mái tóc rối tung của mình gọn lại, dùng tay chỉnh lại áo choàng.

Kim Chấn Huy dám khẳng định rằng Thần Phong đã yêu Chung Hân, nên Thần Phong mới có hành động ghen tuông điên cuồng như vừa rồi.

Không biết từ lúc nào trên tay Hồ Điệp đã cầm sẵn một ly nước lọc, cô nhìn anh chăm chăm ánh mắt hiện lên ý cười.

- Em không ngờ tài diễn kịch của anh lại siêu phàm đến như vậy?

Nghe Hồ Điệp nói vậy Kim Chấn Huy chợt cười một cách gian manh, anh cố tình ghé sát mặt vào tai cô thì thào.

- Anh còn nhiều điều khiến em không ngờ lắm.

Lời nói chứa đựng hàm ý không đường hoàng của Kim Chấn Huy khiến Hồ Điệp cười tươi như hoa.

Hồ Điệp từng nghĩ qua trên thế gian này không một ai có thể khiến cô cười một cách hạnh phúc như bây giờ, nhưng khi cô gặp được Kim Chấn Huy cô mới biết mình đã sai.

Anh chính là người duy nhất nhìn thấy được sự dịu dàng của cô.

Hồ Diệp hớp một ngụm nước lọc ngậm trong miệng cô xoay mặt qua phủ đôi môi mềm mại ẩm ướt của mình lên môi anh, đưa toàn bộ nước ngậm trong miệng của mình vào miệng anh.

Yết hầu của Kim Chấn Huy bắt đầu chuyển động nuốt xuống những dòng nước ẩm trong miệng cô.

Sau khi truyền hết nước trong miệng của mình cho Kim Chấn Huy, cô dùng đầu lưỡi mềm mại liếm nhẹ lên đôi môi mỏng của anh, từ từ di chuyển đến khóe môi nơi vài giọt máu còn đọng lại.

Kim Chấn Huy từ bị động chuyển sang chủ động, không bao lâu sau lưỡi của anh đã nằm gọn trong miệng cô, anh tham lam mút lấy mật ngọt thuộc về riêng cô.

Sau một trận yêu nhau mãnh liệt Hồ Diệp như một con mèo ngoan nằm gọn trong lồng ngực của Kim Chấn Huy trên sofa ngay chính giữa phòng khách.

Cô nghịch ngợm dùng ngón tay trở vuốt ve lồng ngực của anh.

- Anh rất tốt với cô em gái nuôi này?

Trong lời nói của cô Kim Chấn Huy nghe ra được có mùi giấm chua.

Anh cười tươi nhìn cô, một lát sau cất giọng nghiêm túc.

- Phải!

Hân Nhi là một cô gái đáng thương, vì trả thù cho mẹ em ấy sẽ dùng mọi cách.

Chắc có lẽ vì từ nhỏ đến lớn anh luôn được sống trong sự bao bọc của ba mẹ chưa từng nếm trải sự đau thương mất đi người thân, nên khi anh biết được cảnh ngộ của Hân Nhi anh càng quý mến em ấy nhiều hơn.

Nghe Kim Chấn Huy nhắc đến thân thể của Chung Hân, trong lòng Hồ Diệp chợt hiện lên một nỗi buồn vô tận.

Ít ra Chung Hân còn có ba, còn cô cả ba lần mẹ cũng không còn.

Kim Chấn Huy cảm nhận được sự biến hoá trong thân thể của cô, bàn tay đang choàng qua eo cô bắt giắc siết chặt hơn.

- Bây giờ em đã có anh.

Hồ Diệp gật đầu, không ngờ anh lại hiểu rõ nội tâm của cô.

- À, em giúp anh một chuyện có được không?

- Có chuyện gì anh cứ nói.

Hồ Diệp ngẩng đầu lên nhìn anh, giữa hai người còn có việc nhờ vả nữa hay sao?

Kim Chấn Huy giống như đọc được lòng cô anh gật đầu lên tiếng.

- Anh muốn Thần Phong bị thương.

Chỉ cần Thần Phong bị thương đến lúc đó Chung Hân mới có thêm cơ hội để gần gũi và chăm sóc cho Thần Phong.

Hồ Diệp nhếch môi cười nguy hiểm nhìn anh.

- Anh chắc?

Em chỉ sợ mình sẽ lỡ tay giết chết em rể quý của anh.

- Em không có khả năng đó.

Kim Chấn Huy nhìn cô cười nói một cách hiển nhiên, bàn tay nghịch ngợm lướt trên đường cong quyến rũ của cô.

Hồ Diệp nhú mày, ánh mắt hiện lên rõ sự không hài lòng với lời nói của anh.

- Em không có khả năng?

Hay mình đánh cuộc đi, nếu em giết được Thần Phong anh phải ngoan ngoãn phục tùng mệnh lệnh của em. Còn nếu em không lấy được mạng của Thần Phong, anh muốn làm gì em cũng được.

43. Chương 43: phần Nộ.

Kim Chấn Huy nghe Hồ Điệp nói vậy liền chỉnh lại tư thế nằm của mình, anh nhìn cô thích thú nói.

- Được, là do em nói đó.

Nghĩ đến đây sắc mặt Hồ Điệp liền biến đổi, cô đẩy Kim Chấn Huy ra nhìn anh.

- Em thua một cách tâm phục khẩu phục.

Anh muốn em làm gì?

Hồ Điệp chưa từng nghĩ qua một người với vẻ bề ngoài trong sáng như

Thần Phong, một chủ tịch của tập đoàn lớn nhất tại Trung Quốc lại có thân phận thần bí không đơn giản.

Vừa rồi khi cô ẩn núp trên sân thượng Hồ Điệp nhìn thấy cảnh Thần Phong một mình giải quyết đám du côn một cách nhanh gọn.

Thần Phong ra quyền vừa nhanh vừa chuẩn, một sát thủ như cô đã giết người vô số lại bị đáng vẻ giết người hăng say của Thần Phong làm kích thích.

Thần Phong ra quyền thật tàn nhẫn mỗi quyền anh đánh ra nếu nặng sẽ lấy mạng của đối phương ngay lập tức, còn nhẹ thì đối phương sẽ tàn phế suốt cả đời.

Kim Chấn Huy với tâm trạng sảng khoái, anh vươn tay qua vòng eo nhỏ của cô kéo cô sát vào lòng.

Anh yêu thương hôn lên trán của Hồ Điệp rồi vùi khuôn mặt đẹp trai vào hóm cổ cô, hơi thở nóng ran phả vào cổ Hồ Điệp khiến cô bất giác rùng mình.

Anh cẩn nhẹ tai cô thì thầm điều gì đó làm Hồ Điệp đỏ bừng cả mặt, cô dùng sức đẩy anh ra nhưng Kim Chấn Huy như đã nhìn thấu suy nghĩ của cô, nên càng ôm cô chặt hơn.

Kim Chấn Huy đột nhiên khom xuống bế Hồ Điệp lên bước thẳng vào bên trong, vừa bước ngang qua cái đèn ngủ tỏa ra ánh sáng màu trắng Kim Chấn Huy không suy nghĩ liền dùng chân đá cái đèn ngủ sang một bên.

Vật duy nhất thấp sáng cả căn phòng đã bị Kim Chấn Huy hủy đi, chỉ trong tích tắc Kim Chấn Huy đã thành thạo gỡ bỏ hết chướng ngại vật trên người của hai người.

Mấy tuần nay Thần Phong không hề rời khỏi biệt thự Thần Viên, tuy vết thương trên người anh đã lành hẳn nhưng việc trong công ty anh vẫn giao lại cho Hứa Thừa Anh.

Theo thường lệ đúng 6 giờ tối Hứa Thừa Anh sẽ đến biệt thự tìm Thần Phong để báo cáo về chuyện trong công ty.

Hôm nay không biết vì sao gần 7 giờ tối Hứa Thừa Anh mới đến, không chỉ Hứa Thừa Anh còn có thêm một người đàn ông khác, anh ta nhìn đẹp trai không thua gì với Hứa Thừa Anh, nhưng phong cách ăn mặc lại khác một trời một vực.

Trên người Hứa Thừa Anh lúc nào cũng là bộ com lê màu đen áo sơ mi trắng, còn người đàn ông kia lại mặc quần jean áo sơ mi xanh hai nút áo ở trên tùy tiện mở bung ra để lộ sợi dây chuyền hình con sói.

Hai người vừa được Bác Ninh đưa vào trong liền nhìn thấy Chung Hân đang ngồi xem TV trên sofa.

Hai người cung kính cúi đầu chào Chung Hân một cái rồi bước nhanh lên cầu thang đến thư phòng tìm Thần Phong.

Trong lúc xoay người Lăng Triều lén quan sát Chung Hân, anh đã nghe Hứa Thừa Anh nhắc qua về cô vợ trên danh nghĩa của chủ nhân, đến tận hôm nay anh mới nhìn thấy.

Nhưng khi đối mặt với Chung Hân, không biết vì sao trong lòng Lăng Triều lại hiện lên cảm giác rất lạ lẫm, cảm giác như anh đã từng gặp qua Chung Hân ở đâu.

Bước chân của Lăng Triều dừng hẳn lại trên hai bậc thềm cầu thang trong đầu cố suy nghĩ.

- Đi thôi.

Giọng nói thúc giục của Hứa Thừa Anh làm Lăng Triều chợt thức tỉnh, anh lắc đầu bước theo sau Hứa Thừa Anh.

“Cốc.....cốc.....”

- Vào đi!

Giọng nói trầm khàn vang lên từ trong thư phòng, Hứa Thừa Anh liền đẩy nhẹ cánh cửa phòng ra.

Hai người bước vào nhìn thấy Thần Phong đang ngồi thanh thản trên ghế sofa màu đen đặt ngay chính giữa thư phòng, với phong thái vô cùng ưu nhã nhâm nhi ly rượu đỏ trên tay.

- Chủ nhân!

Hai người đồng thanh lên tiếng, Thần Phong không nói gì ánh mắt sắc bén như chim ưng nhìn hai người.

Hứa Thừa Anh liền hiểu ý bước tới đứng trước mặt Thần Phong cung kính báo cáo.

- Chủ nhân, Nhật Trung vừa mới liên lạc với thuộc hạ nói rằng tuần sau Tần lão đại sẽ đến Trung Quốc.

Tần Lão Đại muốn gặp riêng ngài.

Nghe Hứa Thừa Anh nói vậy ánh mắt lãnh đạm của Thần Phong chợt hiện lên tia sáng.

- Tốt, chúng tôi cũng đã lâu không gặp.

Thần Phong nâng ly rượu đỏ lên uống một ngụm trong lòng vui vẻ hẳn lên.

- Chủ nhân, thuộc hạ nghĩ lần này Tần Lão Đại đến Trung Quốc không chỉ đơn giản là để hàn huyên.

Trong lời nói của Lăng Triều, Thần Phong nghe ra được sự đắn đo trong đó.

- Tôi đã thiếu cậu ấy một cái mạng, cũng đã đến lúc trả lại món nợ ân tình này.

Tuy trong lòng Thần Phong không biết Tần Gia Uy tìm anh là vì chuyện gì, nhưng bất kể Tần Gia Uy nhờ anh làm gì anh cũng sẵn lòng giúp đỡ.

Trong lúc này cánh cửa phòng đột nhiên được mở ra thu hút sự chú ý của ba người, Chung Hân trên tay cầm một khay thức ăn bước vào.

Vừa bước vào cửa Chung Hân mới ý thức được có người ngoài Thần Phong hiện diện trong căn phòng, cô cúi đầu nói nhỏ.

- Xin lỗi, để tôi ra ngoài.

Mỗi đêm nhiệm vụ mới của Chung Hân chính là đem điểm tâm tới đến thư phòng cho Thần Phong, thường thì 6 giờ tối Hứa Thừa Anh sẽ đến chỉ ở lại khoảng chừng nửa canh giờ rồi rời đi.

Nhưng hôm nay vì hai người đến trễ nên Chung Hân quên mất.

Nhìn thấy Chung Hân định xoay người đi ra ngoài, Thần Phong liền sa sầm mặt.

- Vào đây!

Không chỉ Chung Hân ngay cả Hứa Thừa Anh và Lăng Triều cũng kinh ngạc trong lòng.

Từ khi nào trong lúc bàn chuyện quan trọng Chủ nhân lại để phụ nữ có mặt.

Họ đã theo bên cạnh Thần Phong nhiều năm, cũng hiểu rõ thói quen của anh.

Nhìn thấy ánh mắt phức tạp của Hứa Thừa Anh và Lăng Triều nhìn mình, Chung Hân thật muốn quay đầu bỏ chạy ra ngoài ngay, nhưng cô biết Thần Phong sẽ nổi giận đành bất đắc dĩ cầm chặt khay thức ăn bước chậm chạp vào, cử chỉ luống cuống khi đặt khay thức ăn xuống cái bàn thủy tinh trước mặt Thần Phong, khiến anh nhú mày tỏ ra không hài lòng.

Chung Hân vụng về để khay thức ăn xuống liền vội vàng bước nhanh ra ngoài, đáng lý ra Chung Hân sẽ ở lại đợi đến khi Thần Phong dùng xong buổi tối cô mới thu dọn khay thức ăn rời đi.

Nhìn thấy Chung Hân như mũi tên bắn thẳng ra cửa, tâm trạng của Thần Phong liền chuyển biến xấu đi.

Sự hân hoan gặp lại bạn cũ của vừa rồi được thay thế bởi sự trầm tư rõ rệt.

Thật ra Thần Phong không có thói quen ăn tối, chỉ vì muốn Chung Hân ở bên cạnh anh nên mới tự tập cho mình thói quen này.

Thần Phong bực bội uống cạn ly rượu trên tay đặt nó lên cái khay, anh dùng hai đầu ngón tay đẩy khay thức ăn trước mặt ra xa không muốn nhìn thấy nó.

Hứa Thừa Anh thu hết từng biến chuyển thần sắc của Thần Phong, trong lòng có phần lo lắng.

Anh cân nhắc một lúc mới lấy dũng khí lên tiếng.

- Chủ nhân, mong người đừng quên tiểu thư Lãnh Thiên Hân.

Trong lòng Hứa Thừa Anh cũng rất đồng cảm với Chung Hân, anh biết cô là người tốt không có ý định làm hại đến chủ nhân, nhưng nếu chủ nhân thật sự yêu Chung Hân anh chỉ e là chủ nhân sẽ quên đi việc tìm kiếm Tiểu thư Lãnh Thiên Hân.

Nghe Hứa Thừa Anh nói vậy ánh mắt của Thần Phong tối sầm lại, anh ngẩng đầu nhìn Hứa Thừa Anh, ánh mắt màu đen thẫm lúc này đã phản chiếu lại một màu cam nhàn nhạt tỏa ra từ cái đèn ngủ pha lê bên cạnh, nhìn vào y như tia lửa khiến người đối diện cảm thấy e dè không dám nhìn thẳng vào.

- Việc của tôi không cần cậu phải quan tâm.

Ra ngoài!

Ngữ khí của Thần Phong vô cùng lạnh lẽo, lạnh đến nỗi Lăng Triều đứng bên cạnh cũng cảm thấy bất an.

Thần Phong luôn xem trọng Lãnh Thiên Hân, lúc trước chỉ cần nhắc đến cái tên Lãnh Thiên Hân trên gương mặt Thần Phong lập tức hiện lên vẻ ưu tư, nhưng hôm nay cái Lăng Triều nhìn thấy chỉ là sự phẫn nộ của chủ nhân khi bị thuộc hạ xen vào chuyện riêng của mình.

44. Chương 44:chung Hân Nổi Giận.

Lăng Triều vỗ vỗ vai của Hứa Thừa Anh lúc này còn đang sững sờ với lời nói của Thần Phong, ý bảo Hứa Thừa Anh mau ra ngoài anh tin chắc Hứa Thừa Anh còn ở lại sẽ khiến chủ nhân càng thêm phần nộ hơn.

- Thuộc hạ đi trước.

Lăng Triều cúi đầu cung kính nói rồi kéo Hứa Thừa Anh ra ngoài.

Hai người đi được vào bước Lăng Triều liền nhìn Hứa Thừa Anh nói.

- Hôm nay cậu bị sao vậy?

Thường ngày cậu là người thông minh nhất, chỉ cần nhìn thấy sắc mặt của chủ nhân liền hiểu suy nghĩ của ngài ấy.

- Hazzzzzz...

Chính vì tôi hiểu nên mới lo lắng, hiện tại chủ nhân đã có tình cảm với Chung Hân.

Nếu cứ tiếp tục như thế này, chỉ e là chủ nhân sẽ quên đi tiểu thư Lãnh Thiên Hân.

Hứa Thừa Anh thở dài nói, từ trước tới giờ ngoài Lãnh Thiên Hân ra Thần Phong chưa từng để ý đến ai, nhưng vừa rồi ánh mắt của Thần Phong nhìn Chung Hân đã thay đổi không còn sự chán ghét của trước đây ngược lại có phần dịu dàng yêu thương.

Chung Hân ngồi trong phòng khách vừa nhìn thấy Hứa Thừa Anh và Lăng Triều, với gương mặt vô cùng phức tạp rời khỏi Thần Viên.

Chung Hân vội vàng đi lên thư phòng, cô rút rè ló đầu nhìn qua cánh cửa được khép hờ, nhìn thấy Thần Phong đang ngồi trên sofa ngả đầu về phía sau nhắm mắt lại định thần, đôi chân thon dài bắt chéo lẫn nhau, sau khi quan sát Thần Phong một lúc ánh mắt Chung Hân chợt chuyển vào khay thức ăn đặt trên bàn.

Đồ ăn trên khay vẫn còn nguyên chưa từng đụng đến, trong lòng cô nghĩ không biết Hứa Thừa Anh và người đàn ông kia đến báo cáo điều gì với Thần Phong, lại khiến anh không ngon miệng.

Nhìn vào dáng vẻ của Thần Phong cô nghĩ chắc anh vô cùng mệt mỏi, không biết vì lý do gì Chung Hân lại không tự chủ bước nhẹ nhàng đến phía sau ghế sofa.

Tuy Thần Phong vẫn nhắm mắt nhưng anh có thể cảm nhận được có người tiến đến gần mình, trong lòng của Thần Phong đột nhiên dựng lên một bức tường phòng thủ.

Cho đến khi mùi hương thoang thoảng của hoa Dạ Lý Hương xông thẳng vào mũi anh, Thần Phong mới buông xuống sự đề phòng trong lòng mình.

Bàn tay Chung Hân vừa chạm vào đầu của Thần Phong, đôi mày anh hơi giật giật đó là phản ứng của sự cảnh giác đối với người khác khi chạm vào người của anh.

Cảm giác được Thần Phong không có sự bài xích đối với cô, đôi tay mềm mại đưa đến huyết thái dương của Thần Phong làm động tác xoay vòng theo kim đồng hồ.

Chung Hân từng học qua khi một người căng thẳng mệt mỏi, chỉ cần nhẹ nhàng massage huyết thái dương sẽ cảm thấy nhẹ nhõm dễ chịu hơn nhiều, đúng như Chung Hân nghĩ đôi màu râm đang câu lại vì động tác này của cô từ từ thả lỏng ra.

Chung Hân vừa massage cho Thần Phong ánh mắt vừa quan sát gương mặt tuấn tú của anh.

Sao người đàn ông này lại có dung mạo đẹp đến như vậy?

Sống mũi cao cái cằm kiêu ngạo, cặp mắt to hai mí rõ rệt nhìn vào thật thu hút, thu hút đến nỗi khiến người đối diện cảm giác như bị lạc vào một không gian nào đó không tìm ra lối thoát, mặc dù anh đang nhắm mắt nhưng ánh mắt của anh cô sẽ không bao giờ quên được.

Chung Hân không hiểu vì sao từ lúc gặp lại Thần Phong sự vui vẻ trong anh đã không còn nữa, cái Chung Hân nhìn thấy chỉ là sự thâm sâu khó đoán.

Cả căn phòng lúc này thật yên tĩnh yên tĩnh đến nỗi Chung Hân chỉ còn nghe được tiếng nhịp tim của Thần Phong, tiếng hít thở đều đều của anh nói cho cô biết Thần Phong đã ngủ.

Chung Hân ở bên cạnh Thần Phong gần một năm tuy hai người ít khi ngủ chung giường, nói cho đúng hơn là chỉ một lần duy nhất lúc Thần Phong sai mềm không còn ý thức quay trở về Thần Viên, còn lại đa số thời gian Thần Phong đều ở ngoài khi trở về anh cũng chỉ ngủ trong thư phòng.

Nhưng Chung Hân biết Thần Phong rất khó ngủ, anh rất nhạy cảm với tiếng ồn, chỉ cần một tiếng động nhỏ Thần Phong cũng giật mình tỉnh giấc.

Chung Hân đợi đến khi Thần Phong ngủ thật say cô mới từ từ rút tay về, Thần Phong dù đang ngủ say nhưng khi bàn tay ấm áp kia vừa rời khỏi đầu anh, Thần Phong liền cảm nhận được cặp mắt thâm thúy từ từ mở ra.

Anh xoay đầu nhìn Chung Hân lúc này đang đứng sau lưng anh nhìn anh với cặp mắt sáng lung linh như những vì sao trên bầu trời, sáng đến nỗi Thần Phong bị cuốn vào đó.

Hai người cứ như vậy nhìn nhau ánh mắt của Thần Phong khiến Chung Hân cảm thấy áp lực vô cùng, không khí xung quanh cơ hồ giảm xuống một cách trầm trọng làm Chung Hân cảm thấy ngột thở.

- Tôi có chuyện cần nói với anh.

Chung Hân lên tiếng phá vỡ bầu không khí quái đản này.

Thần Phong vẫn như cũ không nói gì cặp mắt nhìn cô giống như đang đợi cô nói tiếp.

Chung Hân liền chuyển tầm mắt của mình sang chỗ khác, cô thật không quen khi Thần Phong nhìn mình như thế này.

- Thứ bảy tuần tới có một hoạt động từ thiện gây quỹ cho những đứa bé mồ côi, tôi được mời đến trình diễn.

- Vậy thì sao?

Thần Phong lãnh đạm nói, ánh mắt hơi khép lại bàn tay nâng lên xoa xoa huyệt thái dương.

Sắc mặt của Thần Phong vô cùng mệt mỏi, Chung Hân không biết anh cảm thấy khó chịu ở chỗ nào.

- Tôi sẽ tự mình đến đó.

Từ lúc cô mang trên người danh phận Thần phu nhân, Thần Phong đã không cho cô xuất đầu lộ diện trước công chúng, nhưng hoạt động lần này mang lại nhiều ý nghĩa cho những đứa trẻ mồ côi và quan trọng nhất cô biết hai người cô muốn gặp cũng sẽ có mặt ngày hôm đó, nếu lỡ cơ hội này cô không biết đến lúc nào mới gặp được họ, nên dù cô biết Thần Phong không thích cô vẫn nhận lời Tim, người đứng ra tổ chức buổi hoạt động này.

- Không được!

Thần Phong không cần suy nghĩ liền nói, cặp mắt của anh lúc này vẫn nhắm nghiền.

Chung Hân nghe xong liền tức đến xanh cả mặt, cô giận dữ nói.

- Tôi đến đây là để thông báo với anh, chứ không phải hỏi ý của anh.

Chung Hân lúc này như một con sư tử hung hăng vươn móng vuốt của mình, Thần Phong nghe cô nói vậy liền mở mắt ra thích thú nhìn cô.

Thật không ngờ khi người phụ nữ này nổi giận cũng khá thú vị.

- Tôi nói không được tức là không được, em có hiểu không?

Thần Phong chăm chú nhìn cô, anh muốn biết tiếp theo sau Chung Hân sẽ làm gì.

- Không được, cũng phải được!

Chung Hân nói năng cộc lốc sắc mặt cũng vì quá giận nên từ xanh chuyển sang đỏ.

Vừa nói xong Chung Hân không cho Thần Phong cơ hội để nói tiếp liền xoay người đi xầm xầm ra ngoài.

45. Chương 45:cổ Tình Vì Cô.

Thần Phong bất ngờ với hành động của cô, ánh mắt loé lên tia sáng nhìn theo bóng lưng giận dữ của Chung Hân, đôi môi mỏng bất giác cong lên.

Không ngờ khi cô bước bình ngang ngược, lại càng đáng yêu hơn lúc cô luôn tỏ ra lãnh đạm không quan tâm đến bất kỳ việc gì.

Vừa rồi khi đối diện với Chung Hân anh cố tình làm mặt lạnh, nhưng không biết từ lúc nào ở trước mặt cô anh đã không thể tỏ ra chán ghét như xưa.

Mấy ngày kế tiếp Chung Hân chỉ lo chăm chú đàn dương cầm, không thèm để ý đến Thần Phong dù anh có cố tình đi qua đi lại trước mặt cô nhiều lần Chung Hân cũng không thèm liếc mắt nhìn anh.

Chung Hân mãi mê luyện đàn đến ngay cả thời gian mà Thần Phong trông chờ nhất, chính là dùng cơm chung với cô Chung Hân cũng không ăn.

Trong lúc Bác Ninh và mấy người giúp việc đang bận bịu dọn những món ăn tối lên bàn, đột nhiên họ nghe được giọng nói của Thần Phong vang lên từ trong phòng khách.

- Tôi sẽ dùng cơm ở đây.

Bác Ninh lập tức nhìn Thần Phong cung kính khom người.

- Dạ thiếu gia.

Nói xong ông nhìn mấy người giúp việc bảo họ mau chóng dọn những đĩa thức ăn còn đang bốc khói trên bàn vào trong phòng khách.

Mấy người giúp việc lập tức thu dọn đồ trên bàn ăn chuyển đi, trong lòng khó hiểu họ làm việc tại Thần Viên nhiều năm cũng hiểu rất rõ tính của Thần Phong.

Họ không biết hôm nay thiếu gia bị sao nữa, thiếu gia là người rất có quy củ sáng trưa chiều tối đều phải dùng tại cái bàn hình chữ nhật ở trong phòng ăn, nhưng hôm nay thiếu gia lại bảo bọn họ dọn hết lên phòng khách.

Nghĩ là nghĩ vậy nhưng mọi người đều nhanh tay lẹ chân thu dọn, trong lòng lo sợ nếu còn chậm trễ thiếu gia sẽ nổi giận.

Trên người Thần Phong lúc này là bộ đồ thể thao thoải mái ngồi trước một bàn đầy thức ăn ngon tỏa ra mùi hương thơm ngát.

Mùi thức ăn ngon hòa lẫn với tiếng đàn dương cầm và tiếng TV do Thần Phong cố tình bật thật lớn, khiến ngôi biệt thự lạnh lẽo rộng lớn của trước đây lúc này trở nên ấm áp náo nhiệt hẳn lên.

Mặc dù ánh mắt của Thần Phong vẫn luôn dán vào cái màn hình TV mỏng trước mặt, nhưng cái lọt vào mắt anh chính là một bức tranh sống động khiến người đối diện vô tình chìm đắm vào trong đó.

Dáng vẻ kiều diễm của Chung Hân ngồi trước cây đàn dương cầm, thân hình mảnh mai khoác trên người cái áo choàng mỏng màu xanh biếc cùng với mái tóc dài chấm vai lắc lư nhẹ nhàng theo từng chuyển động của ngón tay khi Chung Hân đàn, khiến ánh mắt sắc bén của Thần Phong mờ đi.

Kỳ thật Thần Phong không hề hay biết rằng người phụ nữ trước mặt đã thành công từng bước từng bước một nắm lấy trái tim của anh.

Lúc này đột nhiên trong người của Thần Phong dậy lên một niềm khao khát của sự chiếm hữu.

Chết tiệt!

Sao giờ này anh lại có ý nghĩ muốn cô, muốn thăm dò từng tấc da tấc thịt, từng đường cong quyến rũ từng nơi ẩn cảm trên người cô.

Nghĩ đến những điều này đáy mắt sâu thẳm của Thần Phong chợt hiện lên một ngọn lửa màu đỏ của dục vọng, anh cố kiềm chế hơi thở nặng nề của mình.

Thần Phong lập tức dời tầm mắt của anh vào những món ngon trên bàn, không muốn suy nghĩ đến những điều đã khiến trái tim anh đập loạn nhịp.

Nhìn vào những món ăn tầm thường trên bàn anh mới chợt nhớ đến dụng tâm của mình, anh biết cả ngày Chung Hân chưa ăn gì cả nên muốn dùng mùi thơm của những món ăn mà cô thích nhất để kích thích dạ dày của cô.

Cho dù trong lòng Thần Phong cảm thấy xót xa nhưng vì sự kiêu ngạo của mình, muốn anh mở miệng kêu cô dùng cơm thì việc đó không thể nào.

Chung Hân ngồi trước cây đàn dương cầm trong lòng bực bội, một năm nay cô ít khi chạm vào đàn dương cầm, chỉ còn lại hai ngày nữa cô sẽ trình diễn tại buổi từ thiện, nên muốn dùng hết thời gian của mình vào việc luyện tập, vậy mà cả ngày cứ bị Thần Phong phá đám.

Anh cứ lẩn quẩn trước mặt cô, bây giờ còn bật TV với âm thanh thật lớn làm cô không tài nào tập trung tinh thần.

Chung Hân kiên nhẫn thêm mười phút lúc này máu từ trong người cô đã xông đến tận đỉnh đầu.

Cô nhắm mắt lại hít vào một hơi thật sâu, cố nén xuống lửa giận trong lòng mình.

Thần Phong thật đáng chết!

Mình phải bình tĩnh, đừng cãi nhau với anh ấy.

Cuối cùng Chung Hân cũng không thể nào đàn tiếp, cô tức giận đập nắp cây đàn lại chậm rãi đứng lên đi trở về phòng của mình.

- Em định đi đâu?

Thần Phong nhìn Chung Hân nói với giọng lạnh lùng, chẳng lẽ cô không thấy anh đang chờ cô ăn cùng sao?

- Có một con ruồi cứ bay lẩn quẩn bên tai tôi, khiến tôi không thể nào tập trung được nên đi ngủ cho xong.

Chung Hân với vẻ mặt hằm hằm lườm Thần Phong một cái nói.

Thần Phong thật kinh ngạc với bản thân của mình, anh biết Chung Hân đang nói xiên nói xéo anh nhưng trong lòng anh lại không hề tức giận ngược lại còn thấy Chung Hân đáng yêu vô cùng.

Nét mặt vì giận quá trở nên phiếm hồng của cô khiến Thần Phong thở không thông.

Nhìn thấy Chung Hân bỏ đi Thần Phong liền buông đũa, thật ra Thần Phong không ngon miệng những thức ăn này là do anh cố tình bảo đầu bếp nấu, vì anh biết đó là những món Chung Hân thích ăn nhất, có đời nào Thần Phong ăn mấy thứ như cá chiên canh cải, anh chỉ thích những món ăn Pháp.

Sáng sớm ánh nắng mặt trời đã bao phủ cả căn phòng, tiếng chim hót thanh thoát ngoài cửa sổ khiến không gian trong phòng tràn ngập bởi sức sống.

Chung Hân tươi cười từ phòng tắm bước ra ngoài trong lòng thầm nghĩ, cô đã đợi cái ngày này rất lâu.

Trên người cô là cái đầm màu trắng tuy đơn giản nhưng rất sang trọng, mái tóc dài chấm vai được cô tùy tiện xoắn xuống, gương mặt xinh đẹp chỉ phủ lên một lớp phấn nhẹ.

Đôi chân thon dài mang đôi giày cao gót màu đen nhìn vào thật tầm thường, nhưng nếu ai đã từng dùng hàng hiệu thì sẽ biết đôi giày đó là hàng phát hành có số lượng của thương hiệu thời trang nổi tiếng YAN chỉ đặc biệt dành cho khách hàng VIP.

Nhưng Chung Hân không hề biết về lai lịch của đôi giày này, cô biết nó đắt tiền vì Thần Phong sẽ không bao giờ để Thần phu nhân dùng hàng rẻ tránh làm anh mất mặt.

Nhưng cô không biết đó là do Thần Phong đích thân kêu Ý An để lại cho anh một đôi.

Chung Hân bước tới cầm lấy cái ví đặt trên bàn, cô để tất cả tiền tiêu vặt Thần Phong cho cô vào ngân hàng, mỗi tháng anh sẽ cho cô 10,000 USD đối với Thần Phong đó chỉ là một con số nhỏ không đáng kể, nhưng đối với một người bình thường 10,000 USD chính là một số tiền mà dù họ có làm lụng vất vả cả đời cũng không dành dụm nổi.

Thần Phong đã từng nói, đó là phúc lợi của việc làm Thần phu nhân.

Chung Hân chưa từng dùng qua một đồng, cô ở Thần Viên ăn sung mặc sướng những gì cô cần đều có trong ngôi biệt thự rộng lớn này.

Chung Hân bước xuống lầu nhìn dáo dác không thấy Thần Phong đâu liền thở phào nhẹ nhõm, cô nhìn Bác Ninh lúc này đang bận bịu trong phòng khách nói.

- Bác Ninh, hôm nay con sẽ không về dùng cơm.

Chung Hân dừng một chút rồi nhìn Bác Ninh lúc này vẫn kiên nhẫn nhìn cô.

- Bác nói lại với Thiếu gia, con có việc ra ngoài tối sẽ về.

Bác Ninh nghe Chung Hân nói vậy liền cúi đầu đáp.

- Dạ, Thiếu Phu Nhân.

Tiểu Thu trên tay cầm một cái túi thật lớn từ trong nhà bếp bước ra ngoài.

- Thiếu Phu Nhân, chúng ta đi được rồi.

Chung Hân nhìn dáng vẻ khẩn trương lo này lo nọ của Tiểu Thu liền mỉm cười.

- Em đi đâu mà mang theo nhiều đồ như vậy?

Tiểu Thu nhìn lại mình, tay cầm một cái túi thật lớn rồi nhìn sang Chung Hân.

- Thiếu Phu Nhân, những thứ trong đây đều cần cả, nước trái cây, kem chống nắng, cây ô.

Em chỉ sợ hôm nay ngoài trời nắng gắt chị sẽ bị say nắng.

Nhìn thấy Tiểu Thu lo lắng mọi việc là vì mình, trong lòng Chung Hân cảm động vô cùng. Sống chung với Bác Ninh và Tiểu Thu một thời gian Chung Hân cũng đã xem họ như người nhà.

Tiểu Thu nói xong liền bước nhanh theo Chung Hân ra ngoài.

- Tiểu Thu chị nghĩ hoạt động lần này sẽ tổ chức trong đại sảnh của cô nhi viện chứ không phải ngoài trời đâu.

Chung Hân cười tươi nói, Tiểu Thu không hề quan tâm.

- Không sao em đem theo hồ, nếu lỡ chị cần dùng sẽ có ngay.

Tiểu Thu cười cười bước theo Chung Hân, vừa ra khỏi cửa chính bước chân của Chung Hân chợt khựng lại ánh mắt hiện lên vẻ khó tin, làm Tiểu Thu lùi thối theo sau không kịp dừng bước chân đụng vào lưng của Chung Hân.

46. Chương 46: thần Phong Thật Đáng Sợ.

Trước mắt Chung Hân chính là Thần Phong, trên người anh là bộ âu phục màu đen cùng với áo sơ mi trắng phối hợp cái cà vạt màu xanh lam nhìn vào thật đẹp trai, ánh mắt quyết đoán càng tôn lên vẻ ngông cuồng trên gương mặt anh.

Anh đứng dưới ánh sáng chói chang của mặt trời, khoanh hai tay trước ngực nhàn nhã dựa lưng vào thân xe.

Nhìn vào anh bây giờ y như một thiên sứ được ánh hài quang chiếu sáng.

Thần Phong là thiên sứ?

Nói cho đúng hơn anh chính là ma quỷ.

Thần Phong vừa nhìn thấy Chung Hân, ánh mắt sắc bén ngông cuồng đột ngột tối sầm lại.

Cô ra ngoài một mình tại sao lại ăn diện đẹp như thế này, là để cho thằng đàn ông nào xem?

Sắc mặt vui vẻ của Chung Hân vừa rồi lập tức trầm xuống khi cô nhìn thấy vẻ mặt âm u của Thần Phong.

Chung Hân không biết Thần Phong đang nghĩ gì, cô cứ ngỡ Thần Phong không vui là vì anh không muốn cô tham gia buổi từ thiện.

Chung Hân liền nhìn sang Tiểu Thu cất giọng kiên quyết.

- Tiểu Thu em gọi tài xế đưa chị đi.

Tiểu Thu nhìn thấy sắc mặt đen như mực của Thần Phong trong lòng sợ hãi, nghe Chung Hân nói vậy nhưng vẫn đứng im không dám gọi tài xế.

- Để tôi đưa em đi.

Thần Phong thu về ánh nhìn chông chọc của mình, vừa nói anh vừa khom người ngồi vào trong xe.

Chung Hân nhìn sang Tiểu Thu không biết đây là tình huống gì.

Trong lòng dấn đo nhưng Chung Hân vẫn ngoan ngoãn ngồi vào trong xe.

Dáng người Thần Phong cao lớn vạm vỡ ngồi vào trong chiếc xe rộng lớn chợt khiến không gian chặc hẹp hơn.

Thần Phong ngồi uy nghiêm ở vị trí sát cửa sổ nhìn Tiểu Thu lúc này vẫn đứng bên ngoài không biết phải nên làm gì.

- Ở đây không còn việc của cô.

Tiểu Thu nghe Thần Phong nói vậy liền nhìn Chung Hân bằng ánh mắt bất lực, rồi tự giác lui về phía sau để cho tài xế đóng cửa xe lại.

Nhìn thấy chiếc xe BMW màu đen chậm rãi tiến ra khỏi cổng lớn của Thần Viên, Tiểu Thu mới đi vào trong, trong lòng Tiểu Thu rất vui vì thiếu gia không ngại cùng Thiếu Phu Nhân xuất hiện trước mặt người ngoài.

Ngồi vào trong xe Chung Hân cảm thấy căng thẳng vô cùng, trong lòng không rõ Thần Phong đang nghĩ gì.

- Anh cố tình chờ tôi?

-Phải!

Thần Phong không cần suy nghĩ liền trả lời ngay, ánh mắt từ nãy giờ chăm chú vào phong cảnh bên ngoài cửa sổ đột nhiên nhìn sang Chung Hân, nhìn thấy cô cố tình ngồi sát vào cửa xe bên kia, như đang tránh né một người có bệnh truyền nhiễm.

- Nhưng rõ ràng hôm đó khi tôi nói với anh về buổi từ thiện, anh đã phản đối.

Chung Hân khó hiểu hỏi tiếp, người đàn ông này càng lúc càng khiến đầu óc cô trở nên mơ hồ.

- Phải tôi có nói là không được.

Thần Phong vừa nói bàn tay rộng lớn vừa vỗ vỗ lên vị trí ghế ngồi bên cạnh, ý bảo Chung Hân ngồi sát vào anh.

Chung Hân nhìn Thần Phong một hồi lâu rồi mới xích người lại gần anh hơn, nhưng vẫn giữ một khoảng cách cố định.

- Vậy sao hôm nay anh lại đổi ý?

Chung Hân không chịu bỏ qua cô phải hỏi cho ra lẽ, cô muốn biết Thần Phong đưa cô đi là vì mục đích gì.

Thần Phong nhắm mắt nhìn Chung Hân, người phụ nữ này có lúc thật khiến người khác phải đau đầu.

- Tôi nói không được, vì tôi không để em đi một mình.

Lần này Thần Phong thật sự không còn kiên nhẫn nữa, âm điệu cũng trở nên lạnh lùng hơn khiến Chung Hân không dám hỏi gì thêm.

Chung Hân nhớ lại cuộc đàm phán không thành giữa anh và cô trong thư phòng lần trước.

Cô nhớ rất rõ mình đã nói với anh.

Cô:

Thứ bảy tuần này có một hoạt động gây quỹ cho những đứa bé mồ côi, tôi được mời đến trình diễn.

Anh:

- Vậy thì sao?

Cô:

-Tôi sẽ tự mình đến đó.

Anh:

- Không được!

Lúc này Chung Hân mới hiểu ý của Thần Phong, không phải anh phản đối không cho cô đi trình diễn mà anh phản đối không cho cô đi một mình.

Hiểu ra ý của Thần Phong đôi môi quyến rũ của Chung Hân bắt giắc cong lên, ánh mắt vui vẻ lên nhìn Thần Phong một cái.

Nhìn thấy nét mặt lạnh lùng vô cảm của anh, nụ cười trên môi Chung Hân tắt ngấm cô lập tức chuyển tầm mắt của mình nhìn sang chỗ khác.

Chung Hân ngồi một cách thẳng thớm, cô không dám thả lỏng bản thân chỉ sợ khi xe quẹo qua con đường nhỏ, cô sẽ không tự chủ ngã vào người anh.

Chung Hân biết Thần Phong không thích cô chạm vào người anh.

Con đường từ biệt thự Thần Viên đến cô Nhi Viện nơi tổ chức buổi gây quỹ từ thiện không xa, nhưng vì ngồi bên cạnh Thần Phong nên Chung Hân cảm thấy thời gian trôi qua thật chậm, không khí trong xe trầm lắng đến nỗi Chung Hân cảm thấy khó thở.

Giống nhưng Thần Phong hiểu được suy nghĩ trong đầu cô, anh cất giọng trầm khàn.

- Ngồi chung xe với tôi em cảm thấy khó chịu lắm sao?.

Chung Hân giật mình nhìn anh, sao anh ấy biết mình đang nghĩ gì?

Chung Hân cố nặn ra một nụ cười giả tạo nói.

- Không, chỉ vì tôi bị say xe.

Thần Phong liền sa sầm mặt, bàn tay to lớn lập tức bóp lấy hai gò má của Chung Hân khiến cô đau đớn vô cùng.

Bàn tay trắng nõn run run cầm lấy bàn tay anh không cho anh dùng sức.

- Em nghe rõ cho tôi, Thần Phong tôi ghét nhất là những người giả hoạt.

Lần sau em còn nói dối với tôi, thì đừng trách tôi vô tình.

Chung Hân kinh ngạc nhìn anh, cặp mắt to tròn lúc này vì đau nên đã hiện lên một tầng nước mỏng.

Ánh mắt giận dữ của Thần Phong thật đáng sợ, những tia máu đỏ hiện lên rõ ràng trong mắt anh.

47. Chương 47:đóng Kịch.

Bàn tay cường tráng từ từ buông mặt cô ra, Chung Hân lập tức nhích người ra xa Thần Phong ngồi sát vào bên kia cửa sổ.

Anh ngồi nghiêm chỉnh hai tay đặt trên đùi, ánh mắt nhìn thẳng về phía trước.

Thật ra anh cũng không biết vì sao anh lại phản ứng mạnh mẽ đến như vậy, anh vốn là một người trầm tĩnh hỷ nộ ái ố trong lòng anh đều được anh khéo léo che đi, người ngoài tuyệt đối không thể nhìn thấu tâm tư của anh.

Nhưng vừa rồi khi Chung Hân nói dối, anh lại nhớ đến lần trước khi cô nói dối với anh về mắt của cô.

Đột nhiên trong lòng Thần Phong cảm thấy khó chịu vô cùng.

Người phụ nữ của Thần Phong anh chỉ được một mực trung thành, nghĩ cũng đừng có nghĩ đến việc lừa dối anh, dù đó chỉ là một chuyện nhỏ cũng không thể.

Bàn tay đang đặt trên đùi của anh bất giác cuộn tròn lại thành nắm đấm, anh có thể cảm nhận được Chung Hân lúc này lại một lần nữa dựng lên bức tường phòng thủ đối với anh.

Một bức tường sắt bao bọc cô không để người khác có cơ hội tiến đến gần để làm tổn thương đến cô.

Thần Phong thật ảo não anh biết hành động vừa rồi của mình đã khiến Chung Hân sợ hãi.

Trong lòng anh chợt hiện lên nỗi xót xa, anh không muốn cô càng lúc càng cách xa anh hơn.

Chung Hân ngồi bên cạnh trong lòng cảm giác thấp thỏm không yên, cô có cảm giác ở bên cạnh Thần Phong như ở bên cạnh một con hổ, không biết lúc nào nó sẽ tức giận vồ lấy con mồi của mình.

Chung Hân ngoảnh mặt nhìn ra ngoài cửa sổ, không muốn nhìn Thần Phong nữa.

Kỳ thật không biết bắt đầu từ lúc nào Chung Hân đã không còn sợ Thần Phong như xưa, linh tính nói cho cô biết anh sẽ không làm hại đến cô.

Nhưng cũng chính cái cảm giác này đã khiến trái tim của Chung Hân càng đau đớn hơn, lúc trước khi Thần Phong nổi giận ra tay làm tổn thương cô trong lòng cô chỉ có sự căm phẫn, nhưng bây giờ cô lại cảm thấy rất đau lòng.

Nghĩ đến đây một giọt nước mắt bất giác rơi xuống gò má cô, Chung Hân mau chóng dùng tay lau đi cô không muốn cho Thần Phong nhìn thấy lúc cô yếu đuối nhất.

Thần Phong không nhìn Chung Hân gương mặt lạnh nhạt nhìn ra ngoài cửa sổ, nhưng kính cửa sổ phản chiếu lại gương mặt tủi thân của cô.

Ngay giây phút giọt nước trong suốt đó từ khoé mi cô rơi xuống, nó cũng như một mũi kim đâm thẳng vào trái tim anh, cảm giác nhức nhối làm Thần Phong bất giác hít thở không thông.

Anh hít vào một hơi thật sâu để dần xuống nỗi đau trong lòng mình.

Thần Phong đột nhiên ấn vào cái nút trên cửa xe, một tấm kính màu đen từ từ hạ xuống ngăn giữa tài xế và phía sau.

Thần Phong xoay người lại bàn tay vươn ra định choàng qua eo Chung Hân kéo cô sát vào lòng, vào giờ phút này anh chỉ muốn được ôm ấp dỗ dành cô.

Chết tiệt sao mình lại khiến cô ấy đau lòng.

Nghĩ là nghĩ vậy nhưng khi bàn tay của Thần Phong gần chạm vào người Chung Hân, anh đột nhiên rút tay về.

Anh trầm mặc nhìn ra ngoài cửa sổ.

Tuy Chung Hân đang nhìn ra ngoài cửa sổ, nhưng hành động vừa rồi của Thần Phong lọt hết vào trong ánh mắt của Chung Hân.

Ánh mắt đó, vẻ mặt đó.

Rõ ràng anh có tình cảm với cô, nhưng tại sao?

Tại sao anh lại đè nén lòng mình, tại sao lại lẩn tránh tình cảm của cô?

Cuối cùng đoạn đường dài đằng đẵng cũng đã kết thúc, xe dừng lại trước cổng lớn của cô nhi viện Bác Ái.

Tài xế xuống xe lịch sự mở cửa mời Thần Phong và Chung Hân.

Thần Phong bước xuống với tư thế vô cùng lịch lãm trên người thoát ra vẻ sang trọng, gương mặt lạnh lùng lập tức trở nên ôn hoà khi đối diện với mười mấy máy cái camera của các phóng viên đến từ những toà soạn nổi tiếng.

Bàn tay to lớn của Thần Phong đưa vào trong xe mời Chung Hân ra.

Chung Hân nhìn vào bàn tay anh một hồi lâu cũng không có phản ứng gì.

” Ahem.....”

Nghe Thần Phong thiếu kiên nhẫn hắng giọng, Chung Hân miễn cưỡng vươn tay nắm chặt bàn tay của anh bước xuống.

Ánh đèn flash liên tục nhấp nháy làm chói mắt cô, Chung Hân khó chịu nhắm mắt lại để thích nghi với ánh sáng.

Trong lúc Chung Hân còn chưa chuẩn bị một bàn tay rộng lớn đã ngang nhiên choàng qua eo cô ôm cô sát vào lòng.

Thần Phong nhìn mấy người phóng viên nhào tới muốn chen chân chụp ảnh của hai người nói.

- Xin lỗi, cách vị đã làm vợ tôi sợ.

- Thần Tổng, quả thật rất chu đáo.

Một cô phóng viên của tờ tạp chí Fashion, hâm mộ nhìn hai người cười tươi nói.

- Tôi chỉ chu đáo với vợ mà thôi.

Thần Phong nở một nụ cười sáng lạng vừa nói vừa ôm Chung Hân một cách thân mật, Chung Hân bất ngờ ngược mặt lên nhìn anh.

Cái cảm cao ngạo nhìn vào thật cuốn hút, nhưng những lời này là từ miệng Thần Phong nói ra sao.

Chung Hân nở một nụ cười rực rỡ nhìn mấy vị phóng viên lịch sự gạt đầu, muốn cho họ biết hai vợ chồng cô rất hạnh phúc.

Đang trong cơn suy nghĩ đột nhiên bàn tay ấm áp của Thần Phong vươn lên ngón tay trở lướt nhẹ nhàng qua khoé môi cô chùi đi vết son lem ra ngoài.

Lúc tay anh chạm vào đôi môi phiếm hồng của cô, trong người anh hiện cảm giác như điện giật.

Chết tiệt! sao môi cô lại mềm mại đến như vậy nhìn vào thật quyến rũ.

Chung Hân mở to cặp mắt sáng như trăng rằm ngượng ngùng gấn nhẹ môi nhìn anh, nhìn thấy sự biến hoá trong ánh mắt của anh, nó dịu dàng ngọt ngào làm sao.

- Thần Tổng và Thần phu nhân thật là trai tài gái sắc xứng đôi vừa lứa.

Nhìn vào ánh mắt đắm đuối của Thần Phong nhìn vợ, một người phóng viên liền buông ra lời khen ngợi, khiến Thần Phong chột bình tĩnh lại anh ngược mặt lên nhìn họ.

- Cũng đã đến giờ, chúng tôi vào trong trước.

Nói xong Thần Phong đã ôm eo của Chung Hân đi vào trong, Thần Phong không biết vừa rồi mình bị sao nữa. Hình ảnh Chung Hân cẩn nhẹ môi một cách khêu gợi cứ hiện lên trong đầu anh.

Đột nhiên gương mặt của Thần Phong trầm xuống, khiến Chung Hân không hiểu rõ trong lòng anh đang nghĩ gì.

Một phút trước anh còn tỏ ra ngọt ngào hạnh phúc, vậy mà bây giờ lại lạnh lùng như một tảng băng ngàn năm.

Chẳng lẽ hành động ân cần cùng với ánh mắt thâm tình vừa rồi khi anh nhìn cô, chỉ là một vở kịch cho người ngoài xem sao?

Càng suy nghĩ trong lòng Chung Hân càng rối, cô quyết định mặc kệ anh nghĩ gì việc quan trọng bây giờ chính là tìm bác Ngô và bác Thái.

Còn về phần Thần Phong, anh muốn cô đóng kịch trước mặt người ngoài thì cô sẽ chiều anh chuyện đó không quan trọng.

48. Chương 48: gặp Lại Người Quen.

Vừa bước vào cửa lớn của cô nhi viện, một người đàn ông với dáng người cao lớn, da trắng mũi cao mắt xanh tóc vàng bước tới chào đón hai người.

- Xin chào Thần Tổng và Thần phu nhân.

Tim người tổ chức buổi hoạt động gây quỹ ngày hôm nay lịch sự chào hỏi, anh tao nhã đưa tay ra bắt tay với Thần Phong, ánh mắt hiện lên ý cười nhìn Chung Hân.

Thần Phong nhìn một cái là nhận ra Tim ngay, khi anh nghe Chung Hân nhắc đến buổi từ thiện ngày hôm nay anh đã cho Hứa Thừa Anh điều tra, biết được Tim là một người con lai từ Mỹ đến Trung Quốc không bao lâu.

Tim là chủ tịch của tập đoàn Maxi chuyên kinh doanh về thời trang là học đệ của Alex Smith nhà thiết kế thời trang nổi tiếng nhất thế giới.

- Chào ngài Tim.

Thần Phong phong độ cười xã giao bắt lấy tay Tim.

Sau khi bắt tay Thần Phong xong Tim đột nhiên bước tới ôm Chung Hân một cách thân mật, rồi đặt lên má cô một nụ hôn chào hỏi.

Sắc mặt của Thần Phong giờ phút này còn đen hơn đáy nồi, anh mím chặt môi không nói gì nhưng Chung Hân cảm nhận được trên người của Thần Phong tỏa ra đằng đằng sát khí.

Chung Hân liền lui bước về phía sau tránh xa Tim ra, thật ra Tim và cô đã quen nhau từ trước khi cô còn sống ở Mỹ.

Những buổi từ thiện do Tim tổ chức đều mời Chung Hân đến trình diễn.

Thần Phong lập tức choàng cánh tay mạnh mẽ qua eo Chung Hân, thể hiện quyền sở hữu.

- Hân, đã lâu không gặp.

Tim không hề biết Thần Phong đang tức giận, anh là người Tây Phương nên chuyện lễ nghi như ôm và hôn má là việc vô cùng bình thường.

Chung Hân liếc nhìn Thần Phong, rồi nhìn sang Tim.

- Đúng vậy chúng ta đã một năm không gặp.....

Chung Hân nói đến đây cô khéo dài lời nói của mình một chút, ánh mắt lén nhìn người đàn ông bên cạnh với nét hằm hằm nói tiếp.

Cô cố tình muốn xem Thần Phong sẽ phản ứng như thế nào.

- Em rất nhớ anh.

Lời Chung Hân vừa nói ra làm Thần Phong xanh cả mặt, năm ngón tay đang choàng qua eo cô bắt giắc bầu thật mạnh vào eo cô khiến Chung Hân đau điếng hồn.

Gương mặt nguy hiểm của Thần Phong ghé sát vào tai Chung Hân nói với giọng vô cùng lạnh lẽo.

- Em đừng thách thức sự nhẫn nại của tôi.

Chung Hân biết hành động vừa rồi của Thần Phong là muốn trừng phạt cô, nếu lúc này không có người ngoài và phóng viên Thần Phong nhất định sẽ cho cô nếm thử mùi vị của sự trêu đùa anh.

Chung Hân bị Thần Phong kéo vào trong bỏ lại Tim với một bụng đầy nghi vấn, Tim không biết mình đã làm gì lại khiến Thần Phong nổi giận.

Vừa bước vào trong Chung Hân liền nhìn thấy Ngô Công và Thái Thịnh ngồi tại một cái bàn tròn trước sân khấu khác đó không xa, cô liền đảo mắt một vòng không thấy hai chị em của Triệu Nhân đâu.

Bây giờ chính là dịp may của mình, mình phải đến nói chuyện với hai bác ngay.

Nhưng làm sao mình có thể rời khỏi Thần Phong, không để anh ấy nghi ngờ.

Lúc này Thần Phong đang khoá chặt thân thể của Chung Hân vào lòng, cô muốn đứng xa anh một chút cũng không được huống hồ gì là rời đi.

- Thần Tổng, đã lâu không gặp!

Không ngờ lại gặp ngài ở đây.

Một người đàn ông trung niên mập mạp cầm trên tay hai ly rượu đỏ bước tới chào hỏi Thần Phong.

Chung Hân quan sát ông ta, cô nhớ mình đã từng đọc qua tư liệu của ông ta.

Ông ta chính là Kim Sơn tổng giám đốc của công ty xây dựng Kim Thất.

Trong lúc cô xem tài liệu về những công ty có giao dịch với Lãnh Thị, cái tên Kim Sơn này đã từng xuất hiện nên Chung Hân có ấn tượng.

Mấy vị giám đốc của các công ty khác nghe Kim Sơn chào hỏi Thần Phong liền xúm quanh Thần Phong bắt chuyện xã giao không để mình thiệt thòi.

Nhìn thấy một đám giám đốc vây quanh mình nên Thần Phong đành buông Chung Hân ra.

Anh vươn tay nhận lấy ly rượu đỏ do Kim Sơn mời anh đưa đến mép môi hớp một ngụm.

Chung Hân mừng rỡ trong lòng, cuối cùng cô cũng có cơ hội rời khỏi Thần Phong.

Chung Hân nhân cơ hội Thần Phong không để ý đi đến bàn của Ngô Công và Thái Thịnh, cô tào nhả ngồi xuống bên cạnh hai người.

Ngô Công và Thái Thịnh là hai người bạn thân của ba cô, ba người đã cùng nhau sáng lập ra Lãnh Thị.

Nhưng ba cô bỏ vốn ra nhiều nhất nên ngồi ở vị trí tổng tài.

Cô còn nhớ rất rõ khi cô còn nhỏ bác Ngô và bác Thái là hai người yêu thương cô nhất.

Ngô Công và Thái Thịnh vừa nhìn thấy Chung Hân liền lịch sự chào cô.

- Thần phu nhân, nghe danh đã lâu hôm nay mới có cơ hội gặp mặt.

Ngô Công nói một cách khách khí, hai người tuy là người có địa vị trong xã hội lẫn thương trường, nhưng nếu so với Thần Phong thì còn thua xa.

Công ty Lãnh Thị dù có lớn cũng không thể bì lại với tập đoàn Thần Thị của Thần Phong.

Chung Hân nhìn hai người khoé mắt hơi cây cây, cô cố kiềm chế cảm xúc trong lòng mình nhìn chung quanh không thấy ai liền lên tiếng.

- Bác Ngô và bác Thái, hai bác không còn nhớ Hân Nhi nữa sao?

Hai người kinh ngạc với lời nói của Chung Hân, Ngô Công nghi ngờ nhìn Chung Hân.

- Xin lỗi Thần phu nhân, chúng ta gặp mặt rồi sao?

Nghe Ngô Công nói vậy cô biết hai người đã không nhận ra cô.

- Con là Lãnh Thiên Hân, hai bác không còn nhớ cháu sao?

Lần này đến phiên Thái Thịnh sững sờ, Lãnh Thiên Hân đã chết nhiều năm về trước.

- Thần phu nhân, xin cô nói chuyện cẩn thận đừng lấy người khuất mặt ra làm trò đùa.

Giọng điệu không vui của Ngô Công vang lên trách móc Chung Hân.

Chung Hân không hề tức giận ngược lại trong lòng cảm động đến mắt cũng ngấn lệ.

- Bác Ngô, Bác Thái con thật sự là Lãnh Thiên Hân.

Lần tai nạn năm xưa con và mẹ đã thoát được cái chết, nhưng vì có người âm mưu muốn giết con nên mẹ và con không dám trở về Lãnh gia.

Bây giờ con đã trưởng thành con muốn quay trở về đoạt lại tất cả những gì thuộc về con.

Chung Hân nói với giọng nghiêm túc, hai người nghe ra được nỗi thù hận sâu trong lòng cô.

Nhìn thấy hai người vẫn không tin vào lời nói của mình, Chung Hân liền nói tiếp.

- Hai bác còn nhớ lúc con chín tuổi có lần con đến công ty Lãnh Thị, vì nghịch ngợm đã làm ướt bản hợp đồng quan trọng của ba.

Lúc đó con rất sợ ba biết được sẽ trừng phạt con, nên khóc rất nhiều hai bác nhìn thấy liền cho người làm lại bản mới giúp con.

Hai người nghe Chung Hân nói vậy liền nhìn nhau, vẻ vui mừng lộ rõ trên gương mặt hai người.

- Hân Nhi, thật là con sao?

Ba con có biết con đã trở về chưa?

Ngô Công nói với giọng mừng rỡ, ông biết Lãnh Minh vì cái chết của hai mẹ con cô nên đã suy sụp hoàn toàn.

- Hai bác đừng cho ba con biết, con không muốn bứt dây động rừng.

Chung Hân không cần nói trắng ra Ngô Công và Thái Thịnh cũng hiểu rõ ý tứ trong lời nói của cô.

- Vậy hai bác có thể giúp được gì cho con?

Thái Thịnh nhìn Chung Hân nói với giọng nghiêm túc.

- Hai bác chỉ cần làm giúp con một việc, đó là cực lực phản đối đề án khuếch trương Thành Tây thành khu du lịch sinh thái của Triệu Sang.

Còn những chuyện khác con đã có kế hoạch.

Chung Hân nhìn hai người nói với giọng đầy tự tin, hai người là những bật tiền bối trong công ty tuy không nói ra miệng như trong lòng hai người đều biết Lãnh Thị đang bị hai chị em của Triệu Nhân từng bước từng bước một chiếm lấy.

- Được chỉ cần giúp được con, cái gì hai bác cũng sẵn lòng làm.

Ngô Công nhìn Chung Hân nói ra những lời thật lòng.

- Dạ, con cảm ơn hai bác.

Hai bác nhớ đừng cho ai biết con là Lãnh Thiên Hân, hai bác cứ xem con là Thần phu nhân.

Hai người nhìn Chung Hân gật đầu, trong lòng Ngô Công vui đến không thể tả, có điều ông cảm thấy có lỗi với người bạn thân Lãnh Minh của mình.

Lúc Chung Hân xoay người lại rời khỏi bàn của hai người, môi Chung Hân bắt giác cong lên thành một nụ cười đắc ý.

49. Chương 49:chung Hân Giáo Huấn Lãnh Đồng.

Thần Phong trò chuyện với mấy vị giám đốc một lúc chợt nhớ đến Chung Hân, anh quét mắt một vòng tìm cô.

Nhìn thấy Chung Hân đang bước tới, Thần Phong liền chú ý đến phía sau của cô.

Người ngồi ở vị trí cái bàn tròn phía sau chính là Lão Ngô và Lão Thái của công ty Lãnh Thị.

Cô ấy qua để đó làm gì?

Trong lúc Thần Phong còn đang suy nghĩ, đột nhiên Chung Hân bước tới bên cạnh anh, trên tay cầm hai ly rượu đổ một ly cô đưa cho anh ly còn lại là cho bản thân của mình.

- Em vừa mới đi đâu?

Thần Phong neho mắt nhìn cô, anh cũng không hiểu vì sao mình lại quan tâm đến như vậy.

- Tôi khát, nên mới đi lấy đồ uống.

Chung Hân nhìn Thần Phong bình thản nói, vừa rồi trong lúc cô bước về phía này đã vô tình bắt gặp ánh mắt nghi ngờ của Thần Phong nhìn mình.

Thần Phong ngược mắt về hướng Chung Hân vừa mới bước tới, quả thật có một cái bàn dài được phủ miếng trải bàn màu trắng, trên bàn đặt rất nhiều thức ăn nhẹ và đủ các loại rượu và nước giải khát.

Thì ra mình thật đa nghi.

Thần Phong cười cười, nhận lấy ly rượu từ trên tay cô nâng lên uống một hơi cạn sạch.

Anh ung dung đặt ly thủy tinh trống lên cái bàn bên cạnh, Chung Hân nhìn anh đầy vẻ khó hiểu chẳng lẽ vừa rồi anh chưa uống gì hết sao, sao lại khát đến như vậy?

Chung Hân thở dài người đàn ông này uống rượu sao như uống nước vậy?

Chung Hân lắc đầu đưa ly rượu trên tay đến đôi môi hồng phấn của mình uống một ngụm, trong lúc cô không để ý ly rượu trên tay đã bị Thần Phong đoạt lấy, anh điềm nhiên nâng ly uống một hơi cạn sạch.

Chung Hân kinh ngạc nhìn anh, đôi mắt to tròn không hề chớp lấy một cái.

Không biết Thần Phong vô tình hay cố ý đặt môi của mình ở ngay vị trí giấu son môi của cô lúc này đã in trên chiếc ly thủy tinh.

Hai gò má Chung Hân nóng phừng phừng, cô đỏ mặt nhìn sang chỗ khác.

Gương mặt thanh tú của Chung Hân bắt giác ghé sát vào tai của Thần Phong nói.

- Anh khát lắm sao?

Mùi hương ngọt ngào của hoa Dạ Lý Hương tỏa ra từ người cô cùng với hơi thở nóng ran phả thẳng vào mặt của Thần Phong làm toàn thân anh lập tức có phản ứng.

- Phụ nữ khi say rất nguy hiểm.

Thần Phong nuốt một ngụm nước bọt nhẹ giọng nói, ánh mắt phiêu lưu nhìn thẳng vào gương mặt phiếm hồng của Chung Hân.

Ánh nhìn lạ lẫm của Thần Phong khiến Chung Hân cảm thấy bất an, cô nhích người ra xa Thần Phong một chút.

- Khi anh say mới là nguy hiểm.

Chung Hân nhìn anh bủi môi nói trong đầu liền hiện lên tình cảnh hôm Thần Phong say mềm ôm cô ngủ cả đêm.

Nhìn thấy vẻ mặt đỏ như trái cà của Chung Hân, Thần Phong liền biết cô đang nghĩ gì, trong lòng cảm thấy vui vẻ vô cùng.

Đúng vào lúc này Triệu Nhân, Triệu Sang và Lãnh Đồng xuất hiện, ba người với gương mặt vô cùng kiêu ngạo bước chậm rãi vào.

Lãnh Đồng vừa nhìn thấy Thần Phong liền vui mừng bước nhanh tới choàng tay qua cánh tay đang đặt trong túi quần tây của anh.

- Anh phong, Đồng Đồng rất nhớ anh.

Giọng nói ẻo lả của Lãnh Đồng khiến dạ dày của Chung Hân hiện lên cảm giác buồn nôn.

Cô hừ lạnh trong lòng cười khinh thường, đúng là mẹ nào con nấy.

Cô còn nhớ rất rõ lúc trước ở trước mặt ba cô Triệu Nhân cũng bày ra bộ dạng phóng đảng này.

Thần Phong cười cười gật đầu chào hỏi Triệu Nhân và Triệu Sang, ánh mắt thâm thúy liếc nhìn Chung Hân.

Anh muốn xem Chung Hân có phản ứng gì khi anh bị người phụ nữ khác quần lấy.

Thần Phong thật không ngờ Chung Hân lại bình tĩnh đến như vậy, sắc mặt lãnh đạm dừng đứng của cô, càng khiến lòng Thần Phong khó chịu.

Lãnh Đồng nhìn thấy thần sắc âm u trên gương mặt của Thần Phong liền nghi ngờ nhìn theo ánh mắt của anh, nhìn thấy anh nhìn chằm chằm vào Chung Hân trong lòng tức giận.

Cô thật không cam tâm, Chung Hân có gì tốt, sắc đẹp thì không bằng cô gia thế cũng thua xa.

Sau khi mọi người trò chuyện một lúc Chung Hân xin phép đi nhà vệ sinh, Thần Phong bị Triệu Sang giữ lại nói về dự án của ngân hàng Mạnh Thị đang định giao lại cho hắn ta.

Thần Phong nghe Triệu Sang nói vậy tuy ngoài mặt anh tỏ ra không hề quan tâm, nhưng trong lòng Thần Phong lúc này thật muốn đem tên Triệu Sang ngu ngốc này chém ra thành trăm mảnh, còn cả cái tên Kim Tổng kia.

Thần Phong đã cho Lăng Triều điều tra người đàn ông ôm Chung Hân lần trước và người bị anh đánh một trận chính là Kim Chấn Huy, Kim Tổng của Ngân Hàng Mạnh Thị.

Nhưng Lăng Triều không thể điều tra được quan hệ giữa Chung Hân và Kim Chấn Huy là gì, điều này cứ như cái gai luôn ở trong lòng anh.

Thần Phong là một người thông minh trên thương trường là người ra tay độc đoán dứt khoát, nhưng một khi đến vấn đề tình cảm thì Thần Phong thật sự là một kẻ đần độn.

Chung Hân vừa mới bước ra khỏi phòng vệ sinh liền bị Lãnh Đồng chặn lại.

Lãnh Đồng đứng trước lối ra vào, cô ta khoanh hai tay trước ngực nhìn Chung Hân từ trên xuống dưới bằng ánh mắt khinh thường.

Chung Hân nhìn một cái là biết ngay ý đồ của Lãnh Đồng, Lãnh Đồng đang muốn ra oai trước mặt cô.

Chung Hân nhìn Lãnh Đồng nở một nụ cười rạng rỡ, thản nhiên bước ngang qua người của Lãnh Đồng.

Trong lúc Chung Hân lướt ngang qua người Lãnh Đồng, Lãnh Đồng đột nhiên đưa chân ra gạt chân của Chung Hân.

- Ahhhhhhhhh.....

Một tiếng thét đau đớn vang lên, Lãnh Đồng đau đến muốn xông tới giết chết Chung Hân ngay.

Vừa rồi Chung Hân đã nhìn thấu tâm tư của Lãnh Đồng, khi chân Lãnh Đồng đưa ra trước mặt Chung Hân, cô đã nâng chân lên đôi giày cao gót nhọn liễu không lưu tình dùng hết sức dẫm xuống bàn chân của Lãnh Đồng.

Nhìn thấy Lãnh Đồng ôm chân vì đau đớn trong lòng Chung Hân vui đến không nói nên lời, từ lúc cô quay trở lại nơi này chắc việc làm vừa rồi của cô là việc khiến cô tự hào nhất.

- Chung Hân Tao sẽ không tha cho mày!

Lãnh Đồng gầm lên trong cơn giận dữ, liền xông tới bàn tay từ trên cao dấn xuống gương mặt trắng nõn của Chung Hân.

Chung Hân nhìn thấy Lãnh Đồng mất đi lý trí hành động ngu xuẩn liền nhếch môi cười đắc ý.

- Đúng là đầu người ốc heo.

Chung Hân vừa nói vừa nâng tay chụp lấy cánh tay mảnh mai của Lãnh Đồng, Chung Hân siết chặt cổ tay của Lãnh Đồng lạnh lùng nói.

- Tốt nhất cô không nên chọc đến tôi, bằng không.....

Chung Hân cố tình bày ra bộ mặt gian xảo nói không dứt câu để Lãnh Đồng tự suy nghĩ ra cô sẽ làm gì, Lãnh Đồng bị ánh mắt cùng với hành động mạnh mẽ của Chung Hân làm cho kinh hãi, từ lúc nào một người nhu nhược yếu đuối như Chung Hân lại trở nên đáng sợ đến như vậy?

Trong lúc này đột nhiên Chung Hân nhìn thấy Thần Phong từ bên ngoài đại sảnh bước vào, cô liền buông tay Lãnh Đồng ra lui về phía sau tự làm mình ngã xuống mặt đất.

Thần Phong bất ngờ trước cảnh tượng trước mắt, lúc này Lãnh Đồng đang đứng xoay lưng về phía anh bàn tay vẫn đang ở trên không trung, còn Chung Hân thì nằm thê thảm dưới mặt đất tay xoa xoa vào nửa bên mặt của mình.

Trong lòng Thần Phong nóng như lửa đốt anh bước hai bước thành một tới bên cạnh Chung Hân, vừa bước ngang qua người Lãnh Đồng anh đột nhiên đẩy Lãnh Đồng sang một bên khiến thân thể của Lãnh Đồng đụng vào bức tường bên phải.

- Hân Nhi, em có sao không?

Thần Phong lo lắng nhìn cô, Chung Hân bị ánh nhìn dịu dàng như nước của Thần Phong làm tim cô rung động, cô muốn nói cho anh biết mình không sao nhưng miệng lại không thốt ra được lời nào.

Nhìn thấy Chung Hân như vậy trong lòng Thần Phong đau nhói, chắc cô bị Lãnh Đồng dọa đến điếng hồn.

- Đồng Đồng em đang làm loạn cái gì?

Thần Phong vừa nói vừa đỡ Chung Hân đứng lên từ mặt đất, anh dịu dàng dìu cô đi ngang qua Lãnh Đồng.

Vừa bước ngang qua Lãnh Đồng Thần Phong liền ném cho Lãnh Đồng một ánh nhìn sắc lạnh, muốn cảnh cáo Lãnh Đồng ngàn lần vạn lần không nên đụng đến Chung Hân.

Nhìn thấy ánh mắt phát ra tia lửa của Thần Phong nhìn mình, Lãnh Đồng liền nép người sang một bên.

Thật đáng sợ, ánh mắt của Thần Phong thật đáng sợ, đây là lần đầu tiên Thần Phong lại tỏ ra giận dữ đến như vậy trước mặt cô.

- Chung Hân cũng do cô mà ra, Lãnh Đồng tôi xin thề sẽ khiến cô trả lại gấp mười lần nỗi nhục của ngày hôm nay.

Lãnh Đồng ôm một bụng đầy ắp ức nhìn theo bóng lưng hai người.

Chung Hân cô giỏi lắm, có ngày tôi sẽ lột bỏ cái mặt nạ nhu mì của cô.

50. Chương 50:hoa Tai Ngọc Bích.

Thần Phong vừa dìu Chung Hân ra đại sảnh vừa lạnh giọng nói.

- Sao em không biết tự bảo vệ cho mình?

Chung Hân bất ngờ ngược mắt lên nhìn anh, là anh đang lo lắng cho cô?

Trong lúc Chung Hân còn đang thất thần một bàn tay ấm áp đã sờ vào mặt cô.

- Còn đau không?

Âm điệu dịu dàng chưa từng có thốt ra từ miệng của Thần Phong, nhìn thấy một màn vừa rồi Thần Phong liền nghĩ Lãnh Đồng đã tát vào mặt Chung Hân.

Chung Hân ngơ ngác nhìn anh lắc đầu, Lãnh Đồng vốn dĩ không có cơ hội để chạm vào cô.

Nhìn thấy phản ứng ngu ngơ của Chung Hân, Thần Phong càng thêm tức giận.

-Em là đứa trẻ lên ba sao, không biết đánh trả.

Thần Phong nhíu mày lên tiếng trách móc, trên thế gian này chỉ một mình Thần Phong anh được quyền bắt nạt cô.

Trong lúc này Tim từ phía sau bước tới, Tim lịch sự nhìn hai người.

- Xin lỗi đã làm phiền Thần Tổng, đã đến giờ Thần phu nhân lên khán đài trình diễn.

Thần Phong nghe Tim nói vậy định lên tiếng huỷ bỏ buổi trình diễn đã định, nhưng không ngờ Chung Hân lại lên tiếng trước anh.

- Được chúng ta đi thôi.

Nghe Chung Hân nói vậy tuy trong lòng Thần Phong không muốn, nhưng đành phải buông Chung Hân ra để cô đi theo Tim.

Sau khi Chung Hân bước theo Tim lên khán đài, mọi người liền tự giác an tọa.

Tất cả ánh đèn trên trần nhà trong đại sảnh được chỉnh mờ đi, chỉ duy nhất trên khán đài còn lại ánh đèn sáng rực.

Chung Hân thật tao nhã ngồi trước cây đàn dương cầm màu trắng, cái đầm trắng trên người cô hoà lẫn vào cây đàn dương cầm tạo thành một bức tranh kiều diễm.

Khúc nhạc giao hưởng ngọt ngào vang lên làm động lòng tất cả mọi người có mặt, chỉ riêng hai mẹ con Triệu Nhân lúc này mặt lớn mặt nhỏ trọn mắt nhìn Chung Hân.

Triệu Sang nghe nhạc đến nhập tâm, ánh mắt có phần hào hứng nhìn chòng chọc vào người phụ nữ quyến rũ đang thể hiện tài năng của mình trên khán đài.

Lúc Chung Hân nhìn hấp dẫn nhất tỏa sáng nhất, cũng chính là lúc cô chìm mình vào âm nhạc, chỉ có âm nhạc mới có thể khiến cô buông xuống tất cả thù hận trong lòng trở thành một Lãnh Thiên Hân hồn nhiên của trước đây.

Thần Phong ngồi tại cái bàn tròn trước khán đài, ánh mắt có phần mê muội khi nhìn thấy Chung Hân thật quyến rũ, trên ngoài cô tỏa ra mị lực khiến lòng anh xao xuyến, ánh mắt mong lung cùng với đôi môi khiêu gợi cong lên nhẹ làm trái tim của Thần Phong thổn thức.

Từ sáu năm trước khi Lãnh Thiên Hân mất tích đáy mắt của Thần Phong chưa từng giao động vì bất cứ người phụ nữ nào, nhưng hiện giờ khi nhìn vào người phụ nữ trên khán đài đáy mắt của anh đã vô thức nổi lên từng cơn sóng ngầm.

Sau khi bản nhạc kết thúc Chung Hân tao nhã đứng lên, cô sánh bước cùng Tim đứng ngay chính giữa khán đài.

Chung Hân nở một nụ cười rạng rỡ cuối đầu lịch sự chào mọi người, Tim đứng bên cạnh cầm mi-crô phát biểu.

- Xin cảm ơn mọi người đã bỏ thời gian quý báu của mình đến dự buổi từ thiện ngày hôm nay.

Số tiền quyên góp được hôm nay sẽ tặng hết cho Cô Nhi Viện Bác Ái, để giúp những đứa trẻ mồ côi có được cuộc sống sung túc hơn.

Tim lưu loát nói, trên người Tim tỏa ra phong thái vô cùng sang trọng, dáng vẻ phong độ khiến rất nhiều thiên kim tiểu thư không thể dời tầm mắt khỏi người anh.

Trong lúc này Chung Hân đột nhiên nghiêng mặt nói nhỏ vào tai Tim, nghe những gì Chung Hân nói con người màu xanh của Tim bất giác tỏa sáng.

Nhìn thấy cử chỉ mờ ám giữa hai người sắc mặt của Thần Phong trở nên mờ mịt, bàn tay đang đặt dưới bàn bắt giắc siết chặt thành nắm đấm ánh mắt cũng hiện lên tia lạnh lẽo.

Lãnh Đồng ngồi tại cái bàn bên cạnh không dám đến gần Thần Phong, nhưng ánh mắt không hề rời khỏi gương mặt tuấn lãng của anh.

Nhìn thấy thần sắc âm u cùng với ánh mắt phát ra tia lửa của Thần Phong nhìn Chung Hân và Tim cô liền nở một nụ cười đắc ý.

- Thật tốt, Thần phu nhân mới vừa quyên tặng \$120,000 USD cho cô nhi viện.

Chúng ta cho một tràng pháo tay cảm ơn Thần phu nhân.

“Bóp....bóp.....bóp....”

Tiếng vỗ tay vang vọng cả căn phòng rộng lớn, Thần Phong ngỡ ngàng với lời nói của Tim.

Anh đã cho người điều tra một năm nay Chung Hân không có bất kỳ thu nhập gì, vậy ở đâu cô lấy ra một số tiền lớn đến như vậy.

Trong lúc Thần Phong còn đang ngẫm nghĩ về chuyện này, không biết từ lúc nào Chung Hân đã bước xuống khán đài ngồi bên cạnh anh.

Lúc này Thần Phong ngồi thật trầm lặng, những ngón tay thon dài đặt trên mặt bàn làm động tác đang vào nhau.

- Anh đang nghĩ gì lại nhập tâm đến vậy?

Chung Hân nhìn anh cười tươi nói, ở trước mặt mọi người cô luôn thể hiện mình là người vợ tốt, sống trong cuộc hôn nhân tràn ngập bởi hạnh phúc.

- Số tiền đó từ đâu em có được?

Thần Phong rất dẫn đo khi hỏi Chung Hân câu này, anh sợ cô sẽ nói đó là số tiền do cô dùng thủ đoạn để có được từ những người đàn ông bên ngoài của cô, ba anh chính là một trong số đó.

- Đó là tiền tiêu vặt hàng tháng anh cho tôi.

Chung Hân với cặp mắt sáng lung linh nhìn anh mỉm cười đáp, Thần Phong bị tia sáng tỏa ra từ trong ánh mắt của cô làm cho say sẩm, anh ngậy người nhìn cô.

- Em không dùng tiền tôi cho em sao?

Thần Phong nghi ngờ hỏi.

- Sống tại Thần Viên tôi đã có tất cả nên không cần sài đến tiền của anh.

Thần Phong thật không ngờ, chẳng lẽ anh đã đoán sai về cô.

Những người phụ nữ bên cạnh anh ít nhất mỗi tháng anh sẽ cho họ \$10,000 USD để mua sắm nhưng họ luôn nói không đủ tiền dùng, còn Chung Hân một đồng cũng chưa từng động đến.

Thần Phong nghe cô nói vậy trong lòng chợt vui vẻ hẳn lên, sự hân hoan này anh cũng không biết vì đâu mà ra.

Lãnh Đồng nhìn hai người cười tươi trò chuyện một cách hạnh phúc trong lòng giận đến nghiến răng ken két, gương mặt cũng trở nên tái xanh.

- Mẹ!

Con không muốn nhìn thấy con đàn bà đề tiện kia nữa.

Lãnh Đồng quay sang nói nhỏ với Triệu Nhân, cô thật căm hận Chung Hân.

Nói cho đúng hơn cô căm hận tất cả phụ nữ ở bên cạnh Thần Phong.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tong-tai-mau-lanh-va-co-vo-tren-danh-nghia>